

GROOVE

Nummer 10 • 2006 Sveriges största musiktidning

John Legend

Pharoahe Monch

Albert Hammond Jr

The Colombos

The Roots

Educa Lux • Moneybrother • The Guild • Irritable
Prenumeranter får
Unik CD
Versus Me • White Soul

Redshape • Tor • The Go! Team • Goose • Consequences • Moneybrother
Asha Ali • Mr Noface • Rico Won • Samuraj Cities • We & Lisa

★ FIVE HIP HOP & RnB

★ ★

Mary J Blige
REFLECTIONS - A RETROSPECTIVE

★ ★ ★
★

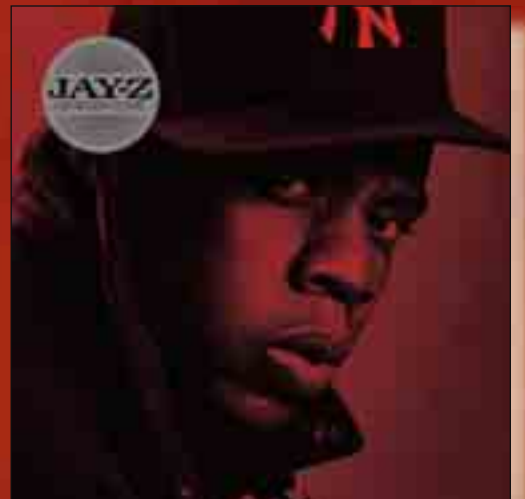
Akon
KONVICTED

★ ★

Snoop Dogg
THA BLUE CARPET TREATMENT

★

Jay-Z
KINGDOM COME

★ ★

Nas
HIP HOP IS DEAD

The Game
DOCTOR'S ADVOCATE

★

Coke iTunes takeoff ONSTAGE. ONLINE.

I samarbete med Ema Telstar

Coca-Cola och iTunes presenterar i samarbete med Ema Telstar Takeoff. Takeoff är en enastående chans för unga svenska band som drömmer om ett internationellt genombrott.

Alla talangfulla band och artister i alla tänkbara musikgenrer kan lägga upp sin musik på www.coke.com/music. Varje månad väljer en musikpanel, bestående av erfaret branchfolk, ut de bästa svenska låtarna som sedan får chansen till exponering i hela Europa, både på scen och på nätet.

De utvalda får chansen att spela på konserter under 2007, i första hand i Sverige med även Europa kan bli aktuellt. Den 12 januari på Berns i Stockholm är det den första Takeoff-konsertern där band kommer att ha möjlighet att medverka. Varje månad kommer en podcast att ske tillsammans med hosten Emil Larsson. Podcasten är tillgänglig på Coca-Colas websida och via iTunes.

Detta har redan varit en stor framgång både i Storbritannien och Tyskland med över 200 band som hittat genvägen till framgång. Klicka på www.coke.com/music och välj Sverige för att lyssna på den första podcasten med morgondagens stjärnor.

TAKEOFFS FÖRSTA UTVALDA BAND:

Vienna Heat

Ledd av sångaren Anders Elowsson gör denna energiska Växjökvintett varm, bubblig och skön retrorock i samma anda som Mando Diaio.

The Manor

Med lantlig ödslighet har göteborgaren Christofer Wallins femmannaband skapat suggestiv känslipop korsad med postrock och brittisk monotoni. Storslaget.

The Animal Five

De fem Malmöpågarna i The Animal Five lyckas fräsa till med spattiga och intensiva rytmer i sin moderna storstadsklubbmusik. Fantastiskt charmigt driv.

Black Belt

Dessa stockholmare lyckas klämma ut kraftfull explosiv MC5-rykande riffrock ur sin tremannasättning. Som det ryker om deras tuffa låtar! Benhårt sväng.

The Sonnets

Fem killkompisar från Malmö destillerar ner sina Beach Boys- och Ed Harcourt-influenser till försiktigt sprudlande indiepop med finfina sängharmonier och stor charm.

Pen Experts

Postpunk med rötter i mörka Joy Division-svepande musikaliska draperier där Göteborgsbandets fem medlemmar bygger upp låtar som hela tiden hotar att brisera.

Groove 10 • 2006

Goose	sidan 7
Fyra frågor till Moneybrother	sidan 7
Årets julklapp 2006	sidan 7
The Gol Team	sidan 8
Innovationsfientlig?	sidan 8
Redshape	sidan 9
Consequences	sidan 9
Rico Won	sidan 10
We & Lisa	sidan 10
Mr Noface	sidan 10
Samuraj Cities	sidan 11
Asha Ali	sidan 11
Pharoahe Monch	sidan 12
Albert Hammond Jr	sidan 15
John Legend	sidan 16
The Roots	sidan 18
Tor	sidan 18
Colombos	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
Egenproducerat	sidan 24
DVD-recensioner	sidan 28
Groove CD 10 • 2006	sidan 31

Nedladdningsdiskussionen som kallnade

Efter att det känts som att varje vecka fyllts av antingen razzior mot piratsidor eller åtal mot enskilda kulturkonsumenter på webben har det varit märkligt tyst i ämnet på sistone. Kanske har Myspace-tänket landat hos fler 40-talister på ledande platser inom stat och näringsliv? Gav inte konfrontationstaktiken önskat resultat? Musiken söker sig i alla fall ut till ungdomar som om inget hänt.

Och visst är det skönt att distributionen av all världens musik demokratiserats märkbart de senaste åren. Nu återstår bara kvantitetens förbannelse, att hitta kvaliteten i det översvämmade musikhavet – men det är ju självklart ett i-landsproblem.

Diskuterade gratis nedladdning med Kristofer Åkesson från bandet Lamont i veckan. De har seglat upp som banérhållare för friheten, exempel-

vis på Pirate Bays hemsida, och de har lyckats bli riktigt välkända via webben där de propagerat för rätten att inte ta betalt för sin musik. Min synpunkt om att de kommer att ställas inför ett dilemma gentemot sina fans i framtiden när de vill sluta sina dagjobb och leva på musiken har de diskuterat men tror ändå att det ska funka smärtfritt. Och kanske är det så, kanske är fansen beredda att betala för musiken i förlängningen. Eller också tjänar man som artist sina pengar på turnéer, merchandise och andra kringaktiviteter. Låtarna blir gratis, men allt annat kostar.

Just nu handlar det mest om att snabba sig att bli känd – då löser nog allt sig ändå.

Gary Landström, gary@groove.se

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Epost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groove-CD
Per Lundberg G.B., per@groove.se

- Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Ruben Brundell
Linda Campbell
Mathilda Dahlgren
Fredrik Eriksson
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren
Linda Hansson
Erik Hjortek
Sara Jansson
Alessandra Johansson Cavallera
Robert Lagerström
Gary Landström
Johan Lothsson
Per Lundberg GB
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Henrik Strömberg
Petra Sundh
Sara Thorstensson
Christian Thunarf
Emma West

Praktikant
Anders Gustavsson

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

Pressa eller kopiera? CD eller DVD? Eller duodisc?

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

Groove 10 topp 10

Alessandra Johansson Cavallera,
ajc@groove.se, bjuder på lite
blandade julklappar

- Joni Mitchell – Blue** (skiva)
Världens bästa, bästa, bästa skiva!
- Bob Dylan – Don't Think Twice, It's All Right** (låt)
Den här mannen sa en gång till mig att jag ser ut som hans syster. Jag kan ju inte göra annat än att älska min familj.
- The Coral – Dreaming of You** (låt)
Lite Pete D-feeling och skönaste basen.
- Billie the Vision & The Dancers** (band)
Min favoritsåpa. Texterna berättar de mest fantastiska berättelser.
- Youtube** (hemsida)
Musikmecka. Här finna allt och lite till.
- Dirty Pretty Things – Bang Bang, You're Dead** (låt)
Lockar till besök under bandets nuvarande turné.
- Ligabue** (artist)
Italiens hesaste röst.
- Carla Bruni – L'amour** (låt)
Kärlekslåt som går bra ihop med vattengympa.
- Lyla – Know I'm Waiting** (låt)
Hittar något nytt vid varje lyssning.
- The Strokes – First Impressions of Earth** (skiva)
Fjorton fantastiskt bra låtar.

Modstriologin
199:-

Crash
99:- (199:-)

Yamato
179:-

Möbelhandlarens dotter
Hela TV-serien
299:-

Match Point
99:- (199:-)

Tristram Shandy
179:-

Alla vill ha hårda paket!

Sanningen är att alla vill ha hårda paket. Vi har filmer, skivor, spel och böcker för alla åldrar och smaker.

Välkommen!

Priserna gäller t.o.m. 27/12, så länge lagret räcker.

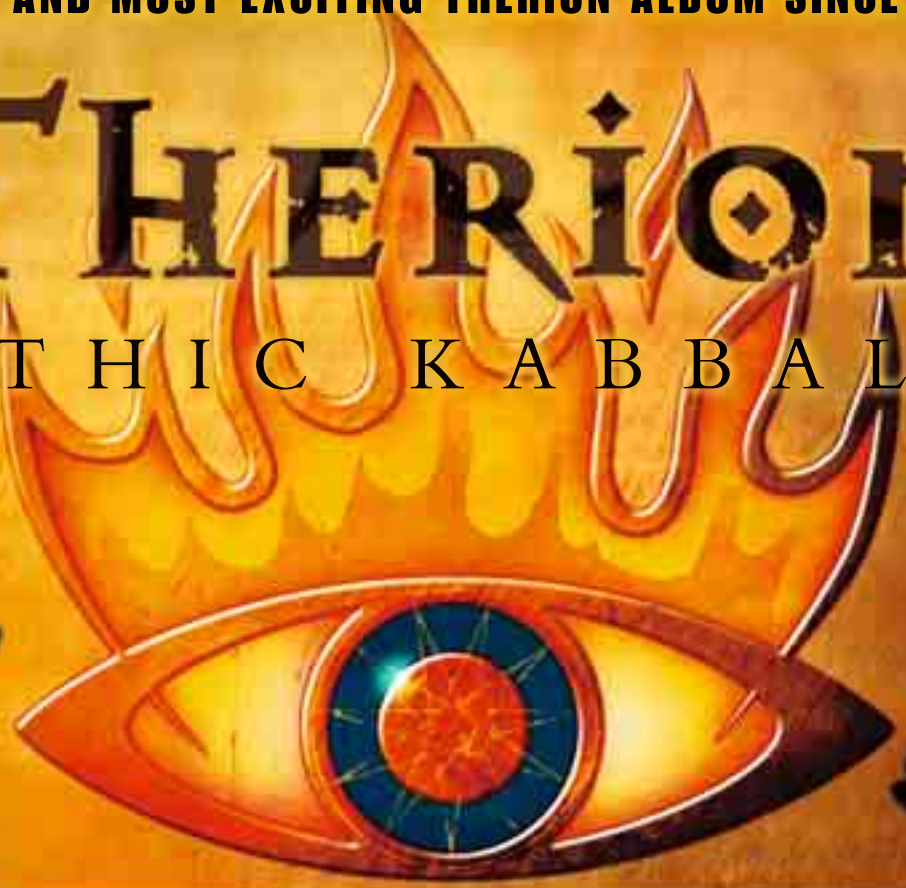
ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

THE BEST AND MOST EXCITING THERION ALBUM SINCE „THELI“!

THERION

GOTHIC KABBALAH

OUT: 11.01.2007

Expect one of the most intense listening experiences you'll have in 2007!

"WAND OF ABARIS"
THE THERION 2-TRACK
DOWNLOAD SINGLE
OUT: 15.12.2006
WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

15 SONGS ON 2 CDS!
TOTAL RUNNING TIME
APPROX. 85 MIN

A MUST FOR FANS OF FEAR FACTORY AND STRAPPING YOUNG LAD!
Produced by Christian Olde Wolbers from FEAR FACTORY!

DOWNLOAD SINGLE "MEANINGLESS"
OUT: 15.12.2006
WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

LIMITED DIGIPAK INCL. VIDEO CLIP AVAILABLE!

OUT: 18.01.2007

KATAKLYSM LIVE IN DEUTSCHLAND

OUT: 25.01.2007

DVD + CD PACKAGE!

DVD incl. KATAKLYSM live at
PARTY.SAN OPEN AIR 2006 (Germany),
live at THE MEDLEY 2006 (Canada)
& bonus footage!

CD incl. live at PARTY.SAN OPEN AIR 2006!

TAROT CROWS FLY BLACK

The band feat.

Nightwish

bass player Marco Hietala!

LIMITED DIGIPAK INCL.
BONUS TRACK AVAILABLE!

OUT: 18.01.2007

The new album "NINE DESTINIES AND A DOWNFALL"

LTD. EDITION INCL. VIDEO CLIP! OUT: 22.02.2007

DOWNLOAD SINGLE "MY MIND'S EYE" - OUT: 26.01.2007 - WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

SIRENIA

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... or order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 46 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

Kluven musik från mittenland

Det går bra för *Goose*. Den Brysselbaseade fyrmannagruppens stökiga blandning av brummande syntar och gälla indieskrik går hem överallt. På dansiga klubbar och leriga festivaler. Deras debutalbum *Bring it on*, bäst rubricerat som en electroskiva med rockinfluser, släpptes i höstas.

Sångaren i bandet, Mickael Karkousse, ligger och sover när jag ringer upp. Han ber mig vänta några minuter innan han glatt men sömngigt berättar att han precis har kommit hem från bandets första spelning i Antwerpen.

– Det var vår första spelning där, och det var slutsålt. Det var grymt! Antwerpen är nog den mest inflytelserika staden i Belgien när det gäller dansmusik.

Sångaren pratar vidare om den belgiska musikscenen, full av entusiasm. Trots att Vive La Fête rätt länge burit upp landets rykte när det kommer till

dansmusik, så undrar jag om Belgien inte känts litet för bandet under deras utveckling. Mickael säger nej.

– Vi har kanske inte samma musikaliska historia som de stora europeiska länderna, men Belgien är placerat helt idealiskt. Vi ligger mellan Frankrike och England, och får inspiration från båda hållen.

Och *Goose* är mycket riktigt ett band där utomstående inflytande märks tydligt. När jag säger att bandet låter som en blandning mellan Justice och The Hives blir Mickael uppspelt, och håller en lång utläggning om de båda influenserna.

Bandets mångsidighet syns på flera sätt. Mickaels pappa är fransman, hans mamma belgiska. I ett land där ena halvan av befolkningen pratar franska, andra halvan flamländska, väljer *Goose* att sjunga på engelska. Och även om språkliga konflikter och högerextrema

krafter på frammarsch är en del av vardagen, så vägrar *Goose* vara politiska.

– Vi bryr oss inte om politik, men vi vill förena folk genom musiken. Det är ju det som händer på konserter när folk dansar med varandra, oavsett politisk tillhörighet.

Receptet bakom *Goose* framgångar kan nog tillskrivas energin i musiken. Sen spelar inte genredefinitionen så stor roll. Inte ens Mickael själv lyckas särskilt bra när han försöker sätta en etikett på bandet.

– Vi gör rock med syntar, som man kan dansa till. Fast vi gör inte ren dansmusik. Vi spelar alla instrument själva, så det är ett fyramannaband, med elektriska instrument.

Sen tar sångaren en paus innan han avslutar.

– Äh, *Goose* är rock.

Ruben Brundell

3 frågor till...

Johannes Görtes

... Anders Wendin, som släpper sin tredje platta som *Moneybrother*.

Varför en coverskiva och varför på svenska?
– Jag har alltid lekt med tanken, att man ska göra nånting på svenska och det är ganska förutsägbart att göra det precis när ens karriär börjar ta en vändning som inte är positiv. Ja, du vet, man släpper någon skiva till på engelska och så går det inte så bra och så gör man en på svenska. Jag tyckte inte riktigt att det skulle kännas så kul så jag tyckte att det var bra tajming.

Nu när alla istället hyllar dig?

– Ja, du vet, det har åtminstone inte gått sämre och sämre. Men så ringde dom som äger [skivbolaget] Burning Heart från USA och Holland upp och sa att "det där går inte, du måste släppa en skiva på engelska", och då bestämmer man sig direkt, då kommer den på svenska, då ber dom ju en om det.

En engelsk låt slank med, en egenskriven jullåt där du sjunger tillsammans med Jerry Williams. Varför?

– Tänk dig själv, en *Moneybrother* som du vet lite grann om, som du har sett live, om den personen skulle göra en duett, i en jullåt som handlar om en far och en son som sitter ensam på julafton, vem ska spela pappa? Jag tror inte att du kommer på nåt annat namn, vem fan ska göra det? Det går ju inte. Thåström går ju inte, han är ju så ung, och Björn Skifs, jag älskar honom, men det blir kanske för mycket show på nåt sätt. Sen skulle det kännas konstigt att släppa Jerry-låten bara på singel till jul, så då tänkte jag att dom här idéerna kanske man kan sätta ihop.

Anders Gustavsson

Läs hela intervjun på www.groove.se

Årets julklapp 2006

krönika

Jo tack, julen är snart här! Det fick jag erfara i går, i alla fall tre veckor för tidigt enligt mig, när en gatamusikant hade bestämt sig för att sjunga *Jingle Bells* en hel dag utanför mitt fönster. Jag drabbades av en stark vilja att slänga något hårt på honom – och inte var det pengar eller en julklapp, snarare ett presentkort på en musiklektion eller en taxi till någon annan gågata. Men så kom jag att tänka på att det var samma gatamusikant som brukar förgylla de sommandagar jag jobbar hemma med att sjunga härliga Vreeswijk och svenska ballader. Så jag slängde inget, men jag tittade extra surt på honom när jag gick förbi senare på dagen. Förbjud *Jingle Bells* i november!

Och så var det där med årets julklapp 2006. Som fattig student tänker jag genast på det underbara fenomenet blandskivor.

Klart att hela släkten ska få blandskivor där jag lagt ner själ och hjärta i år igen. Det är ju superkul att skapa en skiva där jag beskriver mina känslor för personen, där jag beskriver personen genom dennes favoritlåtar, eller där jag bara delar med mig av mina bästa låtar.

För mig har en blandskiva länge varit det hetaste och mest personliga du kan ge någon. Behöver väl kanske inte ge någon närmre förklaring över att blandkassetten haft lika stora betydelse för mig. Men så idag slog det mig att blandskivan kanske är lite för förutsägbart ändå.

Denna jul tänker jag ersätta blandskivan med riktiga skivor. Inte särskilt originellt, men oväntat och förmodligen en väldigt uppskattad julklapp. Just nu längtar jag efter köpta skivor och är trött på alla dessa

högar med brända skivor där jag glömmer skriva artistens namn på, som utan fodral lätt försvinner eller förväxlas. Och vilket nummer var nu den där braiga låten igen?

Lägg ner samma krut på att hitta den där perfekta skivan till din kompis eller familj som när du gör en blandskiva. Och varför skulle en CD-skiva förgylla någons julklappsöppning?

Jo let's face it – ingen köper skivor längre. Det är dyrt, osmidigt med oftast bara några få bra låtar per skiva och det tar tid att hitta rätt skiva. Musikindustrins förfall – javisst, särskilt i juletid.

Men jag tror att det kan komma en vändning. För inga nerladdade skivor kan nånsin ersätta den där känslan som infinner sig efter att man spenderat en timme i en affär för att välja skiva, och sedan den förväntan

som byggs upp på vägen hem innan du får sätta på musiken och lyssna på musiken i din egen spelare. Samma sak gäller när du får ett platt kvadratisk paket, som på gottaliet innehöll CD-skivor med fodral, men som på 2000-talet blivit ersatt med blandskivor med hemmagjord framsida och i år 2006 är tillbaka i sin ursprungsform. Behöver kanske inte tillägga vad som står högst på min önskelista.

God jul och gott nytt musikår!
Kram Tess

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Inte det hårdast arbetande bandet

Med sin uppåttjackade filmiska bensprattelpop kan The Go! Team inte göra fel. Live är bandet en vänlig urkraft, privat verkar grundaren Ian Parton och sångerskan Ninja mer fundersamma och relaxade.

Platsen är Hotel Plasas korrekta och komprimerade foajé i centrala Reykjavik under festivalen Iceland Airwaves. Ninja har redan hunnit med att sitta längst bak i bussen på en guidad tur av ön och är redan iklädd scenkläder; tajt blå topp, kort och tajt röd kjol och vita sneakers med uppdragna (kländerfritt) vita knästrumpor. Ian är hennes motsats med sin pyjamasstora t-shirt och baggy jeans.

Ian sjunker in i soffan medan Ninja lutar sig in i samtalet.

– Jag ville verkligen åka till Island, det sa jag redan förra året!

– Då turnerade vi i Australien, Japan och USA men vi är inte det hårdast arbetande bandet i världen, you know what I mean. Vi är lyckligt lottade och kan välja vilka ställen vi vill åka till, och Island var ett

sånt ställe, fyller Ian i.

Debuten *Thunder, Lightning, Strike* från 2004 var nästan helt Ians produkt, och han suckar när jag frågar om de gjort nya låtar.

– Vi försöker. Jag förstår vad folk menar när dom pratar om det svåra andra albumet. Klockan tickar och vårt skivbolag vill att vi ska släppa nytt medan folk ännu kommer ihåg oss. Men plattan kommer någon gång nästa år.

– Du kan ha tio år på dig att göra första albumet men kanske bara sex veckor för det andra, påminner Ninja.

Men Ian är, och har alltid varit, en ljudsamlare så nya delar i pusslet kommer till varje dag. Gammalt och nytt faller på plats allt eftersom, därför tar det tid. Låtarna säger till när de är färdiga.

Han vill också att musiken ska behålla känslan av att vara en hobby. När musiken bara blir till ett jobb riskerar inspirationen att försvinna.

– Men det bästa jobbet du kan ha är ju ett som du skulle kunna tänka dig att göra gratis, menar Ninja. Jag tycker verkligen att jag har världens bästa jobb!

– Ja, på en måndagförmiddag när jag ligger i sängen kan jag tänka ”Dom flesta gick upp för tre timmar sen för att gå till jobbet!”, funderar Ian. Men jag jobbar hellre på Tesco supermarket än att vi blir ett polerat popband.

Men numera är de verkligen i alla fall ett band som tar Ians låtar och färdigställer dem i en bättre studio, med framgång – en har allt växt sig större. Och bättre.

The Go! Team spelar några timmar senare live i en utställningshall i Konstmuseet. Publiken trängs, skriker, dansar och crowdsurfar under Ninjas ledning in i natten. Bandet byter på kommando instrument med varandra efter varje låt, men trots det låter deras electroboogiepoprock förvånansvärt solid. Och tillgänglig. Och festligt underbar.

– Det är kul att vi fick möjligheten att headlina festivalen trots att vi inte är ett så stort band och att vi inte är så välkända här, konstaterar Ninja.

Ett tjockt lager ölflaskor och –muggar är det enda synliga spåret i den massiva hallen efteråt. De rockade sönder stället kan man säga.

Gary Landström

Innovationsfientlig?

kröniker

Jag har tröttnat på min iPod.

Jag trodde aldrig att det skulle hända, eftersom den varit min allra bästa vän ända sen jag skaffade den. Jag har ägnat det mesta av mina kvällar åt den, jag har tagit med mig den överallt och den har räddat mig många gånger på jobbet, på bussen, på tunnelbanan, på promenader, i sängen – ja överallt – från utträkning. Jag sitter varje kväll och skapar nya låtlistor, sätter ihop två- och tretimmarsprogram, byter plattor på den alltför ofta, laddar ner mina plattor i datorn, upptäcker gamla skivor jag glömt.

Men en dag glömde jag att ladda den och när jag skulle springa iväg på morgonen upptäckte jag att batteriet var helt tomt. Jag fick panik och började direkt att tömma garderober och kartonger och leta under sängen och bakom soffan efter min gamla ”antika” Discman (min förra allra bästa vän). Hittade den och greppade i farten ett par plattor och rusade iväg. På tunnelbanan satte jag mig ner och stoppade i den första,

tog på mig hörlurarna och slöt ögonen.

Herre Gud, vilket ljud! Vilken sensation, så varmt, runt och fylligt det var. Inte sådär digitalt och kallt som i min mp3-spelare. Jag var chockad. Var verkligen ljudet på iPoden så mycket sämre. Absolut, visade det sig. iPoden hade ingen chans i ljudkvalitet mot den gamla, klistermärkestäckta Discmannen.

Inte nog med det, jag upptäckte en annan sak också. Jag lyssnade i min Discman på hela skivor med låtarna i rätt ordning, med min iPod hade jag blivit så fixerad vid låtlistor att jag sällan lyssnade på hela skivor längre. Istället valde jag de två-tre bästa låtarna och blandade dem i en spellista med de två-tre bästa låtarna från tio andra skivor. På så sätt missade jag de där pärlorna som blir ens favoritlåtar efter att man har lyssnat på skivan en tio gånger, de där låtarna som inte sticker ut innan man lyssnat in sig.

Kommer på mig att själv med att inse att det var precis likadant när CD:n kom.

Jag snöade in helt på den och upptäckte sen att ljudet på vinylerna var så mycket bättre, så varmt, runt och fylligt. Inte sådär digitalt och kallt som på CD-skivorna. Jag var chockad.

Jag upptäckte också att jag inte lyssnade på hela skivor på CD. Så fort en låt inte lät bra så skippade jag till nästa med min fjärrkontroll. Jag lärde mig aldrig var låtarna hette då allting helt plötsligt var siffror och jag inte satt i min säng med det stora vinylkonvolutet i händerna. Mina favoritlåtar blev till låt tre och låt sex, eller om det var elvan, istället för som på vinylen: *She's Lost Control*, *TV Eye* eller *Kerosene*.

Var jag rädd för utveckling? Var jag en av dem? Skulle jag när 33-åringarna kom ha klagat på dem också och suttit och tjurat med mina stenkakor (och förresten, ja, jag råkar ha en vevgrammofon och en samling 78-varvare).

Personligen så är jag övertygad om att fastän en del av sanningen ligger där så

finns det också en annan sida av saken. Mp3 är av sämre kvalitet, ljudet på iPoden är sämre, och en låt nerladdad från nätet låter inte alls lika bra som en CD eller ännu hellre en vinylplatta. Någonstans har utvecklingen börjat gå bakåt, nästan blev storlek, fitnesser och tillgänglighet viktigare än kvalitet. Och det är då det är dags att säga ifrån, vi gillar utvecklingen och vi tycker om vad ni gör, men glöm inte bort det viktiga, kvaliteten, glöm inte bort ljudet. För egentligen spelar det väl ingen som helst roll att du kan få plats med 50 000 låtar på din spelare om de inte låter bra?

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

En man bakom masken

Med mask framför ansiktet och en mission i livet – att få techno-publiken att ha kul igen.

Det gick inte direkt att klaga på programmet när Amsterdam Dance Event gick av stapeln tidigare i höst. Amsterdams alla klubbar fylldes med det bästa inom techno, house och d'n'b. Heta namn som Shinedoe och Troy Pierce blandades med veteraner som Sven Väth och Masters At Work.

Men det var ändå en relativt okänd kille från Tyskland som knep pokalen som bästa liveakt. I alla fall i min bok.

Redshape levererade ett technoset djupt influerat av old school techno och house som den gjordes i Detroit och Chicago för många år sedan. Men han elektroniserade influenserna och gjorde hård techno av alltihop och fick alla som var på lilla Café Pakhuis Wilhelmina i Amsterdams hamnkvarter att skrika rakt ut.

– Jag gillar att spela live och jag är tillräckligt gammaldags för att försöka skapa en stämning där publiken ska ha roligt när dom dansar. Precis som på 80- och 90-talet.

Försöker inte dagens technoproducenter det?

– Nej, jag tycker inte det. Det handlar om en massa andra saker, men inte om att ha kul. Jag vill att publiken ska tänka: ”Hey! Den här killen vet hur mycket

festen kan tryckas upp ytterligare av rätt slag på virveltrumman”.

2006 har varit ett succéår för Redshape. Han har turnerat på klubbarna i Europa och samtidigt släppt fem maxisinglar och fler är på gång. Hans önskan att folket ska ha kul verkar ha gett resultat. I kombination med de medryckande tolvorna som hela tiden balanserar housemjuka melodier med lite djupare och mörkare technohårdhet. Att det gått snabbt för Redshape att nå ut till en stor publik är en underdrift. Förra sommaren satt han fortfarande och filade på konceptet. Då fanns det ingen färdig musik, bara en idé om hur det skulle låta och vilken image Redshape skulle ha.

Kanske är det just hemlighetsmakeriet som drar till sig mest uppmärksamhet. När han spelar live bär han röd ansiktsmask och intervjun gör vi på telefon. Jag får lova att inte ställa frågor om vad han gjort tidigare som musiker och inte heller om vem personen bakom masken är. Först vill han att vi ska prata på Skype, men eftersom jag har trubbel med min mikrofon ger han mig motvilligt ett telefonnummer. Han knorrar märkbart när han ger mig riktnumret, vilket gör att jag får veta i vilken tysk stad han bor.

Varför detta hemlighetsmakeri?

– Allt handlar om musiken och jag vill att lyssnarna ska fokusera på den, inte på vem jag är. Personen bakom Redshape är ointressant. Jag vill ta Kraftwerks Menschmaschine-koncept vidare och låta min person flyta ihop med datorer och synthar.

Är Kraftwerk en influens för dig musikaliskt eller bara vad det gäller image?

– Jag tycker mycket om dom. Kanske inte lika mycket som andra verkar göra, men visst. Dom är inte legender för inte.

Andra influenser?

– Tangerine Dream, dom är stora favoriter!

Lyssnar du aldrig på lite nyare musik?

– Jo det är klart, men jag är rätt old school och umgås mest med technoproducenter som närmar sig 40. Vi är inte lika imponerade av minimaltrenden som kidsen, haha.

Men kidsen är definitivt intresserade av honom. Skivorna säljer slut och konserterna är nästintill mytomspunna i Tyskland. Nästa år kommer det fler remixar och tolvor. Det gör att man kort kan konstatera att mannen med masken är tillbaka. Enda skillnaden är att denna gång är det inte Alice Cooper som döljer sig där bakom.

Mats Almegård

Consequences

– Jag tror att vi står för något ärligt och direkt, säger Consequences gitarrist Daniel Jansson. Det kommer rakt från hjärtat och vi ber inte om ursäkt.

Jag är benägen att hålla med. Denna kvintett är okonstlad utan att vara simpel. Consequences magi är subtil men väldigt närvarande.

– Vi är väldigt bra på att få fram det vi vill, säger Daniel. Vi kan spela med full sättning eller intimt och akustiskt och ändå träffa rätt. Låtarna är ärliga. Alla i bandet känner för dom. Därför kan vi spela dom på olika sätt och ändå få fram det vi vill.

För att hitta den där kärnan i musiken måste man vara målinriktad. När bandet bildades 2004 var framgången bara en fråga om tid och arbete. Daniel säger att han och de andra kände att de var så pass duktiga som musiker och engagerade i bandet att utgångspunkten var att de skulle lyckas.

– Till en början handlade det ju om att börja spela in och arrangera låtarna, säger Daniel. Sen finns det delmål, och för min egen del har jag ett par stycken som ligger både närmare och längre fram i tiden. Men vi fokuserar på nuet. Nästa steg är vår spelning i London.

Med tanke på medlemmarnas bakgrund finns det fog för självsäkerhet. På pappret ser de nämligen ut att vara Sveriges mest rutinerade nybörjare. Consequences medlemmar spelar med andra svenska artister som till exempel Marit Bergman och Peter, Bjorn and John. Dagens Nyheter utnämnde dessutom Consequences till ett av pop-hoppen inför 2005.

– Det var riktigt kul. Speciellt med tanke på att det var så tidigt i karriären, säger Daniel som också spelar med Anna Ternheim.

Tar du med dig något från att spela med henne till Consequences?

– Jag är ju färgad av mitt spelsätt, svarar Daniel. Jag tycker att jag genom mina influenser har hittat till något eget. Vi spelar på vårt sätt och jag tycker inte att man kan höra Ternheim-gitarrer i det här.

Till sist undrar jag så klart vad bandets namn står för. Svaret visar sig tillhöra ett av de där väntande delmålen.

– Det är hemligt än så länge. Det visar sig i framtiden.

Mikael Barani

blågult guld

Rico Won

Samma helg som Rico Won var i Stockholm och slutförde sin första fullängdare, lägger han ett spår på sin andra. Det är Valborg 2004. Två år senare är nya skivan *Accept What You Can't Change* klar.

Rapparen från Göteborg har hörts i sommar på diverse radiokanaler med singeln *It's the Weekend* och i slutet av november släpps nya plattan.

Rico Won uppträdde för första gången på en fritidsgård när han var 13 år, men sedan dröjde det några år till nästa framträdande. Han började uppträda regelbundet och spela in år 2000. Sedan dess har han bland annat spelat på Roskilde och Hultsfred. 2004 var han nominerad i kategorin bästa HipHop/Soul/R&B på Manifestgalan och gästade samma år Looptroop-Embees skiva *Tellings from Solitaria* med låten *Wondahful*.

Fortfarande är musiken inte en heltidsyssla dock, till vardags jobbar Rico Won på ett charkuteri och har musiken som hobby. Men bara tills vidare, drömmen är så klart att kunna jobba med musiken på heltid.

– Att kunna turnera och leva på musiken hade ju varit det bästa. Då hade man kunnat lägga ner all sin energi på musikskapandet, säger Rico Won, eller Henrik Franchetti som han egentligen heter.

Nya albumet är bland annat producerat av Redline-Masse och det är en dröm som går i uppfyllelse för Rico Won. Och även om han snart har jobbat med de flesta tunga svenska namn finns det några kvar på drömlistan, bland andra Ison & Fille och Promoe.

– Soundet låter ganska mycket som amerikansk hiphop, berättar Rico Won. Men det som skiljer är att mina texter och det jag vill förmedla är någonting svenskt. Det är lika svenskt som Ison & Fille som rappar om Bredäng. Mina texter är om Göteborg, bara det att dom är på engelska.

Texterna på *Accept What You Can't Change* är väldigt personliga och handlar om vardagen. Om att kämpa vidare och kunna vara stark i livet även om det finns motgångar. Rico Won sammanfattar sitt budskap.

– Att leva bra och göra det bästa av situationen.

Lite skönt vardagspepp helt enkelt, som kan komma väl till pass i höst-och vintermörkret.

Sara Thorstensson

We & Lisa

We & Lisa gör poplåtar många hade mördat för. Lundensarna är allt annat än högljudda och kaxiga men tidlös musik som etsar sig fast gör de lik förbannat.

– För mig är det inte så intressant när musik är gjord. En ny låt måste heller inte låta 2006 för att den ska vara bra, säger före detta skivaffärsägaren Ronny Sander.

Ronny och Petter Hartmann Magnusson umgicks i mer än ett år innan de började prata musik. Sedan gav Petter Ronny en CD med några låtar, låtar med potential.

Men arrangemangen var inte välutvecklade. Och eftersom Ronny har en studio i lägenheten tänkte de först hjälpas åt med inspelningen. Då var det fortfarande Petters låtar och något band fanns aldrig med i tankarna. De insåg att de två funkade bra ihop och samarbetet växte ytterligare när gitarristen Andreas "Ante" Andersson kom in i ljudbilden. Där och då föddes tanken på att bilda ett band. Det blev We & Lisa.

– Musikaliskt blev det en naturlig ram. Petter kommer väldigt mycket från indiepopen och dom melodierna. Jag har kanske en lite bredare musiksmak och då blev det rätt tydligt hur vi skulle göra.

Det är pop, det vi ska göra. Mycket inom dansmusiken låter coolt men det kanske inte är så mycket till låtar utan ligger och pumpar på ett ackord. I popmusiken kan det vara jäkligt bra låtar men det låter ofta lite tråkigt och gjort. Det var där vi möttes, att försöka göra bra melodier med något slags spännande sound, om än inte jätteunik eller nyskapande, säger Ronny.

Det har länge pratats om We & Lisa, inte bara i Skåne och deras musik har beskrivits en blandning av 90-talets britpop och amerikansk 60-talspop. Kryddad med en dos 80-talssynth.

Men deras låtar är tidlösa och nästan omöjliga att placera i en genre. Tydligast är det på senaste EP:n *When You're a Boy* som fått en del radiospelning och bra kritik. Snälla har de kallats och Ronny invänder inte mot det.

– Personligen gillar jag inte så mycket punk och hård rock, då kommer melodierna i bakgrunden. En riktigt bra låt ska kunna funka i vilken kontext som helst och det är kanske lättare att få fram en bra melodi om inte bakgrunden är så aggressiv. Sen är väl vi som personer mer åt det snälla hållet.

Martin Röshammar

Mr Noface

Det musikaliska projektet Mr Noface har precis släppt sin debut-EP *Odd Normal Ways* som doftar av både 1930-talets jazzkvarter och 70-talets soulfunk uppblandat med nyare beats.

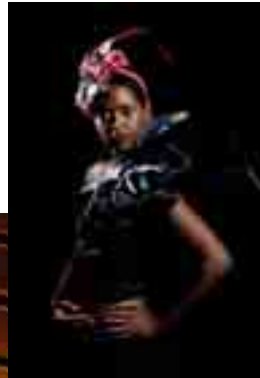
Ena sekunden får musiken dig att tro att du står på en sommarhet strand där Beach Boys och Daft Punk just ingått musikaliskt partnerskap. I nästa stund skickar de dig i tanken till en sunkig klubb i New Orleans där jazzens bevarare spelar sina bästa blå toner bara för dig.

Tillbakalutat och intensivt på en och samma gång, hela tiden avslappnat utan att bli tråkigt. Det verkar som om man lätt fantasin flöda fritt i studion och resultatet känns onekigen lyckat. Men vem gömmer sig egentligen bakom namnet Mr Noface?

En sökning på internet gav mig inga ledtrådar så jag bestämde mig för att ringa upp en av upphovsmännen för svar.

– Jag och min kompis Peo Hedin började leka och spela in musik tillsammans i studion för ungefär ett år sen, och helt plötsligt stod vi där med ett knippe färdiga låtar och idéer. Vi kände att vi ville dela med oss av vår musik och kom fram till att det bästa sättet var att starta ett eget bolag och ge ut musiken själva, säger Andreas Edin.

Men hur är det med hemlighetsmakeriet då? Ligger det någon strategi bakom?

Samuraj Cities

Samuraj Cities

Kompisarna Magnus Andréasson och Jonathan Claesson ville samarbeta, det var det primära. Det skulle bli med musiken och tvåmannabandet Samuraj Cities, och processen fram till släppet av debutskivan *Cheap Deluxe* har "flutit på så enkelt att det nästan är löjligt".

– Ja, vi har väldigt lätt att förstå varandras tankar om saker och ting, vi behöver inte förklara, det går fram med en gång. Men fråga oss om 20 år, då kanske vi står och spelar in i varsitt bås och har advokater som sköter allting åt oss, säger Jonathan.

Artister som Bright Eyes, Broken Social Scene, Arcade Fire och Radiohead har använts flitigt för att beskriva Samuraj Cities tongångar.

– Det är nästan där vår musik ligger, det är nästan som rock men så har vi slängt in främmande influenser i form av lite mer hiphopbeats, elektroniska beats, dom samurajiga melodierna som det kan vara lite Cure-känsla över.

Förmodligen gör man bäst i att se dem live för att förstå helt och hållet och en

turné är inplanerad, med start i januari-februari. Men samurajernas bakgrund är betydligt mer gömd i skuggorna än deras närmaste framtid.

– Vi kanske är två stycken som har suttit och övat i tio år, säger Magnus kryptiskt.

Och kanske borde vi nöja oss med det, för att inte snurra till det ytterligare. För finns det någonting som egentligen redan nu kännetecknar Samuraj Cities är det väl just vägran att låsa sig vid specifika genrer, att så bekvämt röra sig bland "allt". De har till och med inslag av "pizzeriadisco" i sin musik. Det märkliga uttrycket har de förstås myntat själva, men vad står det för?

– Det är som en sån liten Nissan med alla spoilers som går att hitta, med dekaler över hela sidorna, tonade rutor och så, och det ljudet som kommer ut när dom inuti bilen lyssnar på Pandora eller nåt sånt, förklarar Jonathan.

Någonting som låter "bas och dåligt och lite väl högt" förklarar Magnus.

– Fast det är ju så jävla grymt ändå.

Anders Gustavsson

Sara MacKey

Asha Ali

Asha Ali tog en lång, lång titt på sig själv och gillade inte vad hon såg. Det mesta av materialet till debutskivan var skrivet, men skrivet som i ett töcken. Livet var i upplösning, bitterhetens och deppighetens allt för vassa klor hade greppat tag i henne.

– Jag visste inte vad jag höll på med, kände att jag höll på att leka bort min tid på massa obetydliga saker, berättar hon.

Februarmånadens mörker färgade tillvaron och hon behövde komma bort. Skivbolagets Per Helin var vänlig och ordnade fram en stuga i Falkenberg, vid havet.

– Så då åkte jag iväg till den där stugan i fem-sex dar och då kunde jag bara...

Asha avbyter sig själv, andas in djupt och andas ut, en lättnadens suck.

– ... släppa det, jag kunde släppa det.

Under månaderna som skulle följa kunde hon se på det hon skapat betydligt klarare. Och nu, medintervindarna svepande över Sverige igen, sitter hon inne på Hotell Radissons kafeteria i Göteborg och pratar om skivan. Den där självbetitlade och högst personliga debutskivan som äntligen ska släppas.

Du jämförs ofta med Jeff Buckley, trött på jämförelsen?

– För att vara rättvis så är det jag som har pratat väldigt mycket om Buckley, faktiskt, men jag har gjort mig fri från honom kan man säga, men det går inte att komma ifrån att det jag hörde på *Grace* när jag var 17 år har präglat mig otroligt mycket.

Andra inspirationskällor har varit Neil Young och Joni Mitchell. På sistone är det utslutande kvinnliga artister som Asha lyssnat på. Dolly Parton, Nina Simone, P J Harvey, Kate Bush. Alla med en gemensam nämnare. – Eftersom det växer en sån ny känsla inom mig inför mig själv, en ny styrka, är jag just nu jättefascinerad av starka kvinnor som håller på med musik, säger hon.

Och 26-åriga Asha framstår för all del som en stark person, fast med en mjuk framtoning. Föddes gjorde hon i Etiopien, sedan blev det Uganda och till Sverige kom hon först som nioåring. Ett flängigt liv där även ett år i England hunnits med. Men om en timme går tåget tillbaka till den första plats hon funnit ro i. Stockholm. Där väntar pojkvännen och hennes putande mage väntar första barnet. – Vi har några spelningar före årsskiftet och efter det, i vår och i sommar, ska jag ut och spela så mycket som jag får. En liten bebbe på ryggen och ut, säger hon och ler.

Hon har anledning att göra det nu för tiden.

Anders Gustavsson

– Vi vill att dom som lyssnar på våra låtar ska fokusera på musiken och inte på oss som personer. Det får inte kännas som att man är fångad i nåt fack, utan vi ska kunna göra precis vad som faller oss in för stunden.

Och kanske är det just bristen på ramar och regler som gör att Mr Noface musik känns så fräsch och nydanande. Den funkarna lika bra som frukostsoundtrack en söndagsmorgon som att svänga dina lurviga till när lusten faller på.

Första singelsläppet och tillika titelspåret *Odd Normal Ways* följs dessutom av en tokrolog animerad musikvideo.

– Nästa steg är att försöka få videon spelad i etern. Meningen är att ett fullängdsalbum ska släppas inom ett år och att varje enskild låt ska ha en egen musikvideo, säger Andreas och jag hör på hans röst att det här är nåt han verkligen ser fram emot.

– Det är svårt att få den här sortens musik spelad i kommersiell radio, så vi inriktar oss därför på att nå ut till studentradiostationerna och DJ:s runt om i Sverige. Vi har ingen brådska med att slå igenom. Om det händer i morgon eller nästa år spelar ingen roll, avslutar han.

Riktigt bra är det hur som helst. Kanske har Örnsköldsviksduon nåt riktigt stort på gång?

Thomas Rödin

SKRIKHULT
ERBJUDER

Sabatón

9/12 EMMABODÖ - METALSTORM @ FOLKETS HUS
15/12 HUSKVARNA - FOLKETS PARK
16/12 GÖTEBORG - MUSIKENS HUS

NOCTURNAL RITES

26/1 LYCKSELE - ROCKFESTIVAL
26-27/4 GATES OF METALBÅTEN

AMON AMARTH

31/1 GÖTEBORG - MUSIKENS HUS
1/2 MALMÖ - KB
2/2 HUSKVARNA - FOLKETS PARK
4/2 STOCKHOLM - KLUBBEN

NoMeansNo

13/4 MALMÖ - DEBASER
14/4 GÖTEBORG - MUSIKENS HUS
15/4 STOCKHOLM - DEBASER

GATES OF METALBÅTEN

EYERGREY • DARK FUNERAL
NOCTURNAL RITES
SONIC SYNDICATE • MANTICORA
26-27 APRIL
WWW.METALBÅTEN.SE

Kamelot

LEAVES' EYES

1/5 GÖTEBORG - TRÄDGÅRN
2/5 STOCKHOLM - KLUBBEN

Saxon

MASTERPLAN

6/5 STOCKHOLM - ARENAN
10/5 GÖTEBORG - TRÄDGÅRN
11/5 MALMÖ - KB

GATES OF METAL

3-4/8 HULTSFRED - FOLKETS PARK
WWW.GATESOFMETAL.SE

SKRIKHULT PRODUCTION | BOX 17
577 21 HULTSFRED | TEL. 0495-89585
FAX. 0495-89551 | INFO@SKRIKHULT.SE

SKRIKHULT.SE

Pharoahe Monch

Resan är målet

Man riktigt hör och ser framför sig hur Pharoahe Monch lyser upp på andra sidan luren när vi börjar prata om hans nya album. Han kallar det för sin förstfödde, sin baby och uppberar att han fullkomligt älskar skivan. Och det var ju trots allt sju år sedan han gav ut ett soloalbum, så glädjen kanske inte är helt obefogad.

Pharoahe utgjorde ena halvan av Organized Konfusion mellan 1991 och 1997. Men mest känd är han för hiten *Simon Says* från 1999. Debutalbumet *Internal Affairs* kom ut samma år men sedan har det varit tyst. Eller ja, tyst har det väl inte varit för trots avsaknaden av plattor har Pharoahe inte legat på latsidan direkt. Turnéer och samarbeten med artister som Talib Kweli, Mos Def, De La Soul, Common och Linkin Park har avlöst varandra.

Efter diverse skivbolagsstrul som tagit flera år har Pharoahe till sist hamnat på jätten Universal Motown och i slutet av november är den långa väntan för alla fans äntligen över.

Soundet på nya skivan beskriver han som något fräscht och nytt och mycket mer känslösamt än det han tidigare gjort.

– Det var sådan energi i studion när vi spelade in. Jag älskar studion och tekniken, processen att komma på en idé och sedan se vad man kan göra av den.

Pharoahe är känd för sina smarta texter och flera av dem på *Desire* kom till under orkanen Katarina. Skivan är därför väldigt politisk och handlar mycket

om sociala frågor. Pharoahe tycker att bördan som människa är tung att bära idag. Och det blir inte lättare av att vara amerikan.

– För 15 år sedan trodde jag vi skulle ha kommit mycket längre än vi gjort. Jag trodde det skulle vara mindre hunger, mer hjälpande, mindre dödande och mer att man delar med sig till varandra, säger han med sin karaktäristiska djupa basröst.

Pharoahe hamnar ofta i filosofiska utläggningar och titlar som *Push*, *The Light* och inte minst albumets titelspår *Desire*, öppnar onekligen upp för intressanta diskussioner om vart vi är på väg och vad som är meningen med livet.

– Namnet på plattan handlar om min kamp och min längan efter att gå vidare. Den handlar också om alla människors önskan att komma dit man är på väg, berättar han.

Ett tema som går igen, låten *The Light* till exempel handlar om just det, vart vi är på väg.

”Ljuset” är en metafor för allt som vi går igenom i relationer, mörker och glädje.

Pharoahe beskriver resan vi alla gör, det vackra med den är att vi hela tiden strävar efter något fullkomligt. Men det kommer vi aldrig att nå för skulle vi göra det så skulle allt annat bli meningslöst. Fritt översatt, samma tankar som Karin Boye hade för länge sedan alltså, ”nog finns det mål och mening i vår färd – men det är vägen, som är mödan värd”.

Pharoahes egen resa tycker han handlar om att lära sig av andra människor, att bli en bättre människa och artist, och att lära sig och bli visare.

– Att växa är någonting vackert, menar han.

Skivan hoppas han kommer att hjälpa många människor, och få oss att känna. Men han har gjort sitt nu, och är mer än nöjd. Resten är upp till högre makter, och fansen förstås.

Till sist ber han mig hälsa och tacka alla som var hans konsert på Berns i Stockholm i somras. Och så vill han be om ursäkt för det dåliga ljudet.

Så det gör jag nu. Och längtar till nästa gång Pharoahe Monch kommer till Sverige.

Sara Thorstensson

BORDER
MUSIC

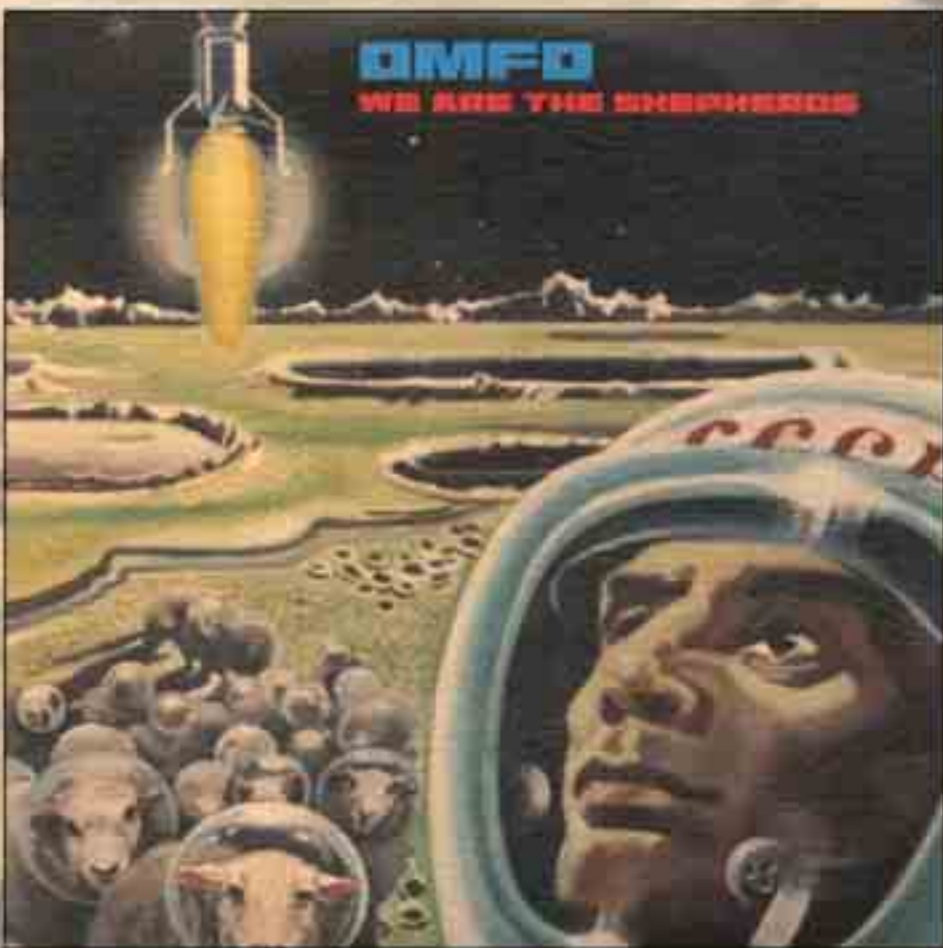
COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO
ÅRETS JULKLAPP

hundratals fantastiska plåvor till specialpris i din skivbutik nu!

JULEN 2006

O.M.F.O.

"WE ARE THE SHEPHERDS"

Rykande aktuella med musik från succéfilmen "Borat".
Klassiska folksånger från Balkan.

Musik som är lika mycket disco som folkmusik eller varför inte cosmonautrock vs Senor Coconut.
Missa inte debuten "Trans Balkan Express"

BOOM PAM "BOOM PAM"

En makalös och crazy skiva från labeln som bl.a. ger oss Baile funk och Senor Coconut! Bandet kommer från Tel Aviv och musiken kan beskrivas som ett balkanband med surfgitarrer och bastuba som huvudinstrument - allt med en soldränkt medelhavskrydda. Kommer till Sverige i Mars.

BORDER
MUSIC

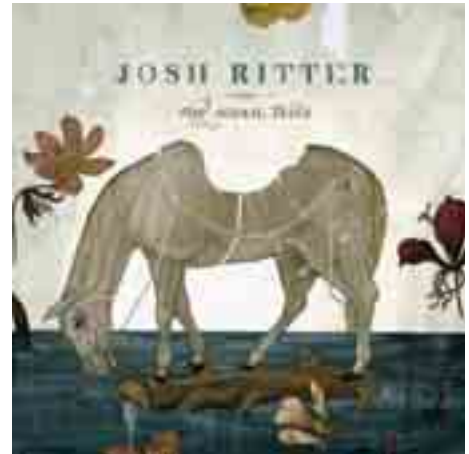
Årets bästa skivor ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️ ❄️

Ray Davies "Other People's Lives"
Som medlem i ett av 60-talets mest inflytelserika band The Kinks behöver Ray Davies ingen närmare introduktion. Albumet "Other People's Lives" är ytterligare bevis på dennes storhet som låtskrivare.

The Guild "Oh My Guild!"
The Guild består av medlemmar från The Ark, Dungen och Empire Dogs. Musiken beskrivs som en form av kollektivistisk folk-rock med tydliga rötter i mamma och pappas gamla skivbackar. Ekon ifrån både Kanadensiskt sextioal och tidlös nordisk trolskog kan höras.

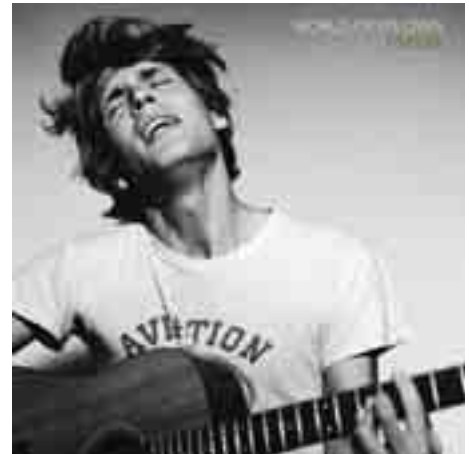
Josh Ritter "The Animal Years"
Josh Ritter har blivit hyllad och utsedd till den perfekta länken mellan Dylan och Springsteen. På "The Animal Years" tar han ytterligare ett kliv framåt och bevisar ännu en gång att han är en av vår tids mest begåvade låtskrivare.

The Pipettes "We Are The Pipettes"
The Pipettes är 2000-talets Ronettes. De blandar Phil Spectors hitkänsla och ljudbild men låter inte daterade för den sakens skull. Skivan innehåller hittarna "Dirty Mind", "Your Kisses Are Wasted On Me" samt tokhitten "Pull Shapes".

Peter, Bjorn and John "Writer's Block"
På tredje albumet så föll alla pusselbitarna på plats. "Writer's Block" är en hitkavalkad från början till slut med hitsinglarna "Young Folks" och "Let's Call It Off". Albumet lanseras nu runtom i världen.

Tingsek "World Of Its Own"
Tingsek är medlem i Helt Of, har bandet Kamraterna tillsammans med Timbuktu och har spelat tillsammans med Willie Nelson och medverkat på Ane Brunns "Duets". Nya skivan är en skön blandning av rock och soul, innehåller radiohiten "I Love You (Part 1)" och "World Of Its Own".

Johnossi "Johnossi"
Re-releasen av Johnossis hyllade debutalbum innehåller tre nya spår. Du har väl inte missat Sveriges bästa band? Innehåller singlarna "Execution Song", "Man Must Dance" och "Glory Days To Come".

Midlake "The Trials of Van Occuppther"
Midlake blev handplockade av Flaming Lips att supporta deras turné och detta var enbart startskottet för detta fantastiskt band. De influeras av rock från 70-talet till 2000-talet och gör något eget och unikt av detta.

Carla Bruni "Quelqu'un M'a Dit"
Carla Bruni har charmat en hel värld med sina oemotståndliga sånger på franska. I jul kommer du höra hennes låt "Le Plus Beau Du Quartier" i H&M:s stora julkampanj.

Vid sidan om The Strokes

Det är alltid riskabelt att gå solo, speciellt om man "bara" är gitarrist i ett band. Men vad gäller Albert Hammond Jr så har han det i sina gener. Hans pappa gjorde stor succé med låtar som Tina Turners *I Don't Wanna Lose You*.

När jag väl är på väg till intervjun som på Epistrophy Café i det ganska så skumma området på gränslandet till Chinatown i New York, tänker jag att det ska bli intressant att se vad Albert och hans bandmedlemmar Josh Lattanzi (bas) och Matt Romano (trummor) har att säga om den uppmärksammade solodebuten *Yours to Keep*.

Envisa rykten, som Albert enligt vissa faktiskt bekräftat, säger att hans låtar avvisades av The Strokes och att det var därför han gick solo, men när jag frågar om Strokes-medlemmarna stöttat honom så svarar han "Absolut, vi stöttar alltid varandra i allt vi gör". Julian Casablancas, sångare i The Strokes, var med och arbetade på några av låtarna på albumet liksom Sean Lennon som är en personlig vän till Albert.

Albert började skriva låtar när han var 14 så låtskrivandet gick naturligt, och under drygt ett år växte det till *Yours to Keep*.

– Jag trodde aldrig att det skulle bli någon turné, eller ens att jag skulle sitta och göra intervjuer, säger han ödmjukt.

Turnén inleds i Storbritannien på Birmingham Academy den 22 november. På frågan om Sverige finns med på listan, får jag ett nej.

– Jag önskar att vi hade kunnat spela där för jag gillar Sverige, men det finns inte riktigt pengar för det. Showen genererar inte tillräckligt pengar så det blir för dyrt att flyga och det är för långt att köra.

Plötsligt blir vi avbrutna av att uppemot tio brandbilar med sirener på i fullt ös svischar förbi på trånga Mott Street utanför.

– The interview went bad I guess, skrattar Albert och tar tillfället i akt att beställa en kikärtssoppa som han hört ska vara god.

Albert berättar att låtarna på plattan successivt byggdes upp till slutresultatet som blev en skiva med endast tio låtar, blott 30 minuter lång.

– Jag ville inte att det skulle bli en lång och tråkig skiva med utfyllnad bara för att den skulle bli längre, jag har gjort dessa låtar och är nöjd med slutresultatet. Den har en början, mitt och ett slut.

Givetvis är det många kritiker som vill jämföra med The Strokes sound och

påpeka likheten mellan låtarna *Hard to Live in the City* och *Everybody Wants a Star*. Men när jag frågar honom om han tycker att han sprider influenser från Strokes är svaret klart.

– Nej, jag försöker göra min egen grej, men visst kan det finnas små inslag av det sound som jag har när jag spelar med The Strokes, men när jag frågar grabbarna så tycker dom att det har sitt eget sound. När man läser recensioner så tenderar alla att följa varandra. När en person skrivit en sak så följer alla andra kritiker i samma spår.

Han läser recensioner mest för att se hur hans ord och uttryck används så han kan förbättra eller förtydliga vad han menar och vill ha sagt i framtida intervjuer.

Albert berättar att hans intresse för musik inte kom igång förrän han var 12-13 år. Han växte inte upp med sin pappas yrke som förebild utan ville faktiskt bli vetenskapsman.

– Jag gillade att blanda ihop kemikalier och sånt, flinar han medan han frenetiskt trummar på benen.

Nu skrattar även Josh och Matt där de sitter nedsjunkna i en rätt sunkig soffa.

Vidare berättar Albert en liten anekdot om hur soundet till låten *Scared* kom till. – Det var så enkelt som att jag satt och lyssnade på en Lou Reed-skiva och funderade på nåt som hade att göra med låten *Hard to Live in the City*, och när skivan kom till ett slut så gick inte nålen på skivspelaren till slutet utan hakade upp sig på en repa och gjorde ett coolt ljud som jag bestämde skulle finnas i slutet av *Scared*, och resten av sången kom genom det.

Man kan helt klart se att Albert är nöjd med albumet.

– Jag älskar verkligen albumet, ända till förpackningen. Och färgerna är fantastiska. Vi gjorde det med det visuella i åtanke, att man ska ha nåt att titta på medan man lyssnar. Plattan är skapad med stor kärlek!

Personligen tycker jag att skivan är riktigt bra. Och fastän likheter finns med The Strokes, så har Albert definitivt lyckats sätta sin egen prägel. Två tummar upp för hans solodebut!

Återstår givetvis frågan "blir det fler solo-projekt"?

– Absolut, svarar han självsäkert.

Linda Campbell

Naturlig och sömlös soul

Från att ha varit klubbpianist och bakgrundsmusiker är han idag en prisbelönad nytändning för soulen. Erik Hjortek träffade John Legend i Amsterdam för att tala om den nya plattan med fler producenter, men utan gäster och sömmar.

Vandringen går längs en av Amsterdams smutsgröna kanaler. Precis i utkanten av det ökända Red Light District ligger paradoxalt nog det ståtliga hotellet Grand Amsterdam. En pärla mitt i svinstian i kontrasternas land.

En receptionist guidar mig genom hotellkorridorerna och pekar mot dörren till pressrummet 213. När detta pressrum visar sig ha kläder utspridda på en säng och någon som nynnar från badrummet inser jag receptionistens misstag och hastar ut.

Väl inne i en luftigt vardagsrumliknande sal två dörrar längre ner kommer en mjukt leende man i grön stickad tröja fram aningen försynt. Som alltid med kända personer så visar sig här även John Legend vara kortare än man föreställt sig. Han ger ett artigt intryck då han presenterar sig och långsamt vandrar mot en soffgrupp. Ögonen är grusiga och nyöppnade efter en långdragen utekväll i Amsterdam, men han är på gott humör och sjunker ner i en fåtölj för att raskt lägga upp benen på bordet. Sex timmar framöver ska han möta europeisk press för att tala om det nya albumet *Once Again* förklarar han leende och tillbakalutad.

John Legends karriär är imponerande av framför allt två anledningar. Dels för att allt tycks ha gått väldigt fort, men också för att han är ett lysande exempel på hur känslan av traditionell soul faktiskt kan återskapas i modern tid.

Döpt John Stevens växte han upp i Ohio till tonerna av gospel. Pianokurser i unga år och uppväxtens många körsång-er cementerade musikgrunden.

– Gospel och soul var sättet jag lärde mig spela, sjunga och skriva texter. Det kommer alltid vara min kärna som musiker. Alltefter vägen har jag sedan lyssnat på annat. Min mp3-samling är väääldigt bred, säger John Legend samtidigt som han breddar ut armarna likt en måttstock.

Trots idogt intresse och engagemang var det först långt senare, vid en ålder av 20, som John Legend gav musiken sitt välförtjänta utrymme och började ta

formen av den artist han är idag. Via en gemensam bekant träffar han 1998 Lauryn Hill och tack vare John Legend var pianoslingorna i Hills *Everything is Everything* snart ett faktum. Åren därpå spelade han på jazzklubbar runt om i USA samtidigt som han släppte flertalet inofficiella album. Album du idag kan köpa för saltade priser på Ebay.

Nästa stora genombrott och tillika dörröppnare kom i samma stund John Legend mötte vår tids hiphop-messias: Kanye West. Vare sig det var med pianot eller rösten bidrog de tillsammans åren därpå till att artister som Jay-Z, Alicia Keys och Janet Jackson fick sitt listklättrande sound.

2003 fattade John Legend greppet om en penna, läste det finstiltat och skrev sedan på kontrakt för Columbia Records. I december följande år landade det officiella debutalbumet *Get Lifted* som kom att belönades med hela tre Grammys. Från att ha varit en klubbpianist och stornamnens samarbetspartner stod John Legend nu i rampljuset själv. Sedvanligt turnerande ledde honom sedan in i 2006 års begynnelse och tidpunkten för en uppföljare. Till skillnad från *Get Lifteds* samling av äldre spår skulle allt denna gång göras från början.

– Det var mycket mer insikt. Det är stor skillnad mot att arbeta lite här och där under fyra års tid. Under perioden då jag spelade in låtarna till *Get Lifted* hade jag ibland ett vanligt jobb och ibland turnerande med Kanye. Jag var väldigt distraherad, konstaterar John Legend.

Vad kommer lyssnaren höra för skillnad?
– Det är en intressantare blandning av influenser såsom soul, hiphop, pop och rock. Det blandas betydligt mer sömlöst denna gång. Förut lyssnade jag inte på lika mycket blandad musik och jag tror att jag behövde mer självförtroende som producent för att kunna få ihop alla saker på ett sätt som verkar vettigt.

Kände du att all uppmärksamhet och alla Grammys påverkat ditt skapande?

– Jag har nog jobbat hårdare den här gången, men med samma hunger som på första skivan. Jag visste också att det fanns saker jag måste förbättra mig på.

Som vad då?

– Texterna. Historierna jag berättar skulle bli mer intressanta och jag ville också få produktionerna mer organiska... att låta mer naturliga. Skivan skulle också vara mer sammanhängande än den förra.

Get Lifted var huvudsakligen producerad av John Legend själv och Kanye West. Gästerna bestod av bland andra Snoop, The Stephens Family och Lauryn Hill. På *Once Again* är taktiken nästan det motsatta, John Legend är ensam på mikrofonen och bland flertalet producenter finner vi namn som Black Eyed Peas Will.I.Am, soulartisten Raphael Saadiq, Kanye Wests kusin Devo Springsteen och r'n'b-damen Sa-Ra.

– Eftersom jag var med under produktionerna av allting så flyter det samman bra tycker jag. Det var inte så stor skillnad

beroende på vem jag jobbade med faktiskt. Vi började med en instrumental och byggde vidare på den. Will.I.Am arbetar samplingsbaserat och Raphael använder gitarr, bas och trummor. Jag skrev texter och melodier som vi sedan gick vidare från och la till saker. Allt gick väldigt fort. Om jag var med Will.I.Am sex kvällar så gjorde vi sex låtar, berättar John Legend. **Varför valde du bort gästvokalisterna denna gång?**

– Det var inte med flit som jag gjorde en platta utan gäster för jag spelade faktiskt in en duett med Mary J Blige. Men vi hann inte få klart alla rättigheter i tid för den här skivan så det får komma på nästa album. Sen var det egentligen ingen låt på skivan som jag kände behövde fler vokalisterna på, säger John Legend med ett begynnande leende.

Debutalbumets första singel *Used to Love U* var soulig gospel med eftersmak av Talib Kwelis *Get By*. Den nya singeln *Save Room* går mer i funkens tecken och

John Legends vanligt förekommande liknelse med Cody Chestnut gör sig först nu motiverad.

– *Save Room* tycker jag var rätt singelval. Vi samplade en låt som heter *Stormy* [av Gabor Szabo] och orgeln blev grundstommen. Sedan la vi till livetrummor, gitarrer och keyboards. Orgeln ger den en riktigt skön vibb.

Du var också speciellt nöjd med *Again* hörde jag.

– Jag skrev den under några lediga dagar precis efter att *Get Lifted* hade släppts. Det var för länge sedan jag sa att *Again* var den bästa låt jag skrivit, men den är det nog fortfarande. Jag gillar berättelsen, passionen och spänningarna man känner i ackorden och texterna, förklarar John Legend gestikulerande.

En sak som fascinerar mig med John Legend är hur han tycks vara mer eller mindre uppskattad i de flesta läger. Hip-hopare som hårdrockare. En artist som stämplat som gospelinfluerad neo-soul

– och inte låter speciellt likt nutida r'n'b-artister – rimmar spontant inte speciellt logiskt med skyhöga försäljningssiffror och topplistor. John Legend ser vid vårt samtal för ett ögonblick frågande ut, men blir snart ivrig i sitt konstaterande.

– Jag tror att väldigt många vill höra soul, men det är ingen som levererar den till dem. Förutom Alicia Keys och Lauryn Hill finns det inte många soulartister idag.

Men varför är då dagens soulscen så fattig? – En anledning är att då hiphopen är så dominerande tror jag att många r'n'b-artister försöker låta som rappare eller som något som kan spelas i samma mix som rappare. Det har drivit ut soulen ur r'n'b när de tävlar med hiphopen.

Kanye West bildade 2004 en underavdelning hos sitt skivbolag Sony. Underavdelningen döptes till G.O.O.D. Music och innefattar idag artister som såväl Kanye själv som Common, Keyshia Cole och givetvis John Legend.

Du har väl som soulartist haft fördelar av att ligga på det mer hiphopstämplade G.O.O.D. Music?

– G.O.O.D. Music är en ”soulfylld hip-hoplabel” tycker jag. Det är ett perfekt sätt att föra in en känslighet som är en blandning mellan hiphop och soul, och jag tycker inte att jag gör det på ett framtvingat sätt... utan mer på ett naturligt sätt. Så som det bör vara.

Det knacker försiktigt på dörren. En dam från skivbolaget tittar fram och pekar distinkt på sitt armbandsur. Tids-schemat börjar brista. John Legend rundar hastigt av sitt samtal om kommande julsånger. Med ett mjukt handslag tackar han för intervjun och sträcker på benen. I en coffeshop utanför hotellet spelas passande nog *Save Room*. Det har börjat duggregna så jag slår mig ner på en pinnstol och lyssnar på vibben han talade om.

Erik Hjortek

Prenumerera på Groove!

Just nu får du nya plattorna:

Melody Club – Scream

och

Oh No... It's Christmas!

med bland andra

Hello Saferide, Soundtrack of Our Lives, Laakso, Firefox AK, Tiger Lou, Kristofer Åström, m fl.

Först till kvarn! Vi har 20 ex vardera.

Dessutom... CD med ny spännande musik med varje nummer

Sätt in 319:- kronor (studenter 269:-) på plusgiro 18 49 12-4 för tio nummer. Glöm inte ange både post- och mailadress.

MP3-Spöket

Stackars artister som inte får betalt och stackars de som gillar bra ljud. Går det att tämja? Vi skall försöka, snart säljer vi snälla MP3:or.

CD-Döden

Har gått sida vid sida med MP3-spöket samt vinylen och är snart verklighet eller?

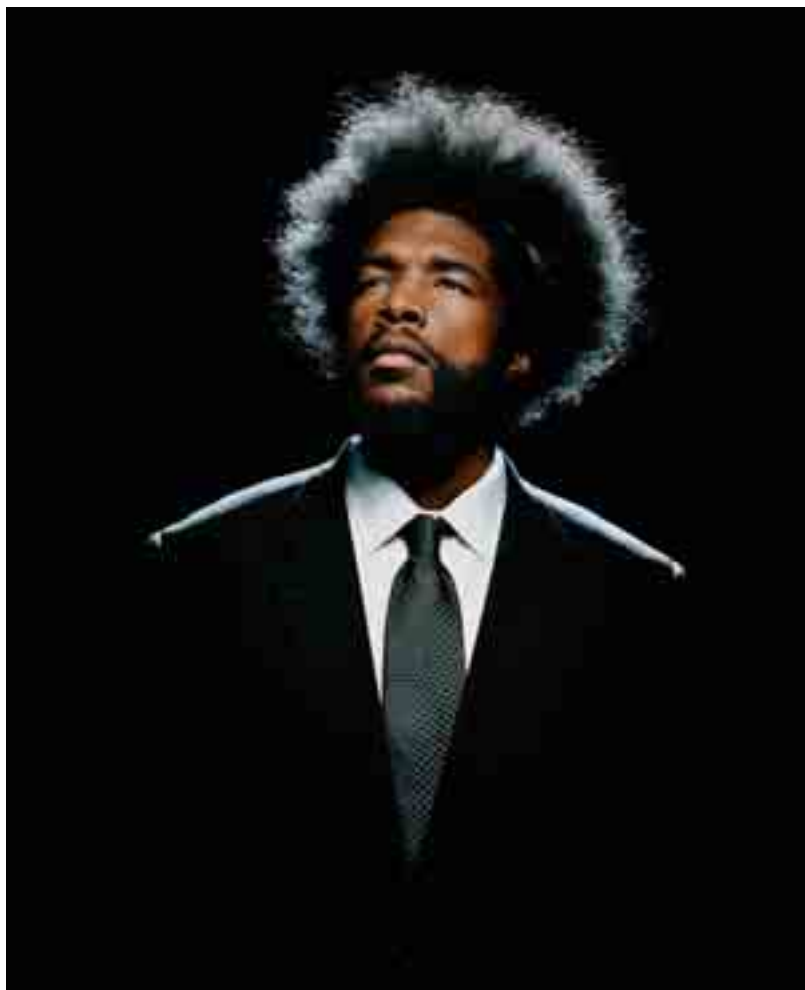

Vinyl-Ängel

Har funnits på Andra Långgatan 20 i Göteborg samt på nätet, www.blenda.com sedan 1999. Bless you. Den här hosten ser hon till att du kan handla nya vinyler med bl a Klaxons, Digitalism, Studio Justice, Rex The Dog, Trentemøller, The Knife, Arthur Russell, James Holden, Lupe Fiasco, Jay-Z, Talib Kweli, Nas, Squarepusher, Gui Boratto, Magda, Loco Dice, Richie Spice, Gyptian, Million Stylez, Burial, Skream, Steadycam, Joanna Newsom, Uffie och många fler. Kom in i affären eller nätbutiken där vi levererar dagen efter du lagt din beställning.

Blenda
WWW.BLEND.COM

Demokratisk härskare

Var börjar man när man snackar med en snubbe som ?uestlove? Så många låtar, så många projekt och så lite tid. Vi började med senaste skivan för enkelhetens skull – *Game Theory*.

Roots-trummisen Ahmir ”?uestlove” Thompson berättar att albumet var bandets tredje plan, trots att de från början egentligen inte hade någon back up. Men efter en producent som hoppade av (han hoppade istället på Kanyes Wests *Late Registration*) och ett brassband från New Orleans som tyvärr fick splittas efter orkanen Katrina, blev till slut skivan som den är nu.

– Vi slösade typ sex månader vilket var ganska tröttsamt och det påverkade hur skivan låter. Den är väldigt mörk.

Men skivan är inte bara dyster för att The Roots var trötta på allt strul, ?uestlove menar att den känslan även speglar hur det ser ut i USA idag.

– När det ser ut som det gör i USA kan man inte förvänta sig att musiken som kommer därifrån ska vara så mycket bättre. Folk vill fly verkligheten, det är därför hiphopen idag handlar om att festa och tjäna pengar. Man vill glömma hur livet egentligen ser ut.

Men inte ?uestlove, han kände att han var tvungen att vara ärlig mot sig själv och sin konst. Och gjorde *Game Theory* med vetskapen att han förmodligen skulle få se de lägsta försäljningssiffrorna i karriären. Men det avskräcker honom inte. Nästa album blir nog också

ganska mörkt tror han, fast mer energifullt.

?uestlove fortsätter vilt gestikulerande och med högt tonläge att prata om USA:s sociala förhållanden och han skrader inte direkt orden vare sig det gäller sittande presidenten eller hur det ser ut i både affärs- och musikvärlden.

Men nu var ju vi faktiskt inte här för att diskutera USA:s politik, även om det är nog så intressant, och jag försöker försiktigt leda honom tillbaka till The Roots. Bandet har spelat in skiva efter skiva och turnerat flitigt i många år. Hur länge till kommer de att fortsätta? Länge, enligt ?uestlove.

– Vem ska vi stiga åt sidan för? Om The Rolling Stones kan göra det, då vill jag göra det. Men det skulle vara skönt att komma till en nivå där vi inte behöver jobba 200 dagar om året.

Hans egen roll i bandet är han klar över, det är han som är trafikpolisen.

– Mitt mål är inte nödvändigtvis att sticka ut, men att vara i centrum och leda trafiken. Jag ser till att mina musiker är på samma nivå. Enda gången jag smäller dom på fingrarna är om dom spelar riktigt dåligt eller är trötta och vill korta ner en konsert. Sånt kan jag inte

tillåta, säger ?uestlove först allvarligt men skrattar sedan lite.

Demokratiskt? ?uestlove menar att det är det eftersom han alltid ser till bandets bästa. Och eftersom han faktiskt grundade bandet (tillsammans med Black Thought), skriver det mesta och producerar är hans roll som ledare förmodligen ganska naturlig.

Men det är inte bara bandet som uppfyller hans tid nuförtiden, ?uestlove verkar vara en man med många talanger. Förutom The Roots så DJ:ar, fotograferar, skriver och undervisar han. Med så många intressen och sidoprojekt, tröttnar han någonsin på The Roots och turnerandet?

– Jag funderade på det för några veckor sedan faktiskt. Gör jag det här för att det är mitt jobb och sen DJ:ar, skriver och fotar jag för att det är kul, men spelar för att få lön? Men så insåg jag i går kväll i Norge att jag älskar det här jobbet. Men det beror mycket på publiken, ger dom mig energi så ger jag det tillbaka till dom.

Han tillägger att han älskar att spela i Sverige. Och vi fortsätter älska att The Roots älskar att spela här.

Sara Thorstenson

Älskar att ta risker

”Isatta Cesay”, säger hon snabbt och räcker fram handen. Själv uppfattar jag inte vad hon säger men behåller min nordiska mask och presenterar mig artigt. – Så, eh, vad sysslar du med? – I’m a rapper!

Isatta Cesay är emellertid mycket vänlig. Vad jag däremot inte vet, när jag hälsar på tjejen i svarta gymnastikbyxor med tre vita ränder på sidorna, är att jag blev lika konfunderad som hon var för ett ögonblick förra sommaren. Hennes deejay har glömt skivorna backstage när de går ut på scenen vid Trafalgar Square. Blackout. Isatta Cesay börjar intuitivt snacka med publiken – och genom kameror till biljonnertv-tittare. Med Rachel Stevens och Mel C uppträdde hon under tillkännagivandet av London som värd för de olympiska spelen 2012. – Dom ringde väl mig för att jag skulle representera underjorden, säger Tor, som är kreolspråk för namne, vilket också är hennes artistnamn.

Jag träffade Tor i Melbourne där hon gör en spelning på klubben Bust-A-Nut på innerstadens palmprydda nöjesgata. Ensam med ett naturligt flow ser hon till att fånga ett hundratal personers uppmärksamhet. Hon berättar om ett liv med verkligt innehåll. På scenen kombinerar Tor tuffhet och personlig öppenhet. En hiphopskribent från franska Rolling Stone Magazine blir överväldigad av hennes framträdande.

Från Australien reser Tor vidare till Nya Zeeland och Japan, med networking, radio-shower och skivlicensieringsavtal på agendan. Hon sköter allt själv, än så länge. Under ett återbesök hos stjärnproducenten Rashad Smith (Notorious B.I.G., LL Cool J, Erykah Badu, Busta Rhymes, Nas och Lauren Hill) i New

foto: Johan Lothsson, bearbetning: Henrik Strömberg

York ska hennes fullängdsdebut göras färdig nästa år.

Nog har hon stått i rampljuset tidigare. När svarta artister blev framgångsrika på försäljningslistorna i England signade skivindustrin snabbt unga rappare. Samtidigt som hon studerade dans på college, var Tor mästare av ceremonin en sen kväll i veckan på piratradion Mission FM. Hennes snack i ett garage-program gjorde att Go! Beat erbjöd ett kontrakt på fem skivor.

Bolaget satsade på att producera hittig listmusik. Framgångslöst, det blev i alla fall några tuméer och tv-framträdanden, innan bolaget kursade. Tor misströstade inte när hon drog sig tillbaka till rötterna i Londons underjordiska grimescen.

När vi återkopplar befinner sig Isatta Cesay hemma i barndomskvarteren. Ett område i East End hon beskriver som ohjälpligt. Kan vara så att även mobiltelefonoperatörerna insett tillståndet.

Mamma och pappa kommer från Sierra Leone. Tor, vilket hon kallats sedan barnsben, är yngst av sju syskon. På femte försöket får vi äntligen en linje som fungerar. – Alla har sin historia, säger rapparen från Stepney. Och jag har inte haft det lättare av liv. Jag har sett mina syskon och andra som står mig nära fara illa, riktigt smärtsamt. Lika mycket som jag pratar är jag en åskådare, så jag lärde mig från mina syskons misstag istället för att göra dom själv.

På albumet arbetar Tor hellre med musiker än sampling. Hon var med i projektet Urban Classic, som sammanförde flera av Storbritanniens hetaste namn inom grime med BBC:s anrika konsertorkester, för ett oväntat möte.

– Min infallsvinkel är att inte vara rädd för att ta risker, vara annorlunda och uttrycka mig. Att vara någon som inte är en del av det typiska hiphopsystemet.

Tor rappar i låten *Many Melody* att hon inte är din typiska flicka från Stepney. Jag undrar vad som skiljer henne från de andra tjejerna.

– Vilken vers är det på?

Den tredje tror jag.

– Yeah, yeah, hon stönar fram takten och spottar ut raderna i andra änden av luren. Om du är tjej förväntar sig folk att du ska vara som killarna och snacka om våld och vara hårdhudad, eller som Foxy Brown och Lil' Kim som bara pratar om sex. Så jag säger att jag inte är din vanliga tjej. Jag kommer nödvändigtvis inte snacka om det som du förväntar dig av mig.

En så länge är 26-åringen en erfaren begåvning och en angelägenhet främst inom branschen. Tor kommer att släppa ett par tolv-tummare för att skapa intresse inför albumet. – Än är det ganska tidigt för mig. Folk behöver se att jag har skills innan dom lyssnar på vad jag har att säga. Det är så det funkar, åtminstone här ute.

Johan Lothsson

LUGER PRESENTERAR

TIMO RÄISÄNEN

12/12 GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N

13/12 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS W/ JONNA LEE

KRISTER LINDER

21/12 STOCKHOLM, SÖDRA TEATERN

PETER BJORN AND JOHN

W/ PEPPERMOON (FR)

22/12 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS/STOCKHOLMSNATT

MONEYBROTHER

15/2 MALMÖ, KB

20/12 GÖTEBORG, NEFERTITI

22-23/12 STOCKHOLM, DEBASER

FLER DATUM PÅ WWW.LUGER.SE

1990's (UK) W/ SKY LARKIN (UK)

17/1 STOCKHOLM, DEBASER

PAOLO NUTINI (UK)

17/1 STOCKHOLM, DEBASER

THE MAGIC NUMBERS (UK)

23/11 MALMÖ, KB

24/11 GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N

26/11 UPPSALA, KATALIN

27/1 STOCKHOLM, BERNS

MELODY CLUB

31/1 STOCKHOLM, DEBASER MEDIS

2/2 GÖTEBORG, TRÄDGÅR'N

3/2 MALMÖ, KB

FLER DATUM PÅ WWW.LUGER.SE

THE SULTANS OF PING (IE)

2/2 GÖTEBORG, STICKY FINGERS (TOP FLOOR)

3/2 STOCKHOLM, DEBASER/FRITZ'S CORNER

THE BLOOD BROTHERS (US)

5/2 STOCKHOLM, DEBASER

EAGLES OF DEATH METAL (US)

9/2 STOCKHOLM, DEBASER/GEAR CLUB

10/2 GÖTEBORG, STICKY FINGERS (TOP FLOOR)

UFFIE (US)

8/2 MALMÖ, KB

9/2 STOCKHOLM, DEBASER/STOCKHOLMSNATT

JASON MOLINA (US)

14/2 LUND, MEJERIET

15/2 STOCKHOLM, DEBASER

18/2 GÖTEBORG, PUSTERVIKSBAREN/WOODY WEST

DAMIEN RICE (IE)

24/3 STOCKHOLM, CIRKUS

!!! (US)

19/4 STOCKHOLM, DEBASER

21/4 MALMÖ, DEBASER

BLOC PARTY (UK)

1/5 STOCKHOLM, CIRKUS

FÖR INFO OM DESSA SAMT FLER TURNÉER SAMT ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER & FLER KONserter SE:

WWW.LUGER.SE

LUGER

De presenterade sig i våras med retrodoftande *Bang Bang*. När det var dags att spela in på nytt begav sig The Colombos till Göteborg. Där fanns möjlighet att utveckla garagesoundet.

I ett gammalt valv i Västerås har de sin stora replokal. Där för The Colombos en schysst tillvaro med sena nätter och mycket folk i omlopp. Nu tar de sig med hjälp av en fastmonterad stege från de knappt tilltagna sovbasen på loftet rakt ner i kontrollrummet på Svenska Grammfonstudion. I köket lyssnar producenten Per Stållberg, från Division of Laura Lee, på demos för att jämföra raspigheten i sångarens insatser då - och hur det ska låta nu.

The Colombos är i slutskedet på inspelningen av sin fullängsdebut. Sångaren Mikael Ström har sitt kvar att leverera. Han rör sig mellan inspelningsrummet och toaletten medan jag sitter och pratar med hans vänner.

– På våra poppigare låtar trodde vi att Per skulle säga: ”Skrik till lite”! Han står ju med ena foten i hardcoretrasket, säger Jonas Rangstad.

Han pratar ivrigast och är den som med jämna mellanrum blivit ombedd att lämna kontrollrummet under arbetets gång. Två dagisarbetare, en lagerman, student respektive beteendevetare; kompisar från olika band och åldrar började

spela tillsammans för fyra år sedan. En intensiv blandning av soul och garage med Jonas Stållhammars febriga elorgelslingor i tåten för svänget som inte tvekar att ta ett finurligt sidospår.

– Man är inte riktigt van vid den här miljön. När jag sitter och stämmer gitarren kommer Ebbot [som mixar Soundtracks nya] i 200 med byxorna halvt neddragna och ska skita. Man vänjer sig ändå, men kanske inte vid just honom, säger Jonas Rangstad.

Eftersom Colombos hade tio dagar i studion fanns det inte tid för akklimatisering. Trummor, bas och en del gitarrgrunder spelades in på en tagning under Per Stållbergs ledning.

– Dom blir inspirerade av att vara i den här studion där det finns tillgång till så mycket grejer. Ibland behövs det bara att bli peppad på rätt sätt av någon som förstår. Framförallt bryr de sig inte om vad som är rätt eller fel.

En rörmokare som var förbi studion tyckte inte att det han hörde stämde med vad han såg hos Colombos-killarna.

– Det är nästan coolare att komma ut som helt vanliga människor, än att be

alla att dra åt helvete och bete sig som en tönt, säger Jonas Rangstad som tycker om att återvända till jobbet efter en spelning med fest och ryggdunkningar för att sjunga *Broder Jakob* vid dagissamlingen. – Jag älskar den skillnaden, att gå ner på alla fyra och knyta en sko.

Regain Records, som kan ha fått Colombos demo av misstag eftersom deras manager har hand om flera metalband, gillade vad de hörde och startade etiketten Highlight Music för att ge ut The Colombos platta. Så kommer att ske i februari nästa år.

– Vi har försökt göra en tredjeskiva på debuten. Många känner på tredje plattan att nu ska vi våga göra dom där som vi ville från början. Bandlivet är för kort för att man ska vänta ut saker. Kör på en gång så får det bära eller brista, säger Jonas Rangstad.

Per Stållberg har jobbat med att få valet av låtar till en spretig helhet – ”Mycket punklåtar och svängigt indie-dansgolv” – med en gemensam röd tråd i ljudbilden.

– Det är viktigt att inte nischa sig på första plattan. Om du har tio låtar som är

helt jävla rätt är du känd i tre månader sen har alla glömt dig, än om du visar upp en bredd. Det finns någon garage-nerv i Colombos, men också en otrolig popnerv, säger han.

Det bjuds på ett smakprov. Ett hittills icke namngivet spår. Jonas Rangstad står upp i kontrollrummet och spelar lufttrummor. ”You took me out in the City, to keep away from the crowwwd” skriker Mikael Ström med förtvivlad åtrå i röst.

– Lite Devo-feeling på sången, säger Per Stållberg som syftar på soundet.

– Ett klassiskt riff men vi gjorde det intressant. Det stämde liksom inte, säger en belåten Jonas Rangstad, som egentligen spelar gitarr.

Ett mystiskt ljud i refrängen visar sig vara en distad klarinett. Trummorna har ett kliniskt och hårt ljud som är ganska olik Svenska Grammfonstudion och The Soundtrack of Our Lives, som i jämförelse har ett ganska skramligt trumsound. Medproducenten och teknikern Mattias Nyberg berättar att man från farfisaorgeln bara använt reverbljudet för att det inte ska bli för garage-igt.

Johan Lothsson

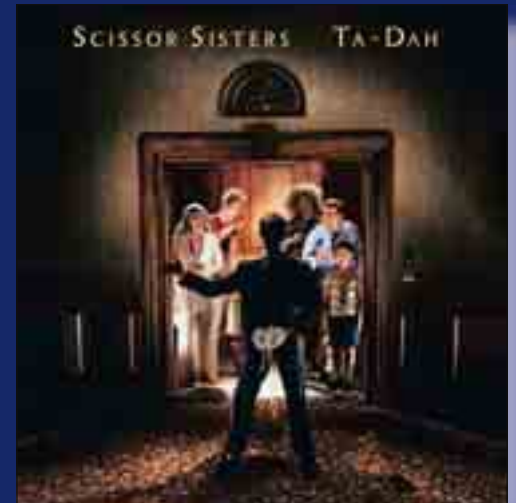
Ljusglimtar i vintermörkret

U2
U218 SINGLES

Scissor Sisters
TA-DAH

Gwen Stefani
THE SWEET ESCAPE

James Morrison
UNDISCOVERED

Take That
BEAUTIFUL WORLD

Rammstein
VÖLKERBALL (LIVE CD/DVD)

ROSKILDE
FESTIVAL '07
5 - 8 JULI

WARM-UP
FRÅN 1 JULI

BILJETTFÖRSÄLJNINGEN HAR STARTAT

NYHETER VARJE ONSDAG PÅ
WWW.ROSKILDE-FESTIVAL.DK

YING YANG TWINS

CHEMICALLY IMBALANCED

THE NEW ALBUM - OUT 04.12.06

INCLUDES THE HIT SINGLE DANGEROUS FEAT. WYCLEF JEAN

Pitbull EL MARIEL

THE KING OF M.I.A.M.I. IS BACK!

THE NEW ALBUM - INCLUDES THE HIT SINGLES BOJANGLES & AY CHICO

OUT NOW!

WWW.PITBULLMUSIC.COM WWW.YINGYANGMUSIC.COM

WWW.TVTEUROPE.COM

LYXIG LIMITERAD UTGÅVA 56 låtar. 30 nya inspelningar. 94-sidig bok.

orphans

**TOM
WAITS**

Brawlers, Bawlers & Bastards

Över tre timmar med sällsynt, tidigare outgiven samt helt nyinspelad musik från TOM WAITS, fördelat på 3 CD; "Brawlers", "Bawlers" & "Bastards". Varje CD är sin egen lilla värld och fångar Waits i hans fulla spektrum, från smäktande countryballader till säregna berättelser och riktigt tung och härligt smutsig Tom Waits-blues.

Finns i din skivbutik nu

BEN GANS

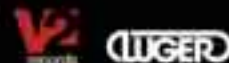
NYA SKIVAN 'A WEEKEND IN THE CITY'
SLÄPPS DEN 7 FEBRUARI (WICHITA/V2)

BLOC PARTY.

1 MAJ 2007 STOCKHOLM - CIRKUS

FÖRKÖP: CIRKUS 08-6601020, TICNET 077-1707070, WWW.TICNET.SE
BILJETTER FINNS ÄVEN PÅ PET SOUNDS, SOUND POLLUTION
OCH RECORD HUNTER. INGEN ÅLDERSGRÄNS

www.luger.se - www.blocparty.com - www.v2music.se

LUGER PRESENTERAR

damien rice

24 MARS CIRKUS STOCKHOLM

Albumet "9" ute nu (Warner Music)

Förköp: Cirkus 08-6601020, Ticnet 077-1707070 www.ticnet.se (Ticnet säljs via alla Ticnet- och ATG-ombud i hela landet)
Biljetter finns även på Pet Sounds, Sound Pollution och Record Hunter. Ingen åldersgräns www.cirkus.se
www.damienrice.com • www.myspace.com/damienrice

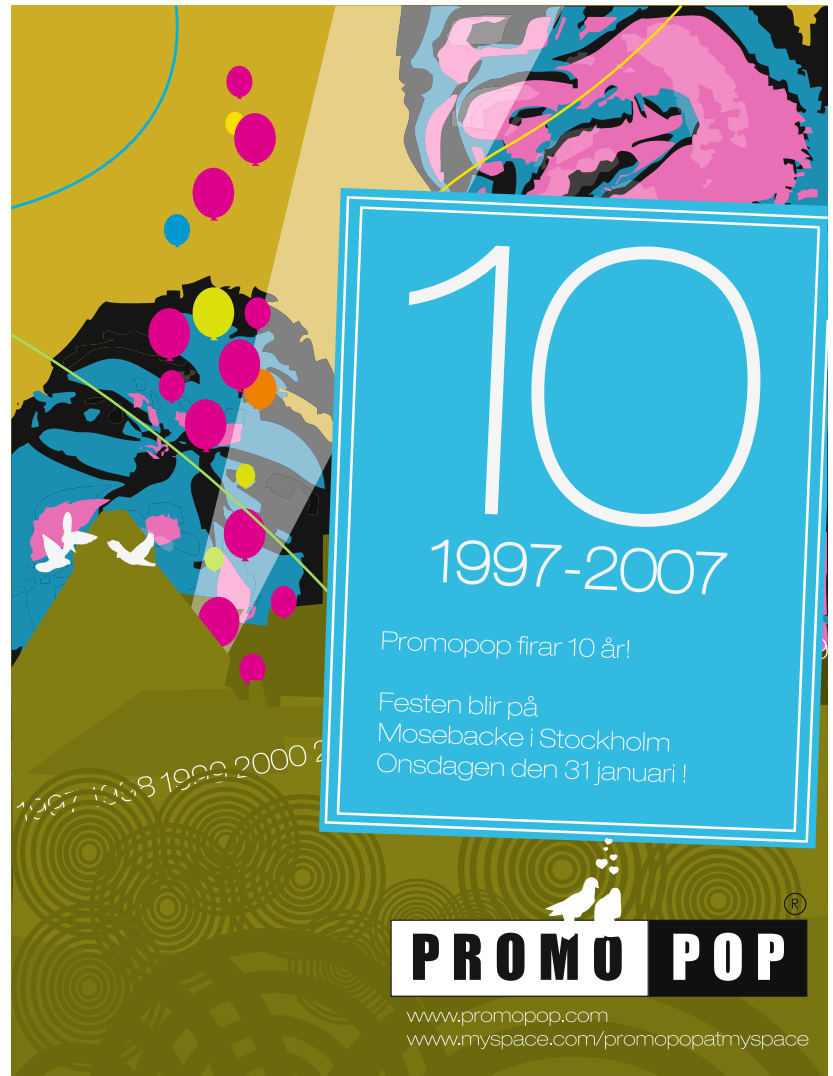

LYFT PÅ LOCKET

Välj bland
148 folkhögskolor,
1 600 utbildningar,
1 000 000 möjligheter.

www.folkhogskola.
nu

Folkhögskolornas
informationstjänst tel 08-796 00 50

10
1997-2007

Promopop firar 10 år!

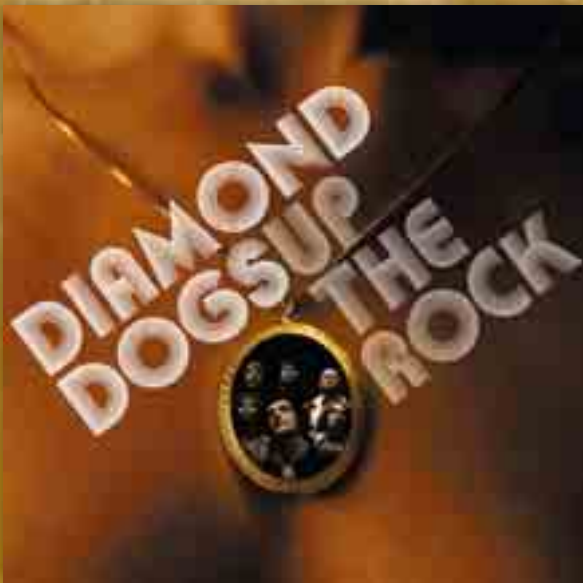
Festen blir på
Mosebacke i Stockholm
Onsdagen den 31 januari!

1997 1998 1999 2000 2001

PROMO POP

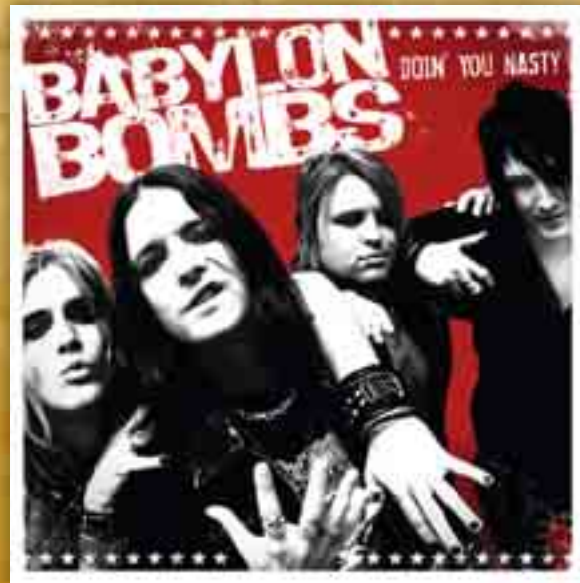
www.promopop.com
www.myspace.com/promopopatmyspace

brand new
album from the
diamond dogs

"UP THE ROCK IS ANOTHER SHINING GEM IN THE DOGS CROWN"
HIGHBIAS (USA) / ♥ FAVOURITE OF THE WEEK DAGENS NYHETER
(SE) / 5 OF 5 LÄNSTIDNINGEN (SE) / "NOBODY DOES THIS BETTER
THAN THE DIAMOND DOGS" NORRKÖPINGS TIDNINGAR (SE)

babylon bombs
on tour with
hardcore superstar

"AMONG THE BEST NEW BANDS ON THE PLANET" CLASSIC ROCK MAG #94/06 (UK) /
"HELLELUJA!" METAL HAMMER #5/06 (DE) / "ESSENTIAL!" ALL ACCESSMAGAZINE
(USA) / 10 OF 10 ROCK N'ROLL DAMNATION #1/06 (USA) / 8.5 OF 10 ROCK HARD
MAG: #5/06 (DE) / 4 OF 5 SYDSVENSKA DAGBLADET (SE) / 5 OF 5 MUSIKLANDET
(SE) / 9 OF 10 MEDAZZAROCK (CH) / 8 OF 10 SWEDEN ROCK MAG #34/06 (SE)

Oh Hultsfred so much to answer for.

TYCKER DU ATT DET ÄR LIVSVIKTIGT MED MUSIK?

Det gör vi med. Det var just denna passion för musik som drev oss till att starta en fristående gymnasieskola i lilla Hultsfred. En skola med två grymma program för alla er som vill jobba inom framtidens musikbransch.

GYRO är ett unikt gymnasium som riktar sig till unika människor. När skolan slår upp portarna hösten 2007 välkomnas du i nya, coola lokaler som är anpassade av och för människor som brinner för musik. Att våra lärare dessutom har "riktig" branschfarenhet, allt från förlag och skivbolagsverksamhet till artistbokning och grammisgalor, gör denna skola till en självklarhet om du har siktet inställt på ett jobb inom musikbranschen.

Vill du gå på Sveriges skönaste gymnasium?

Sök till GYRO!!

www.gyrockcity.se | info@gyrockcity.se

GYRO.

Gymnasium Rock City Hultsfred

kallar, men mest uppseendeväckande denna gång är att Snoop (Crip) och Game (Blood) möts över gänggränserna och att D'Angelo (fan, vad sjukt det låter att höra honom igen på *Imagine!*) dyker upp.

Men det levereras även guldkorn från Snoop-fabriken. Som Timbalands *Get a Light* där Damian Marley körar och Akons sånginsatser på *Boss' Life* och *I Wanna Fuck You*, som Neptunes isande produktion på *10 Lil' Crips* och Dres silkeslena *Round Here* där Snoop kommer till sin softa rätt till 100%. Men även Ying Yang Twins-inspirerade *Psst!* tillsammans med Jamie Foxx funkar, precis som soulvibben som åtföljer Stevie Wonder på *Conversations*. Och över allt breder sig Snoops honungsstämma.

Bättre än väntat från denne LBC-stofil.

Gary Landström

SNUFFED BY THE YAKUZA

Everybody's Gonna Die Tonight

ALLEY CAT RECORDS

Här sparas definitivt inte på något krut! Inget smink, inga onödiga krusiduller eller krångligheter, bara rak och fantastiskt ösig och halvpunkig rock'n'roll. Vi snackar här om 25 minuter och 14 spår, det går helt enkelt med en rasande fart och jag kan inte låta bli att dra paralleller till både The Hives och till Union Carbide Productions. En helt fantastisk blandning, om du frågar mig. Vissa låtar fastnar på en gång, jag noterar att till exempel *Price on Your Head*, *Death by the Seaside* och *Mona Rolla* dyker envist upp i hjärnan flera timmar efter lyssningens slut, medan andra låtar växer med antalet lyssningar. Men en sak är säker, det finns inte en död minut!

Det här är uppföljaren till deras självbetitlade debutskiva som endast gavs ut i limiterad upplaga, och det är helt enkelt en jackpot! Det är helt enkelt precis så här det ska låta, och det är precis här det där omtalade skåpet ska stå, helt klart imponerande. Jag kan inte sluta lyssna, och känner helt plötsligt att det finns hopp för musikbranschen!

Petra Sundh

JON STRIDER

White Wings

NEW SKY RECORDS

Jon Strider har främst gjort sig ett namn som keyboardist och bakgrundssångare åt bland andra Eddie Money, Chuck Berry och Van Morrison. Han har på sina fyra tidigare album skapat sin egen genre som han kallar rytm'n'folk och här bjuds vi på mer av den varan. *White Wings* är mitt första möte med Jons musik, och den får mig att undra hur jag kunnat missa de fyra första plattorna. För det här mina vänner är riktigt bra musik. Grooves som får en att minnas hur skönt det var att ligga i hängmattan i somras och veta att man hade hela semestern kvar framför sig. Enkla gitarrbaserade catchy låtar som sprudlar av sommar och liv. Det här är musik som borde tilltala er som gillar Marc Cohn, Neil Finn och för all del Joey Tempests soloäventyr.

White Wings är inspelad i Skandinavien och Jon beskriver den själv som kronjuvelen i hans rytm'n'folk-odyssey. Särskilt bra blir det i inledande *At the Waystation* med sina drivande gitarrer och starka sång. Men det här är ingen skiva fylld med en massa självklara singlar, snarare ett helgjutet album utan några direkt svaga spår. Rena julafton för er som sukter efter lite soft rock med rötterna i det amerikanska 70-talet.

Thomas Rödin

U2

18 Singles

ISLAND/UNIVERSAL

Det är lättare att hitta vad jag saknar på en samling med Dublins och världens största band.

Det blir väldigt förutsägbart och lite tråkigt att lyssna igenom dessa 18 singlar. Enda utrops-tecknet är nya vackra *Window in the Skies*.

Annars är det de välkända låtarna som får plats här. *One*, *New Years Day*, *Pride*, *Vertigo* etc. etc. Fantastiska låtar men man vinner knappast några nya fans på det. U2 har råd att vara kontroversiella. De skulle mycket väl ha kunnat göra något alldeles nytt och speciellt där man både vinner nya fans och klappar de gamla på kinden. Baksidan på singeln *The Fly*. Där U2 gjort musiken till Anthony Burgess bok *A Clockwork Orange* i musikalversion. Det är kaxigt och framförallt ovanligt.

Hade jag varit i Bono och companys designerkalsonger så skulle låtlistan sett ut som följer. Med albumtiteln *Tio låtar med U2 som du förmodligen aldrig hört: Another Time Another Place (Boy); Is That All? (October); Drowning Man (War); Wire (The Unforgettable Fire, deras bästa platta ever); Treasure (Whatever Happened to Pete the Chop) (New Years Day maxi); Running to Stand Still (The Joshua Tree); Van Diemen's Land (Rattle and Hum); 11 O'clock Tick Tock (Boy); Tomorrow (October); Johnny Swallow (Fire maxi).*

Har du några bättre förslag så maila dem till per@groove.se

Per Lundberg GB

WISE

Metropole

SUCH/BONNIERAMIGO

Elektroniska trummor och jazz med inslag av soul. Sövande låtar som byggs upp mer och mer efter hand och på några av spåren skön avslappnad sång. Passar när du är söndagstrött och inte vill gå upp ur sängen. Ändå blir andra skivan från Wise aldrig tråkig att lyssna på, dels tack vare små förändringar i musiken och dels tack vare låtar som *Metropole* och *Space Taxi*, som med sina förvirrade inslag av återkommande melodisingor respektive samlingar förgyller en redan bra skiva. Inte något att vakna till på morgonen, men Wise gör söndagar lite roligare på sitt eget coola sätt. Överraskningar som samlingen av en dörr som öppnas och skramlande nycklar på *Home Sweet Home*, där samlingen utvecklas till att utgöra grunden för trummorna, bidrar även den till att vilja ligga kvar i sängen och lyssna på skivan igen och igen.

Sara Jansson

YOURCODENAMEIS:MILO

Print is Dead Vol. 1

V2/BONNIERAMIGO

I serien "Nya grepp för att skapa ny musik" har Yourcodenameis:Milo tagit till en intressant metod. Varje låt är skriven och inspelad tillsammans med en unik gästartist. Nu är detta inte så revolutionerande om det inte vore för att processen från ax till limpa tagit 14 timmar per spår. Allt i spontanitetens namn. Resultaten är varierande.

Klart utmärkande är *Wait a Minute* tillsammans med Gordon Moakes från Bloc Party. Referenserna till Moakes dansanta pop är mer än tydliga och det är just så det ska vara. Rör ner lite av den dissonans som YCNI:M står för och ta-daaa: en av årets finaste musikmackor serveras genom högtalarna.

Konceptet fungerar som sagt inte fullt ut. Vissa passager blir rätt tråkiga och belyser att alla inte kan arbeta under press. Även om albumet innehåller tolv olika låtar/samarbeten går det att skönja en viss återanvändning av rytmer. Antagligen ett resultat av den brådska som inspelningsprocessen innebär. Men YCNI:M har hittat något intressant genom *Print is Dead Vol. 1*. Lagom till nästa års upplaga har de säkert polerat metodiken.

Mikael Barani

CD 10 • 2006

Musikåret är slut för Groove – dags att ladda batterierna inför 2007! Då är det dags att återigen scanna av det nya svenska musikundret tillsammans med våra prenumeranter. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Pen Experts

Icebreaker

Pen Experts bildades ombord på en spårvagn efter en Tindersticks-konsert i Göteborg 2004. I februari kommer debutalbumet *Bring On the Heartache*. Bandet har vuxit till en kvintett och soundet är moget, djupt och fantastiskt bärkraftigt. Är man beroende av Nick Cave kommer man att älska Pen Experts.
www.penexperts.com

2 Moneybrother

De vet ingenting om oss

Anders Wendin gör vad som faller honom in, till albumet *Pengabrorsan* har han översatt mer eller mindre kända låtar till svenska och präglat dem med sin Springsteen/Plura-vibb. Kirsty MacColls *They Don't Know* blir här en sträv och vacker snyftare som vägrar släppa taget om hjärteroten.
www.moneybrother.net

3 Eating Pebble

All Her Soldiers Gone to France

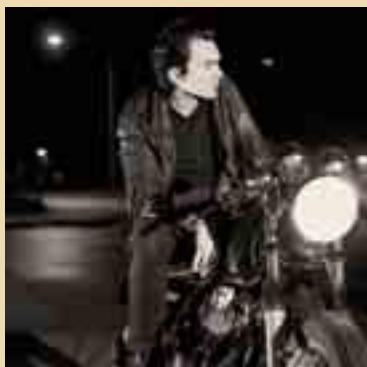
Eating Pebble är "positiv energi inbäddad i en rak och ärlig musikalisk smäll på käften". När man spritter med i *All Her Soldiers Gone to France* är det svårt att säga emot. Extrem popfrenesi sväller till bristningspunkten, fattar inte riktigt hur Huddinge-killarna i bandet klarar av att stå upp när kaoset är så nära.
www.eatingpebble.com

4 Mala Fide

Bourbon Lane

Göteborgskvartetten Mala Fide spelar dramatisk och stor Sisters Of Mercy/The Cult-inspirerad rock med vasst drivande trummor. EP:n heter *Step Aside!*, där fyra spår till finns att hämta i samma ådra, alla skönt udda med speciell uppbyggnad och förlösning. *White Glove Love* är en favorit.
www.malafide.tk

5 White Soul

Jealous Boyfriend

Med lika delar entusiasm, lo-fi-fingertopp-känslighet och sinnessjukt flaxig kastratsång som är helt oemotståndlig virvlar Benjamin

Högh med sitt enmansband in i en stel popvärld. White Soul är som en frisk fläkt av liv alla borde få njuta, drygt två minuter *Jealous Boyfriend* får mig på gott humör igen!
www.whitesoul.se

6 Eddie Wheeler

Close to You

Det går inte att jämföra någon med Johnny Cash, men inledningen av *Close to You* ger mig rysningar mannen i svart uteslutande brukar stå för. Att Eddie Wheeler går en stor framtid till mötes är således klart, den elektrifierade avslutningen av låten är ännu ett starkt bevis för detta.
www.eddiewheeler.com

7 Monsefus

She Plays With Wolves Until Her Father Calls

Musikerna Frans och Velasquez gör meditativ akustisk musik som ligger och puttrar försiktigt bakom peruanska sångerskan Trini – och vilken röst hon har! Den trollbinder vare sig hon sjunger ord på engelska eller bara använder den som ett instrument. Otroligt vackert är det i alla fall.
www.myspace.com/monsefus

8 Educa Lux

Reims

Från fullängdaren *Model Depose* hämtar vi denna drill'n'bass-dänga fylld till bredden av elektrisk energi och spastiska vändningar. Bandet bestående av Peter Liljeqvist och Martin Christenson tar hjälp av väna vokalist Kristiina Tuomi för att en gång för alltid sparka igång livsandarna på dansgolvet.
www.educalux.com

9 Versus Me

Earth Dudes

Med genomdistad ljudbild och kantigt tillbakalutade rytmer fläker denna garage-rockkvartett sönder rocken som vi känner den. Det låter tufft och coolt, hårt men ändå svängigt. Det känns nytt på nåt sätt, trots att ackorden definitivt använts förut. Versus Me verkar ha en kemi som får dem att lyfta.
www.versusme.com

10 Bloated

Lost My Rod

Från mörka Umeå kommer detta tunga metalband med fyra killar som gärna vrider upp volymen och intensiteten till smärtsam nivå. Deras malande och knastrande gitarrugg lever i skön symbios med fläskiga trummor och sång som rör sig från högsta berg till Marianergravsdjup. Och ändå väljer de inte bort melodislingorna.
www.bloated.se

11 Headless Marines

Laughs and Sex

Uppstudsigt och rebelliskt rockstök serveras av Pixie, Azl, Ictus, Bumbi och V2 från Göteborg. Och visst är de både punkiga och förbannade. Old school-riffen står som spön i backen och Pixies sång får dig att dra örönen åt dig. Ibland låter hon som PJ Harvey på riktigt dåligt humör.
www.myspace.com/headlessmarines

12 Salad Days

Rockets

Så byter vi spår – till finstämd och hudlös singer/songwriterpop med både hjärta och hjärna. Denna Malmö-kvartett är försiktiga när de närmar sig sina instrument. Och de landar perfekt i *Rockets*. De skapar en förväntansfull stämning som byggs upp till ett mäktigt crescendo värdigt en framgångsrik artist.
www.saladdays.se

13 Lisa Lindal & the Luminol

Time is Hell

Lisa och hennes band bemästrar sin melodiska popmusik till fullo och får lyssnaren att må bra utan att bli toklycklig. Snarare söker de en viss ton i tillvaron och hänger upp *Time is Hell* på denna. Pianot kommer in perfekt och knyter ihop påsen på denna fina poppärla.
www.lisalinda.com

14 Davy's Grey

When

Anförda av Emelie Wahlanders följssamma och kristallklara sång letar Davy's Grey efter den ultimata mixen av pop och rock med tränande inslag. Låten antar större proportioner allt eftersom och bandet bör inte ha några problem att hitta in i välartikulerade popsalonger med dessa kvaliteter.
www.davysgrey.com

15 Irritable

The Game

Med ett sådant bandnamn är jag glad att de inte spelar strömlinjeformad radiopop. Men visst borde *The Game* kunna spelas flitigt, men det mest på grund av att låten är electrocharmig och påminner om en oslipad rockdiamant. Denna Stockholms-duo gör musik de själva vill höra och de råkar ha bra smak.
www.irritable.se

16 Since Our First Guitar

Nightlight

Lundensarna i Since Our First Guitar spelar enligt egen utsago "intressant pop". Om de med intressant menar drivande och rivig, frejdig och charmant så stämmer det. Lo-fi-indie är en ständigt återuppväxande genre. Hoppas repandet i ladan leder till en riktigt fin juldemo.
www.sofg.tk

17 The Guild

The Man Who Couldn't Learn

Klassiskt varm och skäggig The Band-rock strömmar till min förtjusning ur högtalarna, komplett med slidande gitarrer och klingande klaviaturer. Sylvester Schlegel från The Ark har samlat några kompisar kring brasan och petar in pinnar för att hålla glöden vid liv. Albumet finns ute nu.
iacmusic.com/artist.aspx?ID=20394

18 My Closest Friend

The Egg Or the Hen

Mixa popflörtig country med allvarsamma texter och titta in i en storslagen solnedgång så hamnar du i My Closest Friend-land. En fint plockande gitarr ackompanjerar denna vackra visa man längtar tillbaka till. Avslutningens stegrade känsla blir en perfekt avrundning på denna skiva. Vi hörs 2007!
www.myclosestfriend.com

Shave your Style™

Braun cruZer³

Raka, styla, trimma 3-in-1

Nyhet

Tvättbar!

1 Raka

Fjädrande
skärblad för
en behaglig,
nära rakning

2 Styla

Två trimsaxar för:
1. Skarpa konturer
2. Stora områden

3 Trimma

Tillbehör för att
bibehålla önskad
skägglängd

BRAUN

DVD

ISIS*Clearing the Eye*

BORDER

Isis är ett av de där banden som kan ändra musikhistorien och för min del redan har gjort det. När den mesta musik totalt stagnerat har Isis gjort något nytt och fräscht med ett gammalt koncept.

Detta är deras första DVD och de har fyllt den med så mycket de kan. Det är blandade live-låtar från åren, en hel konsert från förra året, deras enda video, massor av foton och diskografin, plus en väldigt innehållsrik och intressant booklet som förklarar vad vi tittar på. Live-låtarna är mest intressanta för att de skiljer sig markant från CD-versionerna, då inte mycket händer på scenen. Isis är inte stora nog för en show med ljus och specialeffekter, så bandet står rakt upp och ner på en liten klubbscen. Men det är väldigt befriande när det inte är filmat av 17 kameror med 230 lampor och en jättestor hjärtformad scen.

Den hela konserten är från deras Australienturné och filmad på en liten scen på ett hotell. Ljudet är lysande och bandet i kraftfull form. Det är väldigt intressant att se vad de gör med låtarna och hur intensiva och inne i musiken grabbarna är. Jag skulle vilja säga att detta är en riktigt bra DVD, men kanske bara för de redan frälsta, jag har svårt att tänka mig att någon ska upptäcka Isis genom en videofilmad konsert från CBGB's, bättre då att gå och se dem i verkligheten. Men för oss som redan är fans tycker jag att detta är ett riktigt bra köp.

Mathias Skeppstedt

MARDUK*Blood Pure Salvation*

REGAIN/BORDER

En massiv box från ett stenhårt jobbande svenskt black metal-band. Marduk är ledande inom genren, så är det bara. Efter ett tags stormande med medlemsbyte och skivbolagstjafs kommer det nu en hög med snyggt förpackad black metal. En dubbel-DVD med omfattande liveupptagningar från bandets Europaturné, konstigt behind the scenes, stela intervjuer i svartvitt och ett par videor. Flera timmar att bara gotta sig i. Live är Marduk ren och skär energi. Kul att se livetagningar från "udda" städer som Budapest och Istanbul. Underligt nog så är det inga livetagningar från svensk mark. Det förkunnar bara att du aldrig blir profet i din egen stad. *Blood Pure Salvation* borde få de mest utsultna Marduk-fansen att bli lite mätta i väntan på kommande albumet i april nästa år.

Per Lundberg GB

THE POLICE*Everyone Stares, The Police Inside Out*

CROTALE/UNIVERSAL

The Police-trummisen Stewart Copeland började 1978 filma bandets härjande på en lågbudgetturné i USA med sin super-8-kamera och sedan följde kameran med. Nu har han klippt ihop de 50 timmarna till en kornig och rå bandfilm från insidan, vilket måste vara rätt unikt.

The Police var ett energiskt new wave-band i en gullig popvärld om man jämför med nu. Detta återspeglas i filmens mysiga och skojsiga stämning bland dessa åldrande ungdomar. Sting är käck, Stewart är tyst och Andy Summers är brittiskt superkäck. Filmen består av oändliga mängder brottstycken som aldrig hinner bilda en intressant helhet. Jag hade väntat mig avsevärt mer.

Gary Landström

GWEN STEFANI*Harajuku Lovers Live*

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Gwens arenaturne filmades i Anaheim i Kalifornien och musikaliskt bjuder hon på en slags Madonna-show i sin poprockgenre. Ett gäng klädbyten (det ena värre än det andra), megastor scen med projektioner och proffsiga (och urtråkiga) musiker innebär en tajt och ospännande liveupplevelse. Rolgare då att vara med under förberedelserna och planeringen. Tråkigt att säga det, men Gwen är mer intressant backstage än on stage...

Gary Landström

Böcker

MARIT BERGMAN & EDITH SÖDERGRAN*Marit Berman läser Edith Södergran*

SIC.IS

Om det är något jag inte kan stoltsera med på min meritlista är det litteraturrecensioner. Vad jag däremot kan göra med förbundna öron är att recensera musik. Hur blir det då när pop-prinsessan Marit Bergman läser dikter av den finlands-svenska poeten Edith Södergran? Kanske hade det passat mig bättre att skriva om Nikolai Dungers tonsättning av valda Södergran-dikter. Hur som helst sitter jag nu här med en utmaning framför mig.

Min första reaktion är mot Marit Bergmans röst, som jag inte tycker passar uttrycket. Även om Edit Södergran blott uppnådde en ålder av 31 skulle jag hellre se att en äldre kvinna, kanske någon med finlands-svensk dialekt, bidrog med röstinsatser för stämningens skull. Men å andra sidan handlar det mycket om marknadsföring, och jag måste faktiskt erkänna att det är ett smärre genidrag att låta en populär samtida artist göra jobbet. På den vägen kan en hel generation introduceras för Edit Södergrans unika diktvärld.

Christian Thunar

Album

2PAC*Pac's Life*

AMARU/UNIVERSAL

Dags för ännu en "ny" platta från 2Pac inför julen, han är märkligt produktiv trots att han inte funnits bland oss på många år. Och visst är många spår bra och gästartisterna gör sitt bästa för att hylla sin själsfrände och idol, men inte är det denna platta jag gått och längtat efter.

Gary Landström

+44*When Your Heart Stops*

INTERSCOPE/UNIVERSAL

+44 är vad Mark Hoppus och Travis Barker pysslar med nu när Blink 182 tryckt in paus-knappen. Att bandnamnet innehåller siffror är inte de enda likheterna som finns mellan de två banden. Rent soundmässigt låter det här också rätt mycket som Blink 182. Fast tråkigare. Det är stämsång ovanpå radiatorrockiga riff från start till mål. Jag förstär vad bandet velat skapa. Materialet antyder om en vision som innehåller samma vackra och dystra stämning som Death Cab For Cutie målade upp på *Transatlanticism*. Men +44 har för få färger att jobba med för att riktigt nå till de där djupa nyanserna. Jag saknar något mer substantiellt. Något som ibland glimtade till i Blink 182, i exempelvis *Adam's Song*.

Mikael Barani

AEROSMITH*Devil's Got a New Disguise*

SONYBMG

Jag har sällan blivit så glatt överraskad som när Adam Sandler klädde ut sig till Steven Tyler. I form av en reklamsnutt sjung han hittarna *Cryin'*, *Amazing* och *Crazy*. Och precis som i verkliga livet låt refrängerna exakt likadana på alla tre låtarna. Det var inte bara jag, utan även Adam Sandler, som hade genomskådat Aerosmith.

Nu släpper detta fantasilösa miffo till band ännu en best of. Deras 35:e (!) samling av något slag. Säljargumentet denna gång är att sånger från både Geffen- och Columbiatiden är med på albumet. Det har dock redan gjorts på *O, Yeah! Ultimate Aerosmith Hits* från 2002. Så varför i den mörkaste av alla världar ska vi som inte är med i bandet återigen behöva vandra till musikaffärer för att köpa en best of? Jo, för att nästa säljargument är att detta är en "single-disc" som dessutom innehåller två helt nya låtar. Och det är faktiskt ett bra grepp.

Men ändå. Aerosmith är och förblir västvärldens mest överskattade rockgrupp. Torbjörn Hallgren

AND ONE*Bodypop*

SPV/PLAYGROUND

Bodypop är en mycket adekvat titel för alla And Ones skivor. Tyskarna har alltid gjort hård pop eller mesig body. Helt och hållet beroende på varifrån man betraktar dem. Oavsett betraktarens perspektiv har de alltid gjort gothfirtarmusik som förmodligen får tonåriga tyskar i gummi och latex att bli deppigt lyckliga, men som är kall, tom och alldeles stendöd.

Mats Almegård

...AND YOU WILL KNOW US BY THE TRAIL OF DEAD*So Divided*

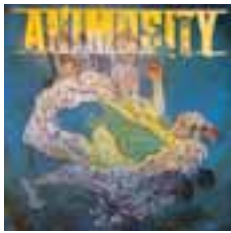
INTERSCOPE/UNIVERSAL

Jag tror aldrig jag varit så här splittrad inför en skiva förut. Trail Of Dead är ett av mina absoluta favoritband och jag har följt dem sedan första plattan, jag tycker att 2005:s *Worlds Apart* var det årets bästa platta. Men den skivan floppade totalt och ledaren Conrad Keely har sagt att om den här floppar också så betyder det nog slutet för bandet. Och det är här problemen börjar, jag kan inte bestämma mig för om plattan är bra eller en besvikelse, och det är inget gott tecken.

Trail Of Dead har alltid skämt bort sina fans med att ta ett stort steg framåt med varje platta, men *So Divided* tar inte så mycket ett stort steg framåt som ett litet steg framåt och ett stort åt sidan. Gitarerna är nästan helt borta och ersatta med pianon och det är inte bra, förra skivans symbios mellan instrumenten är en del i dess storhet. Svalstigheten från *Worlds Apart* är skruvad ett varv till, men där den förra skivan hade låtar som pumpade på bakom trummorna och stråkar och blås och aggressioner så känns det ganska tomt här. Det fattas ett driv, en desperation och en ilska för att få liv i den här totala överproduktionen. Men samtidigt ligger några riktiga pärlor här och trycker bakom alla Supertramp-körer och läskiga ELO-vibbar, *Life* är underbart suggestiv och svänger, *Sunken Dreams* kan vara bland det bästa bandet gjort och *Wasted State of Mind* är otroligt svår att sluta nynna på – men jag saknar ändå gitarrexplosionerna och farligheten.

Tyvärr, men jag vet i fan hur långt det här håller, grabbar.

Mathias Skeppstedt

ANIMOSITY*Empires***FROM A SECOND STORY WINDOW***Delenda*

BLACK MARKET/BORDER

En del band kan man både ha och mista. Fast att det troligen är det tråkigaste epitet man kan tillskriva ett band är det inte helt enkelt att fortfarande bli begeistrad inför relativt nytillkomna band som kanske inte riktigt sticker ut. Animosity faller delvis in under detta. Stenhård death/grind/hardcore från San Francisco-pojkar i övre tonåren engagerar inte tillräckligt och även om de besitter kompetens och snart ska turnera tillsammans med mästarna Napalm Death begär mitt musiköra lite mer för att *Empires* ska spelas kontinuerligt.

From A Second Story Window har lite samma problem, men förutsättningarna är snäppet bättre. *Delenda* är debutskivan till skillnad från *Empires* som är Animositys tredje alster. FASSW rör sig också i den extrema fåra som idkar stenhårt musicerande tillsammans med en vokalist med strupe likt en distad elektrisk tandborste löpandes amok. Skivan har snurrat ett antal varv men jag har ännu inte blivit klok på den, vilket brukar vara ett gott tecken. Lyriken är hyfsat genomarbetad och tillräckligt klurig för att hålla över tid. Enligt bandet själv spelar de "Ohio-Vania Dude Core" vilket jag tror är en genre på stark frammarsch.

Roger Bengtsson

FRED ASP*Livet här i Babylon*

REVELJ RECORDS

Fred Asp, alias Fredrik Mikelsson, verkar vara en bra kille. Han har tagit ett sabbatsår från studierna för att kunna göra denna skiva. Så att han kan nå ut med sitt budskap om att vi lever i en värld där folk inte bryr sig om varandra längre och där de rika tar ifrån de fattiga. Detta gör han i sann reggaeanda, inspirerad av välkända svenska artister som Peps Persson, Timbuktu och Promoe. Men frågan är om vi behöver Fred Asp lika mycket som han tror? Trots att musiken är svängig blir det på grund av texterna, som känns utstuderade och lite väl enkla, snabbt både tjatigt och förutsägbart. Kanske borde Fredrik gå med i någon politisk organisation istället? Så att han kan göra skillnad på det sättet. För det här ger inte så mycket.

Linda Hansson

ASTA KASK*Dom får aldrig mig – En film om Asta Kask och punken**En för alla, ingen för nån*

BURNING HEART/ BONNIERAMIGO

Det är ju det här med återföreningar. Gamla avdankade rockers som får ebb i kassan och ger sig ut på återföreningsturnéer, släpper nytt tvivelaktigt material och så vidare – det där har man ju sett förut. Och nu har även gamla hederliga Asta Kask ploppat upp från "ingenstans" och vill vara med i leken igen. De gör det på ett onekligen smart sätt. En ny skiva och en DVD med hela bandets historia med en bonus-CD bestående av 17 nyinspelningar av gamla Asta-låtar. De säger själva att de skyr återföreningar som pesten, och att de gör det här för att "hämnas", vilket är ett fyndigt svar som tar död på den lilla bittra känslan av besvikelse som eventuellt kan finnas efter misstanken att det skulle vara frågan om att tjäna pengar. Detta känns dock helt irrelevant efter att ha sett DVD:n. Undertecknad har många minnen ackompanjerat av Aastas låtar från tonåren, och det blir en fröjd att bevittna den här väldokumenterade lilla filmen. Den innehåller hela historien, från början till slut, kantat

av en del liveklipp, och kommentarer från bland andra Dennis Lyxzén som vittnar om Aastas betydelse för musikverige. Helt klart intressant, och värt att lägga sina slantar på!

Det har inte hänt mycket på 28 år, kan man tro, när man lyssnar på dessa 20 nyinspelade låtar. Samhället verkar uppvisa samma orättvisor och brister, och samma metoder används här för att uttrycka sitt missnöje genom musik som år 1978, då bandet bildades i lilla Töreboda. De rebelliska punkarna har nu istället blivit rebelliska farbröder och gillar man deras tidigare alster kommer man att känna igen sig här. Det låter helt enkelt som det alltid gjort, varken bättre eller sämre. Jag har svårt att lista ut vart de riktar sig, är det till sina gamla vapendragare till fans som drack sina första folköl till tonerna av *Ringhals brinner*, eller vill de att kidsen av idag ska anamma deras budskap. Men frågan är ifall det känns så rebelliskt att sätta tänderna i en skiva som är framvrälad av pojkar som skulle kunnat vara ens pappor. Jag tror inte jag behöver fundera så länge, av den framgång de rönt genom sitt turnerande de senaste åren verkar de gå hem hos båda målgrupperna. Tja, vad ska man säga, det är tralligt, punkigt i en mys-aggressiv liten bubbla, precis som det alltid varit...

Petra Sundh

ATLANTA RHYTHM SECTION*Georgia Rhythm*

YELLOW LABEL/PLAYGROUND

De startade som studiomusiker i Doraville, Georgias motsvarighet till Studio One. De har spelat med alla de stora i sydstatsrocken, inte minst Lynard Skynard, och nu har de hållit på i mer än 30 år och har hunnit med 15 skivor.

Och nog är de duktiga musiker och nog kan de konsten att framföra sin slicka, välplanerade och vänliga helyllero. Men jag får inte ut någonting av Atlanta Rhythm Section, jag är ledsen. Jag hör bara trista riff och noll känsla.

Världen är hård. Tror dock att det finns tusentals grabbar med skinnväst runt om i Sverige som kommer att älska när bandet "framför alla favoriterna".

Martin Röshammar

THE BEATLES*Love*

PARLOPHONE/EMI

Första tanken är "Vad fan ska dom in och remixa Beatles för nu då?"! Om ett band redan levererat sinnessjuka mängder perfekt popmusik som satte ribban för alla efterföljande musikaliska generationer, varför måste man då in och förändra och "förbättra"? Dessutom så finns ju Beatles låtar så djupt rotade i allas vår kollektiva kulturella väv att vi ju, medvetet eller omedvetet, kan vända ton – skulle en omgärning inte bara te sig bisarr och löjlig?

Visst är det så. *Love* är en helt onödigt skiva gjord i kölvattnet av en Las Vegas-show med samma namn. Men det är ju snart jul och vilken produkt kan i det sammanhanget vara bättre än en "ny" platta med Beatles? Den kan man ju dessutom ge till de som redan har alla Beatles-plattor! Mästerligt! De över- och efterlevande beatlarna har också godkänt projektet eftersom gamle Beatles-producenten George Martin hållit i rodret. Han var ju ändå med när det begav sig och spelade en intrikat del i hur bandet lät med sina arrangemang och produktionsfinurlighet.

Så Martin har med hjälp av sin son Giles klippt och klistrat i den största låtskatt känd för människan. Och visst är det roligt att höra så välbekanta stycken

sammansatta på ett litet annorlunda sätt. Men egentligen suger det enormt. Så klart. Det sjuka är ju att om man lyssnar på valfri reguljär Beatles-platta så hittar man massvis av ljud och konstiga detaljer som flyger omkring i ljudbilden ändå. För att förundras över Beatles behövs inga remixer eller tricks. De var långt före både sin och vår tid.

Gary Landström

BENNI HEMM HEMM*Kajak*

MORR MUSIC

När det står att något är inspelat i Sigur Ros studio börjar jag direkt ana oråd. Antingen betyder det att bandet försöker låta som Sigur Ros, eller att de är från Island och behöver en identitet. Inget gott kan komma från det första och vad gäller det andra så kan man hitta en identitet utan att nämna S-ordet.

Jag vet inte vad jag ska kalla den här skivan, det är alldeles för mycket blås, lite för mycket marschmusik för att jag inte ska tänka på Disneyland och penningstinna teknade figurer som vinkar med sina stora händer och vaggas fram när de går. Sängen påminner mest om fruktansvärt tråkig folkmusik och ja... kort sagt, jag tycker inte om det här på nåt sätt. Det finns säkert jättebra saker att säga om Benni Hemm Hemm och det finns säkert massor av folk som gillar det också. Men jag kan inte komma på nåt och är inte en av dem. Ledsen.

Mathias Skeppstedt

BARNEY BENTALL*Gift Horse*

TRUE NORTH

Nej, nej, nej säger jag bara! Inte ännu en cowboyman som sjunger släpiga countryballader. Redan omslaget där Bentall själv syns iklädd en vit cowboyhatt vittnar tydligt om vad det är man kommer att utsetta sina stackars öron för. Han averkar låt efter låt i släpande skritt med något enstaka tafatt försök till lite poppigare takter. Till och med hästen borde stå och stampa, sugen på en riktig galopp när den hör det här. Jag får ändå erkänna att det inte är helt uselt kvalitetsmässigt, men så mediokert, förutsägbart och rentav alldeles överflödigt. Det går minst 24 sådana här artister på dussin. Skivan hamnar långt bakom Johnny Cash, Gram Parson och andra i min skivhylla, men är utmärkt att sova till. Väck mig när den är slut, tack!

Mathilda Dahlgren

MARY J. BLIGE*Reflections (A Retrospective)*

Geffen/Universal

Soulvärldens mest smäktande röst tillhör Mary J. Självklart blir en samlingsplatta från hennes långa och framgångsrika karriär en veritabel hitkavalkad. Älskar man Mary behöver man *Reflections*.

Gary Landström

BRAND NEW SIN*Tequila*

CENTURY MEDIA/EMI

Jag hävdar att det går att döma ett band efter deras val av covers. Brand New Sins cover på *House of the Rising Sun* säger i så fall allt om bandet – pubrock'n'roll.

Ändå finns det tendenser hos Brand New Sin som påminner om Glen Danzigs och Zack Wylde sängknepande. Det är laid back och coolt. Musiken är lika skitig som en bilmekanikers händer. Men det blir aldrig mer än "godkänt".

Produktionen är en sak jag inte är nöjd med. Den är alldaglig och hämrad. Och om jag fick komma med ett tips till amerikanerna så skulle jag vilja att de gör fler riff med driv i, som i gungiga *Did Me Wrong*. Bäst? *Motormeth* och *The*

Proposition. Med det materialet visar de att Brand New Sin duger som komplement till Mustasch under en stökig Europaturné.

Torbjörn Hallgren

BUSDRIVER

Road Kill Overcoat
EPITAPH/BONNIERAMIGO

Jaha. En hiphopsnubbe som boostar och kör på som tåget. Vissa hiphopartister har förmågan att fånga intresset hos mig trots bristande engagemang för genren. Busdriver är dock inte en av dem. Han kör mest bara på, ingen helhet, inga överraskningar, bara fett. Det skulle i så fall vara spåret *Sun Showers* där han drar in lite electronica och jobbar mer med melodier. Låten *Go Slow* med Bianca Casady verkar till en början lovande. Inledningstonerna låter som Junior Boys *Fm* och jag tänker att det här kanske kan bli intressant. En crossover på Junior Boys och undergroundhiphop kan bara bli mäktigt spännande. Och visst låten är bra, men det är inte tillräckligt för att rädda ett helt album.

Emma West

RICHARD CHEESE

Silent Nightclub
SURFDOG/PLAYGROUND

Spexaren Richard Cheese fortsätter att lounge sönder låtar, denna gång med anknytning till julen. Plattan inleds med Dead Kennedys *Holiday in Cambodia* och fortsätter med Madonnas *Like a Virgin*. Han skjuter brett alltså. Vanilla Ice-hitten *Ice Ice Baby* gör han riktigt bra men när han slaktar *Do They Know It's Christmas* från *Live Aid* är jag redo att kaskadspya på honom. Andra offer är Depeche Modes *Personal Jesus* och John Lennons *Imagine*. Usch och fy.

Gary Landström

DARIN

Break the News
COLUMBIA/SONYBMG

När man lyssnar på Darin inser man att världen är stor därute. För i den stora musikvärlden finns artister som Jacko och Justin som gör sån här musik med skärpa och pregnans, i Sverige får vi nöja oss med den bleka och framhastade kopian som Darin trots allt bara är.

Allt på *Break the News* är nämligen lite sämre än originalen. Från uttalet till texterna till hookarna till produktionen. Det är mer präglad av snabb- och massproducerad slit-och-släng-vara än den intressanta populärkulturella produkt plattan kunnat vara. Känns tråkigt att man inte heller denna gång riktigt lagt ner sin själ i projektet utan bara pressar dussinlåtar ur Darin i så hög takt som möjligt. För jag tror faktiskt att han kan bli en "riktig" artist med stor fanbase om han bara ges tid, kraft och styrning. Tills dess är han förvisad till pojkstjärna ett tag till.

Gary Landström

DEATHBOUND

To Cure the Sane With Insanity
DYNAMIC ARTS/BORDER

Finsk-svenska döds/grindbandet Deathbound återsläpper den tre år gamla debuten. Som en liten bonus har utgåvan bifogats med fyra livespår från Tuska Open Air 2005, en video till *Doomsday Comfort* samt stilfullare förpackning.

Det smattar rätt ordentligt och gillar man death/grind så är detta ett stabilt band även om tokrens blir något enahanda efter en stund. En konkurrerande tidning innehöll för ett tag sedan en artikel om tio fäliga/dåliga hårdrockstexter. Synd att de missade *The House of the Silent and Friendly*, den fäligaste av dem alla: "A jar containing a pickled penis/A severed penis lying on the sink/Another severed penis in

a lobster pot in the fridge/Two 50 gallon garbage cans filled with rotting torsos".

Roger Bengtsson

DELERIUM

Nuages Du Monde
NETTWERK/PLAYGROUND

Under namnet Front Line Assembly gör Rhys Fulber och Bill Leeb hård och aggressiv cyberpunksynth. Delerium är projektet där de alltid levt ut sina mjuka och fina sidor. Tyvärr innebär det alltid en alldeles för nära koppling till gregorianska munkar, keltiska kvinnor, sötsliskt fluff och fjärlar. Så också på nya skivan. Det här platsar inte ens som bakgrundsmusik till hänglet.

Mats Almegård

DIECAST

Internal Revolution
CENTURY MEDIA/EMI

Bostonbandet Diecast har arkivstämplats som metalcore. Men med *Internal Revolution* tycker jag de tar några kliv bort från hardcoren för att istället närma sig metallen. Bra gjort, men tyvärr är det inte något märkligare album de nu släpper.

Härda *Never Forget* talar dock till Diecasts fördel. Men på *Nothing I Could Say* låter de mjuka som Hinder och Staind, och var det verkligen meningen? Som svar på det kontrar bandet med *Fade Away*, plattans förstasingel, som inte bara är hård utan också hittigt.

Till sist - Diecast har texter som säger något om det liv vi lever i. Det ska de ha en extra eloge för.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

4 Women No Cry Vol. 2

MONIKA ENTERPRISE/DOTSHOP.SE

Fyra kvinnor från olika städer samsas på denna samling från Gudrun Guts bolag Monika Enterprise. Resultatet är rätt spretigt, vilket inte är så konstigt. Dorit Chrysler från New York och Montektoni (Berlin) lyckas sämst. Det är väl mycket dadadada och flummiga ljudskisser. Bättre är London-tjejen Mico som gör abstrakta ljudexperiment som är intressanta och bra. Men skivans behållning är Barcelona-bon Iris, vars elektroniska popmusik är högeffektiv. Bland det bästa i genren på väldigt länge. Påminner en del om AGF:s Laub-projekt, men utan att snöa in för mycket på singer/songwriter-svängen som Laub gjorde. Mmm. Repeatknappen!

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Dj-Kicks: Henrik Schwartz

IK7/PLAYGROUND

Med en fast övertygelse om att hitta soulsvängen, funkglidet och det allra "svartaste" i technon ger sig Henrik Schwartz ut på en resa bakom skivspelarna. Han dimper ner i Marvin Gaye-land, korsar gränsen till James Brown, söker uppehållstillstånd i D'Angelos *Spanish Joint* och bråkar med immigrationsmyndigheterna i Drexciya. Det är en rätt vinglig rundtur och inte helt njutbar. Eller så är det precis vad det är: njutbart. Fast inte särskilt spännande.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Do it Again: A Tribute to Pet Sounds

HOUSTON PARTY/BORDER

Det är det Barcelona-baserade bolaget Houston Party Records som för att fira att det är 40 år sedan Beach Boys släppte sin klassikerplatta *Pet Sounds*, har dragit ihop en massa independentfolk för denna hyllningsskiva. Och det kan faktiskt inte bli dåligt med typer som Will Oldham och hans brorsor, Vic Chesnutt, Daniel Johnston, Mazarin, Architecture in Helsinki och The Wedding Present. Men det kan bli lite väl mysigt och ojämnt som bara f-n. Det är just precis så det blivit. Det är

charmigt och puttrigt och riktigt bra på ett par ställen, men oftast blir det inte mer än lite indieputtrigt och ja, gulligt. Framför allt förstår man ändå inte hur bra *Pet Sounds* faktiskt är, inte av att lyssna på den här hyllningsskivan. Men några timmar med *Do it Again* har det goda med sig att jag tar fram mitt ex av *Pet Sounds*. Och njuter. Igen.

Martin Röshammar

DIVERSE ARTISTER

Electric Gypsyland 2

CRAMMED/BORDER

Världsmusik möter DJ. Sommarfestival möter klubbscen. *Electric Gypsyland 2* är lika spännande som ettan. Roms musik är känd för att blanda alla olika genrer genom tolkningar av musik de hört på sina resor. Vad skulle då hända om man vände på det så att europeisk och amerikansk musik influerades av romsk musik och kultur? Jo, just det som händer på *Electric Gypsyland 2* som är en samling av nytolkningar av tre av Balkans ledande gypsyband; Taraf de Haidouks från Crammed, Koçani Orkestar och Mahala Rai Banda.

Originalen har mixats eller tolkats av DJ:s från Balkans klubbscen, till exempel DJ Click, Gaetano Fabri, Russ Jones och Russendisko. Det finns även en del gästartister från Europa, Turkiet och Afrika vilket ger hela skivan en världsomspännande dimension.

Jag tror att du kan känna dig hemma i musiken oavsett var du kommer ifrån. Den är härligt levande, experimentell och fantastiskt medryckande. Blandningen av musikstilar påminner om José Padillas *Café del Mar*-samling där han ofta influerats av Balkan- och världsmusik. Ge bort i julklapp kanske?

Therese Ahlberg

DIVERSE ARTISTER

If I Were The Boss, The Songs of Bruce Springsteen

CASTLE MUSIC/BORDER

Själv har jag ett kassettband långt ner i någon omärkt packlåda på vinden från en blöt karaokekväll på en bar i Kerikeri på Nya Zeeland där jag brölar *Hungry Heart* ackompanjerad av stamfyllo och backpackande gästarbetare. Och jag tyckte det låt perfekt. Låten är ju kanon men givetvis är sånginsatsen inte av riktigt samma kaliber.

Så jag förstår varför man vill spela in Bruce-covers. Här trängs till övervägande del brittiska artister; allt ifrån Manfred Mann's Earth Band som fick en folkrockig hit med *Blinded by the Light* till mer obskyra *The Fever* av Dean Ford och punkarna i Eddie & The Hot Rods tandlösa *The Ties That Bind*. Men ingen försöker ens matcha bossens intensitetsnivå, förutom Patti Smith som i *Because the Night* faktiskt kan mäta sig artistiskt med Bruce, vilket nog är rätt taktik. Skön och väldigt egen är dock *I'm Going Down* med Dawn Chorus & The Blue Tits, men ibland blir det väl mesigt, som i Shakin' Stevens version av *Fire* eller Status Quos vänligt boogieriffglada *Cadillac Ranch*. Slutomdömet är ändå som väntat – bäst är ändå att njuta bossen i egen hög person.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTER

Rockin' at the Barn Vol. 5

DUSTY/BORDER

Dusty Records har genom åren fått mycket god kritik för sina Rockin' at the Barn-volymer både i Sverige och internationellt. Grundkonceptet är att blanda låtar från kända namn inom genren med låtar från nya spännande band och artister. Genren är uteslutande americana och country i alla dess former. Det här är en

liten småcharmig historia, perfekt som kamrat när du är på väg hem i bilen en sommarnatt.

Trots att skivan rymmer hela 20 spår med så vitt skilda artister och stilar så bildar de ändå tillsammans en helhet utan att det blir ett ojämnt. Allra bäst blir det i Lee Marvelous slidekryddade Right Now is the Time to Fall Apart och The Howard Ways Creedence-pastisch Chantal Lane. Ett litet minus dock för produktionen på vissa låtar som låter som om de rippats direkt från originaldemon. För de som är helt inne på den här sortens musik kan jag tänka mig att det här är en perfekt chans att hitta lite nya favoriter. Själv tycker jag det känns jordnära och gjort med själ. Lite som ett countrys svar på Grooves bland-CD helt enkelt.

Thomas Rödin

DIVERSE ARTISTER

Saw III

BONNIERAMIGO

Det tråkigaste ett filmbolag kan göra just nu är ett soundtrack till en skräckfilm med hård metal. Det vill säga göra ytterligare en (det finns väl en sisådär 237 stycken just nu) platta med Drowning Pool, Static X, Disturbed, Ministry, Bullet For My Valentine, med flera, med flera. Och i det flesta fall så är halva skivan så kallade "outgivna" låtar, vilket i dessa fall betyder att de inte riktigt platsade på senaste plattan. Det är så förbannat trist och fantasilöst att det inte spelar någon som helst roll att Lamb Of Gods suveräna *Walk With Me in Hell* eller Mastodons briljanta *The Wolf is Loose* är med, inte heller kan man ha överseende med Meshuggahs *Shed* eller Dimmu Borgirs *Progenies of the Great Apocalypse*. En sän här skiva är så hopplöst insnöd och så väldigt 1995 att den måste motarbetas.

Mathias Skeppstedt

DIVERSE ARTISTER

The Kings of Techno

RAPSTER/PLAYGROUND

När Laurent Garnier och Carl Craig bestämmer sig för att samla ihop technons kungar blir det både rätt förväntade saker och ändå inte. Att Laurent Garnier fokuserar på USA och ger oss både Carl Craig och Jeff Mills är rätt givet på något sätt. Men att han börjar technons historia med Stooges *No Fun* och inkluderar The Temptations *Plastic Man* är lite mer förvånande – och desto roligare! Sen kan man undra om *Plastic Man* är en känga till Richie "Plastikman" Hawtin eller inte. En ytlig plastic man har han ju på sätt och vis blivit...

Carl Craig drar istället till Europa och hittar andra roliga saker. Black Dog, Nitzer Ebb och Art of Noise är lika gjutna influenser som Craig själv på den amerikanska. Men det är kul att udda klassiker som Visages *Frequency 7* och Yellos *No More Words* är med. Jag hade faktiskt glömt hur förbenat bra Visage-låten är. Sen att Garniers *Acid Eiffel* får vara med. Ja, det är lite att klia varandras ryggar, men det funkade det med. Övervägande kul och smaskig samling.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

The Wallpaper Sampler

OCEAN MUSIC

Det här är en godbit till samlingsplatta. Medverkande är Tamara Williamson, Hafdis Huld, Dawn Landes, The Violet Revenge, Juneteile, Hactor Zazou, Heligoland, Lisa Cerbone och Tara King Th. De har alla gemensamt att de ligger på bolaget Ocean Music. Man har gjort det mycket kompetenta och tagit en eller två teasers från respektive artist och samlat i en 14-spårs gottpåse av indie, new wave och

folkpop. Resultatet blir en fokuserad platta där starka röster för dominerar och fylla upp stora musikaliska rum. Och uppfyllt det blir man. Exempelvis av Tamara Williamson vars röst trollbros lite på samma sätt som Tori Amos kan göra. Eller Violent's Revenge – så skört och sagolikt som bara en ensam röst och gitarr kan bli. Själv faller jag dock pladask för Hafdis Huld's folkindie. Det är lika charmigt som Architecture in Helsinki eller Psapp fast i avskalad tappning. Kort sagt, det finns en hel del som kan intressera de som håller till i den här delen av godishyllan.

Emma West

ED GEIN

Judas Goats & Dieseleaters

BORDER

Ed Gein var en massmördare från Wisconsin som gillade att ta huden av sina mordoffer och sy klänningar av dom som han hade på sig när han saknade sin mamma, *Motorsågsmassakern* och *Psycho* har mycket att tacka gamle, tokgalne Ed för.

Det är också en punk/grind/thrash-trio från Syracuse i New York som spelar hänsynslös, stenhård metal med politiska och sociala texter om ett USA på väg utför, ett USA övertaget av apati och dumhet. De framför sin musik i ett furöst tempo och utan någon tanke på kompromiss.

Judas Goats & Dieseleaters är deras debut och släpptes förra året i USA men har inte kommit till våra breddgrader förrän nu. En riktigt bra, men något onyanserad debut från ett riktigt lovande band.

Mathias Skeppstedt

EDISON WOODS

Nest of Machines

BORDERDREAMS

Skivomslag ljuger ofta. Poserar bandmedlemmarna som bestialiska monster kan man ge sig fan på att albumet är fromt som ett lamm. Så är inte fallet med Edison Woods senaste. Som ur en virvelvind uppenbar sig ett mystiskt och något diffust väsen. Samma gåtfullhet bibehålls sedan, mycket tack vare frontfigurens Julia Frodahls texter och sammetslena röst, hela vägen fram till sistå låtens sista ton ebbat ut. Självklart med en hel del hjälp av den miniorkester som rymmer saxofoner och klarinetter, trummor och klaviatur, gitarrer och violiner och rör sig i landskapet mellan fantasi och verklighet, mellan klassisk Bach och experimentell *Elysian Fields*.

Jag läste någonstans att det som skrämde Frodahl mest var trängsynthet och dockhus. Det här är musik som aldrig skulle rymmas i ett dockhus, knappt på skiva, och förmodligen gör sig allra bäst live. Men därmed inte sagt att *Nest of Machines* är någonting annat än ett grant och sentimentalt konstverk.

Anders Gustavsson

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN

Zeichnungen des Patienten o.t.

Halber Mensch

Haus der Lüge

Fünf auf der Nach Oben Offenen Richter-scala

SOME BIZARRE/PLAYGROUND

Utän mina vänner så hade jag idag förmodligen fortfarande lyssnat på *Accepts Breaker* och *Ultravox Rage in Eden*. Absolut inget fel med det. Jag tänker istället på allt jag skulle gått miste om jag inte haft mina vänner. Om inte Johnny varit så ihärdig med att spela *Scratch Acid* och *Sex Pistols*. Om inte Tord spelat *Nits*, *Pixies* och *They Might Be Giants*. Alf pumpat upp volymen med Eloy, Jethro Tull och Frank Zappa. Sven lirar *Grandmaster Flash & the Furious Five*, SPK och *Depeche Mode*. Svårt att säga var man stått utan allt det. Vad har nu dessa experimentella tyskar med min

musikaliska uppväxt och mina vänner att göra? Inget och allt.

Jag minns när Sven och jag satt i hans pojkrum på Stockvägen och tittade på omslagen till *Fad Gadgets Gag*, SPK:s *Auto Dafe* och Einstürzende Neubautens *Haus der Lüge*. Lyssnade med fascination på hur Blixa Bargeld och hans vänner bröt helt ny musikalisk mark. I alla fall i mina öron. Aldrig förr hade jag upplevt detta. Så här i efterhand måste det ha känts ungefär som att ha hört Elvis för första gången. Då var jag inte mogen att ta till mig Neubauten. Jag fattade att det var något de skulle skriva in sig i historieböckerna med. Blixa Bargeld lämnar ingen oberörd. Neubauten lämnar ingen oberörd. Fyra plattor med dessa efterkrigsbarn som på ett sätt personifierade det stukade tyska självförtroendet. Av två förlorade världskrig. Av att växa upp och leva mitt i det kalla kriget, Einstürzende Neubauten var mer än musik. De var och är konceptuell konst. Visuella som få artister då de spelar på kedjor, slår på plåtar och diverse annat material från den tyngre verkstadsindustrin.

Idag när jag blivit äldre och smartare så uppskattar jag det på ett helt annat sätt. Nu fattar jag varför jag i drygt 20 års tid gått och sjungit på en textrad från *Haus der Lüge*.

Om mina älskade vänner inte närt min hjärna med allt detta hade jag fortfarande inte fattat Einstürzende Neubautens storhet. Nu gör jag kanske det. Att återutge dessa gigantiska skivor är en välgärning av astronomiska mått. Så om du är helt less på allt som spelas i TV, radio och tycker allra lättare fan i mig skittråkigt tillrättatlagd jävla *Idol*-pop. Då är Blixa din räddare i nöden.

Per Lundberg GB

ELECTRIC E

Move On Or Move Over

ELECTRIC U-GROUND PRODUCTIONS

Albumet *Move On Or Move Over* må ha den sämsta titeln på länge, men soundet är intressant och känns nytt. Det finns en hel del oväntade kombinationer på albumet, som till exempel att Electric E blandar svenska influenser med afrikanska med amerikanska med svenska. Syntetiska beats levereras i organiska förpackningar, rap glider över i sång och tillbaka, gravallvarliga knivskarpa iakttagelser presenteras med en skön blinkning.

Det är organisk hiphop i skiftande grader av symbios med en harmoniserad r'n'b, som om det varit svårt att bestämma sig för antingen eller. Och faktiskt gör det inget. Det funkade, förutom det där hesa fåniga snacket som inleder de flesta låtarna. Soundet känns nytt även om det påminner lite för mycket om genierna Prince och Cee-Lo. Lyssna på *Movin*, *Open Sesame*, *Current State* och *Clarity* så fattar du vad jag menar!

Therese Ahlberg

WILLIAM ELLIOT WHITMORE/JENNY HOYSTON

Hallways of Allways

SOUTHERN/BORDER

Egensinnighet och starka känslor är de första ord som dyker upp i mina tankarna när jag hör Elliot Whitmore/Hoyston. Musiken känns lite som den där udda personen som alltid finns med i bakgrunden, men som ingen riktigt vet något om. Den är lockande, man blir nyfiken att utforska vad som följer sig där djupt inne bland "trädens täckande grenar", för det är samtidigt en närhet till naturen man känner. Harmoniska toner smyger sig försiktigt ur högtalarna. Men det är ingen bekantskap man lär känna vid första lyssningen, utan det tar ett tag att nå in under ytan. När

man väl nått in känns det som om något fattas om man inte stannar kvar. Man till och med fryser när musiken har tystnat, men något oförklarligt lämnas ändå kvar i luften.

Elliot Whitmores stämma är mystisk, trygg och varmt tilldragande och påminner lite om Robbie Robertson medan Hoyston har en lite bångstyrigare röst från undergroundvärldens postpunk. Deras röster samsas, trots olikheterna, väl genom country, blues, folkmusik och ursprunglig äkthet. De lyckas med hjälp av starka personligheter skapa något meningsfullt av” barr och rötter”.

Sista låten är instrumental, den monotona orgeln som hörs i bakgrunden tillsammans med märkliga nästan utomjordiska ljud skapar en stämning som påminner om en dödsmissa – flummigt kan tyckas, men ändå hypnotiserande skönt på något sätt. Det här är ändå på riktigt! Synd bara att låtarna inte är fler än sex, för jag längtar redan tillbaka, tillbaka till det rena, tillbaka till naturen...

Mathilda Dahlgren

FISHBONE

Still Stuck in Your Throat

TER A TERRE/BORDER

Los Angeles-bandet Fishbone har bestämt sig för comeback, de anser tydligen att världen saknar deras 80-talsbaserade Faith No More-aktiga metal blandad med reggae, partyfunk och psykedelisk västvärlds-ska. Och trots att jag kommer ihåg dem från 80-talet och inte har höga förväntningar på *Still Stuck in Your Throat* är den klart lyssningsbar. Flummig, men helt okej. Men ingenting som lämnar bestående men.

Gary Landström

FLOWER CLANS

Trivialia

FIFTH WEEK RECORDS

Med sin sjuspårs-EP *Trivialia* visar Flower Clans, alias Stefan Jacobson, upp en stor musikalisk bredd. På en grund av ganska ordinära poplåtar byggs vidare med skira flöjter, blås och folkmusikvibbar, silat genom en del elektroniska effekter. Tankarna vandrar iväg mot Tunng, och de stunder då de är mer folk än folktronica. Fläckvis finns även likheter med Hidden Cameras, och när Flower Clans glänser som mest, i titelspåret, andas både sång och effektval Jens Lekman. Precis som Lekman är Stefan Jacobson ingen enastående sångare, men tack vare musiken och glädjen blir helheten ändå mycket bra.

En ny skiva utlovas i början av 2007, som en start på ett även i övrigt mycket spännande musikår. *Trivialia* har satt tonen och lovar gott inför detta kommande alster, men jag förväntar mig girigt nog än bättre prestationer i framtiden. Jag vaggas in i en behaglig sinnesstämning från första till sista ton, och glömmar snart bort att ett iskallt novemberregn faller utanför fönstret. Avslutande *The Winter's Coming Soon* lämnar mig dock med hopp om att det kanske kommer att bli en riktig vinter i år med.

Emma Rastbäck

BLAZE FOLEY

Wanted More Dead Than Alive

Lost Art/Playground

DIVERSE ARTISTER

If Only I Could Fly – A Tribute to Blaze Foley

BOARDERDREAMS/PLAYGROUND

Endast 39 år dog Texas-sonen Blaze Foley 1989. Han blev skjuten till döds när han skulle försvara en vän som hamnat i bråk. Historien om denne poet och låtskrivare är hjärtskärande. Precis som hans tårdröande countryballader.

Blaze Foley levde som en outlaw. Skrev sin poesi om att leva på gränsen. Sjöng och spelade sin country om utanförskapet blandat med sin barndoms gospel. För mig är Blaze Foley en ny bekantskap men en inte helt otrevlig sådan. *Fast Wanted More Dead Than Alive* är kanske mer charmig än bra. För den är på sina håll riktigt taffligt gjord. Då den är både dränkt i bourbon och direkt slarvig vad gäller det tekniska. Otajt och falskt. Men som sagt charmig.

Självklart när det handlar om amerikanska countrypoeter så ska de även hyllas av en rad kända och mindre kända likasinnade. I Blazes hyllningskör står Townes van Zandt, Willie Nelson, Merle Haggard, Calvin Russel och Timbuk 3 främst. Kanske presenteras *A Tribute to Blaze Foley* lite väl storslaget. En box med fyra plattor, varav en DVD, för en artist som knappt Lennart Persson känner till är väl lite att ta i överkant.

Per Lundberg GB

LARS FREDRIKSSON

Ting Qiu – Listening to Autumn

COUNTRY & EASTERN/CDA

Anyone for crickets? Plattan har undertiteln *108 Chinese Crickets Conducted by Lars Fredriksson*, vilket också är en helt korrekt beskrivning av plattan. Spelande syrsor, varken mer eller mindre. Visst är det intressant, men egentligen väl mer på papperet än i verkligheten. För oavsett hur man lyssnar blir det bara enerverande på skiva. För en stadsbo går det inte att överrösta bakgrundsbruset till ett önskat naturlandskap, och försöker man urskilja mönster, fraser eller strukturer, likt en jazzkonstner kommer snart också då det enevetna chirpandet övermannar ens tålmodighet. I alla fall på platta. Jag kan tänka mig att det kan vara en kosmisk upplevelse att lyssna till i verkligheten, men på platta kommer man inte bort från stressen, från allt det skulle kunna motverka. Inblick i kulturella särarter är alltid intressant, men passar inte alla uttrycksformer.

Magnus Sjöberg

PETER GRAEE

Today is Cool

MUSICHELP

Today is Cool är Peter Graees tredje skiva och varje skiva är inspelad på ny bostadsort. Efter vistelser i Danmark och på Grönland har han nu slagit sig ner i Abisko, Sverige. Uppriktigt sagt så hoppas jag att de första två skivorna var bättre än så här. För det här skulle lika gärna kunna vara en samlingskiva med Danmarks överblivna schlagerbidrag. Det är uddlös muzak för trötta öron, men musikproducenterna på P4 kommer antagligen att älska det. Snäll funkpop med syntslingsor som kändes gamla redan 1989 är temat. Peter har en helt okej röst, tyvärr är det lite sämre ställt med uttalet. Dock ska han ha en eloge för gitarrspelet som har all den skärpa som sången och melodierna saknar. Tror säkert att det här tilltalar någon därute i stora vida världen, men det är definitivt inget jag spelar för att komma i ett romantiskt mood. Då hänger jag hellre utan musik.

Thomas Rödin

GOLDRUSH

The Heart is the Place

COOPERATIVE MUSIC/BONNIERAMIGO

Till en början så tänker jag att Goldrush nya album *The Heart is the Place* är en sådan platta som skulle kunna lämpa sig som sidekick till något trevligt och inte alltför extraordinärt filmmanus. Det är soft, det är lo-fi, lite roadtrip och romantik, lite spännande och lite mindre spännande. Goldrush har sedan fullängdaren *Ozona* spenderat 1,5 år på andra håll och detta är en nystart för dem. Inte helt ovän-

tat har bandet inspirerats av en mängd kulturförfattare som Lawrence, Huxley och Kerouac. Dessa författare skulle också kunna adderas till ovanstående tema.

Som tur är så växer albumet ju mer jag lyssnar. För det vore synd att nöja sig med vara ett soundtrack till någon halvtafflig och romantiserande film i någons huvud. Templet blir bättre och plattan känns genomarbetad. Men det är först när de tar ut svängarna som det blir intressant, som i *Heaven's My Destination* då de lägger till beats och stråkar till lo-fi-poppen. Mer sånt och det hade kunnat bli en riktigt spännande rulle.

Emma West

HEARSE

In These Veins

DENTAL/TMC

Jag kan inte låta bli att förvånas över att Hearse spelar en så till många delar välmälad dödsrock. Bandet verkar nämligen bara sprudla av Mike Myers-humor. På deras officiella promobilder är killarna totalt opretentiösa och medvetet töntiga – de spelar bilbana, luktar på blommor och blir fejkat muddrade av polisen.

Musikaliskt är det inte lika fjäntigt. *In These Veins* är tung, snabb och dödsrosslande. Snudd på majestätisk i ljudbild. Tacka producenten Dan Swanö för det. Albumets klo är mäktiga *Crusade*, tätt följt av introspåret *House of Love*.

Men *In These Veins*? Vilken kass titel från ett band som en gång döpte en platta till *Armageddon, mon Amour*.

Torbjörn Hallgren

HEART

A Lovemongers' Christmas

EAGLE/PLAYGROUND

Systrarna Ann och Nancy Wilson i Heart är mest kända för sin monsterhit *Alone* från 1987 års platta *Bad Animals*. Faktum är att gruppen redan då var runt 20 år gammal, men framstod som något nytt.

Lika lurigt är det med *A Lovemongers' Christmas*. Den framstår som något nytt, men det är tredje gången den ges ut. Denna gång i Europa. För två år sedan kom den ut i USA. Och 1998 gavs de flesta av dessa jullåtar ut genom Ann och Nancy Wilsons akustiska band Lovemongers. Därav namnet på albumet.

Det här är en typisk stämningsplatta för pepparkaksbak eller inläckning av julkappar. Varken mer eller mindre. Förvänta er inte mainstreamrock å la 80-tal, för det här är bara gulligt jul, jul, jul. Köp skivan ihop med en julgran, och ta fram ingredienserna till seg knäck.

Torbjörn Hallgren

H.I.M.

Uneasy Listening Vol. 1

SONYBMG

Jag har svårt för att hitta ett existensberättigande för denna samling från de finländska gothrockarna i H.I.M. Kanske är det därför de döpt denna blandning av gammalt, nytt och mixat till just *Uneasy Listening*. H.I.M. vet att det här främst kommer att tilltala den inbitne lyssnaren. För oss andra är detta överkurs. Ett av undantagen är när Ville Valo sitter ensam med en gitarr och tjuvar loss i *Please Don't Let it Go* i sitt kök. Då låter han rå, ärlig och otämd på ett väldigt enkelt och tilltalande sätt.

Mikael Barani

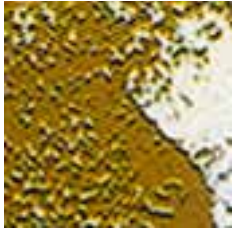
BILLY IDOL

Happy Holidays

SUPERB/BONNIERAMIGO

Grundläggande kunskaper i Trivial Pursuit borde bland annat vara att Billy Idol överskridit bäst före-datumet bortom förruttnelse. Det var med andra ord länge sedan det var en fin dag för ett vitt bröl-

lop. Jag var faktiskt inte ens säker på att 80-talsikonen fortfarande är vid liv. Nu är han hur som helst tillbaka – och det med fröjdefulla besked!

Tomten sliter sitt skägg och hans nissar går bärsärkargång i leksaksfabriken. Billy Idol har självmant och utan minsta förvarning mantlat rollen som fridens ansikte utåt. Glöm David Hasselhoff och Bruce Willis kortlivade sångkarriärer. Billy Idol har med *Happy Holidays* gjort så sorgligt mycket parodi på sig själv (och med så lite självdistans) att världen stannar i ett fullkomligt mållöst tillstånd. Kvar står en slokande julgran, skinkan har kokat till en oigenkännlig sörja och farfar har konsumerat all snaps för att slippa undan eländet. Ho, ho, ho!

Christian Thunarf

INCUBUS

Light Grenades
EPIC/SONYBMG

Femte plattan sedan starten 1998. Incubus landar sin indierockbåt någonstans mellan The Mars Volta, TOOL och Red Hot Chili Peppers. Där flyter de vackert fram. Klöser och smeker. *Anna Molly* är låten som Anthony och Flea aldrig skrev.

Den tretton spår långa *Light Grenades* tar mig på en behaglig resa i den amerikanska indierockens land. Jag får uppleva punkosiga titelpåret till stillsamma *Paper Shoes* och *Earth to Bella (Part I)* där Incubus visar fin känsla att blanda det tuffa med en catchy melodi. I *Pendulous Threads* visar Incubus sin lekfulla sida för att avsluta i kyrkokörer och gitarronani med *Earth to Bella (Part II)*. *Light Grenades* kanske inte hamnar på min årsbästa lista men den hamnar lätt på bäst just nu.

Per Lundberg GB

JAMIROQUAI

High Times: Singles 1992–2006
SONYBMG

Jay Kays skojsiga hattband har ett stort antal singelhits under bältet från sin långa karriär som startade 1992 med jazzfunkiga *When You Gonna Learn*. I kronologisk ordning leder *High Times* lyssnaren fram till plattans två nya spår, *Runaway* och *Radio*. Den förstnämnda är en lättflyktig och charmig discodänga medan *Radio* byggs runt riffigt stötiga rockgitarrer.

High Times inköps med fördel som något mysigt att servera fördrinken till eller om man av någon anledning vill sponsra Jays sjukliga intresse för exklusiva italienska sportbilar.

Gary Landström

JENS

If You've Seen Me Lately, Please Tell Me Where I've Been
COUNTRYMAN RECORDS

Gitarrer, flöjter, och en viskande, hes röst som tillsammans bildar folkmusikaliska toner. Ett koncept som säkert funkade förut, uppenbarligen om man tänker på folkmusikens långa tradition, men det funkade inte riktigt här och nu. Gitarren känns som att den går på repeat, den maler bara på. Den viskande rösten är mest mummel. Hade jag inte behövt anstränga mig så mycket för att höra vad han sjunger, hade jag nog somnat. Skivbolaget skriver att det här är musik för "loners, mystics and organic farmers". Det kanske beror på att jag inte är något av det, för jag fattar faktiskt inte. För mig är det här bara flummigt och det enda jag tänker på är flower power och allt vad det innebär.

Men det kanske är vackert. Jag kan någonstans förstå att det är det för vissa. Men inte för mig, det sitter väldigt långt inne i så fall.

Sara Thorstensson

GEIR JENSEN

Cho Oyu 8201m
ASH INTERNATIONAL/DOTSHOP.SE

På hösten 2001 klättrade Geir Jensen, mest känd som Biosphere, upp för världens sjätte högsta berg. Med sig hade han bland annat Minidisc och mikrofon. Utvalda bitar av de inspelningarna han gjorde finns på denna CD, en del rakt upp och ner, andra processade i efterhand. Medföljer gör också essän *Only Krishna and I* om hans upplevelser.

Det är alltså mer omgivningsljud än musik på CD:n. Ändå funkade den fint som stämningsskapare – vissa stycken bättre än andra – och ger ett nödvändigt djup till reseberättelsens ord och bilder. Det är som delar av en dokumentär, där ens fantasi får fylla i mellanrummen. Det är lite mystiskt spännande.

Den som väntar sig en Biosphere-platta blir besviken, och det är sannolikt också därför han ger ut plattan under eget namn istället. Men känner man sig öppen för nya intryck är *Cho Oyu 8201m* intressant.

Henrik Strömberg

JAY-JAY JOHANSON

The Long Term Physical Effects Are Not Yet Known
EMI

Det känns tryggt, att man med Jay-Jay vet vad man får. Inte så att hans alster alla låter likadana, inte alls, men bräckligheten, den silkeslena rösten, texterna om ensamheten, det har alltid genomsyrat hans skivor. Och fortsätter att göra så, även på denna sjätte. Men sen kan man ifrågasätta om detta bara är ett oerhört snyggt inlindat paket utan innehåll eller om det faktiskt finns en äkthet över det hela. Denna gång lutar jag åt det sistnämnda även om det inte alltid varit fallet med Jay-Jay i mina ögon. Dock är *The Long Term Physical Effects Are Not Yet Known* lite för ojämn för att förtjäna hellyriska superlativ.

Anders Gustavsson

JOJO

The High Road
BLACKGROUND/PLAYGROUND

Radiokanalerna spelar idag flitigt *Too Little Too Late*. Damen, eller flickan snarare, bakom låten är 15-åriga Jojo. Genren kallas teen pop. Britney Spears var där med *Baby One More Time*. Idag ser fältet dock annorlunda ut. Intrycken är fler och produkterna blir långt ifrån lika nischade. En snabbstekt pytt i panna av samtidsmusik. Den inledande Scott Storch-producerade *This Time* anammar minimalismen och *The Way You Do Me* (Swiss Beats dagsverk) skriker Jamelia-influenser.

Om jag var 12-13 år, doftade Axe Marine iförd chinos och en Champion-tröja skulle jag förmodligen stå där på dansgolvet, äta en banankola och känna in vibbarna till *Exceptional*. Och förtvivlat hoppas att den där tjejen tvärs över salen ska bjuda upp till en tryckare.

The High Road är en pendel som stadigt svänger mellan Christina Milian och Christina Aguileras dansgolvsnärliga bas-r'n'b och de vemodiga balladernas mellanstadiediscon. Alla sprickor, skamgrepp och produktionsmässiga snedsteg – som att sampla Totos *Africa* – gör nog inte så mycket för Jojos tilltänkta målgrupp. Detta är radiosvallvägornas smältdag och en platta för dem som glatt mimar i hopp-rephandtagen.

Erik Hjortek

KAMELOT

One Cold Winter's Night
SPV/PLAYGROUND

Power metalbandet Kamelot släpper både live-DVD och -CD. För mig, som haft svårt för power metal ända sedan kastratsängen

utvecklades på 1400-talet, är det ett mindre viktigare släpp.

För Kamelots fans är det desto roligare. Floridabandet inkluderar runt 14-15 låtar beroende på hur man räknar, och Roy Khan visar definitivt att han är bra på att bända röst.

Albumet spelades in i Oslo i februari i år, och de vackra, catchiga poplåtarna *Forever* och *Center of the Universe* är självklart en del av upplevelsen.

Torbjörn Hallgren

K-CI

My Book
UNIVERSAL

K-Ci är känd som en av bröderna i Jodeci som gav oss slick sängkammarsoul under början och mitten av 90-talet. Ger en medlem i ett band ut ett soloalbum förväntar man sig något nytt eller åtminstone annorlunda. Men problemet med den här skivan är att det fortfarande låter för mycket Jodeci. Det är inte lika mycket 90-tal men fortfarande slick sängkammarsoul. Fortfarande lite skönt och ganska smörigt. Hade man inte jämfört med Jodeci hade man säkert tyckt det var ganska bra, nu blir det mest en blek kopia å la 2000-tal.

Men visst finns det några godbitar; svängiga *It's All Love*, *Woman Gotta Have It* och smäktande kärleksförklaringen *You* som man får vara väldigt kallhamrad för att inte smälta för. Jag faller lite. Men önskar att K-Ci hade tagit ut svängarna lite mer och vågat göra något eget.

Sara Thorstensson

KID KOALA

Your Mums Favourite DJ
NINJA TUNE/DOTSHOP.SE

FOUR TET

Remixes
DOMINO/PLAYGROUND

Ibland tar det lång tid, ibland rätt kort. Att vara het och hajpad ena sekunden, för att i nästa känns iskall. Både Kid Koala som turntejlbar allt vad han orkar på sin nya skiva – precis som vanligt – och Four Tet som bjuder på remixer han gjort av andras låtar (då och då riktigt bra) och remixer han fått gjort av andra artister på sina egna låtar (genomgående horribelt) är såna artister. Som kändes helrätt för några eller något är sedan och som idag är lika spännande som innehållsförteckningen på filmjolk. Det kan ha något med att göra att koalans låter likadant som alltid och att tettingen bestämt sig för att big beats är fräscha igen.

Mats Almegård

LADYFINGER

Heavy Hands
BORDER

Tänk dig en trång, mörk källare i Kalmar, kanske under en pizzeria mittemet polisen. Den är knappt halvfull, och i baren serverar de iskall öl som du är övertygad om måste vara utspädd, men alla är redan fulla och glada så ingen klagar. På den lilla, 35 centimeter höga scenen står ett band och ger järnet. Svetten dryper om de fyra jeansklädda männen, de spelar snabb, intensiv rock och sångaren sjunger lite för bra för den sorts gitarrbaserad, pulserande musik de framför. Trummisen och basisten får till ett driv som får dig att tänka på The Jesus Lizard, men det när inte ända fram. Grejen är bara att baren inte ligger i Kalmar, den ligger i Omaha i Nebraska, och bandet är inte din polare Svenne från lumpen, det är ett nytt amerikanskt gäng som kallar sig Ladyfinger och skivan är inte dålig alls, den svänger.

Mathias Skeppstedt

JOE LALLY

There to Here
DISCHORD/BORDER

Nu när Fugazi har tagit en paus så börjar det bubbla upp plattor från medlemmarna och efter Ian MacKays *The Evens Projekt* är det nu dags för basisten Joe Lally att släppa en platta och givetvis på den klassiska DC-etiketten Dischord. Men vad är det då vi får av herr Lally? Ja, inte är det en punkplatta i Fugazis anda, nej det är en väldigt naken och lågmäld sak med mest bas och percussion, ibland en låg synt eller en tamburin. Det är en mycket bra skiva som både värmer och skrämmer, Joe sätter texterna i förgrunden och fortsätter Fugazis tradition att attackera regeringen och all form av frihetsberövande. Till exempel *Sons and Daughters* är en riktigt stark låt om krig.

Nu är det bara att hoppas på en ny Fugazi-platta och en fortsatt solokarriär för Joe Lally, för det här var riktigt bra.

Mathias Skeppstedt

JONAS LARSEN

Som ett pappersplan mot solen
CDA

Vi har många svenska artister inom genren poetisk, vemodig visrock; Peter LeMarc, Uno Svenningsson, Lars Winnerbäck för att nämna några. Jonas Larsen anknuter onekligen fint till denna skara. Vi hör en diktsamling sjungas till musik, skulle jag beskriva det som. Texten får betydligt större utrymme än musiken, som inte är särskilt speciell utan snarare ganska entonig. Djupsinnet griper tag om själen och omslagets färgplumpar får en att associera till psykologins Roschack-tester. Larsens ångestfyllda barndomsminnen och livsbeaktelser blir lite kvävande i längden. Mer innovativa turer i takterna hade troligen lyft fram budskapen bättre. Som det är nu får entonigheten mig att inte riktigt lyssna på texterna. Det blir för mycket ord som faktiskt tränger ut musiken. Jag kan inte koncentrera mig och känner mig mest irriterad skivan igenom. Varför inte framföra dem som estradpoesi istället? Då skulle det hända mer med mina känslor – orden skulle få vara nakna och fria från omgivande ljud.

Mathilda Dahlgren

LONESOME SPURS

Lonesome Spurs
CLEOPATRA RECORDS

Yiiiiihaaaa!! Skivan startar i högt rockabillytempo. Ren och klar honky tonk-musik med Lynda Kay Parker på sång. Hon har en mörk och varm röst, som backas utomordentligt bra av den vilda gitarristen Danney B Harvey med bakgrund i den härligt utflippade psychobillyvärlden. Ordning och kaos kompletterar varandra bra. The Pretenders Chrissie Hynde har troligen funnits med i Parkers musiklyssningsfår, men vips så kastas man så långt tillbaka som till Ricky Nelsons tid. Det är svårt att inte ryckas med i rockabillyns livsbejakande sväng. Blodet pulserar i racerfart genom hjärtat, ut i fingerspetsarna och tillbaka igen. Undrar om inte till och med de döda hjältarna svänger sina knotor därnere under jorden för det här är riktigt bra. Då och då sänks tempot så man hinner torka svetten ur pannan, ta en svalkande dryck och ställa in CD-spelaren på repeat natten lång tills man till slut stupar på höskullen, fysiskt slutkörd men lycklig i själen.

Mathilda Dahlgren

MAINSTREET

Love and Play
TALKING MUSIC

Mainstreet är ett rockband som startade i Jönköping, en av gitarristerna spelar även med Carola och trummisen (som för övrigt

är enormt duktig) i I'm From Barcelona. Allt enligt ett bifogat brev från managern. Musiken låter helt okej, som gamla light-grungebandet Creed fast svängigare.

På bandets hemsida informeras att flera av deras spelningar ägt rum och kommer att äga rum i olika frikyrkor, och jag är säker på att dess besökare har Mainstreet att tacka för roligare kyrkobesök. Helt enkelt ett välkommet tillskott i genren kristen rock där det är ont om bra band.

Dock har jag svårt för att lyssna på musiken efter att ha läst texterna, inte för att de handlar om Gud, utan för att beskrivningarna av flera låtar förutsätter att lyssnaren är lika troende som Mainstreet. En sak till angående texterna: visst, jag förstår att en av textfraserna i sista låten *Million Stars*, som enligt beskrivningen handlar om den sanna kärleken mellan en man och en kvinna, säkert har en djupare och förhoppningsvis helt annan betydelse när den står ihop med resten av texten. Men med tanke på låtens kärleksbudskap är det ganska obehagligt att höra frasen "Show you pain and kiss your face/O, what a wonderful grace" upprepas. Extra olustigt att de hänvisar till låtens titel när de tackar sina fruor, eller "wives", som det står i konvoluted. Korrekturläs nästa gång.

Sara Jansson

MANOWAR

The Day the Earth Shook – The Absolute Power

SPV/PLAYGROUND

Sitter bara och väntar på att någon ska brista ut i gapskratt och berätta att jag är med i *Blåsnings*.

Amerikanska metallbandet Manowar. Med en skivförsäljning som kan få Per Gessle att bli avundsjuk ger de fansen precis det de vill ha. En dubbel-DVD. Den ena med en väldigt lång livekonsert från Tyskland 2005. Den andra handlar om hur den här konserten blev till från ax till limpa. Det är intressant bara som grej. Hur tänkte ljussättarna? Vad hade scenbyggarna för problem? Skulle ljudanläggningen orka? Hur funkade egentligen HD-tv? Frågor som den inbitne Manowar-diggaren måste få svar på. Fastän de redan vet allt om sina gunstlingar.

Med på DVD nummer två finns också en låååååång intervju med Manowars fanclubansvarige. Hon berättar med ord och bild vad de gjorde den där dagen då jorden skakade. Man får se ölrickartävlingen, gitarrclinic, trumclinic och så motorcyklarna säklart. Sitter som sagt och väntar på att någon inte ska kunna hålla sig för skratt längre. Inser ju längre jag ser att det inte kommer att hända. Att det är jag som inte fattar grejen och storheten med Manowar.

Som metallband är de enorma. Två frågor dyker upp i mitt huvud. Varför är amerikaner så sjukt intresserade av nordisk mytologi? Och varför i helvete måste det vara så jävla grabbigt?

Per Lundberg GB

AUDRA McDONALD

Build a Bridge
NONESUCH/WARNER

Det går inte många sekunder innan man inser att Audra har en bakgrundshistoria som scenartist, det där omiskännliga anslaget som anstår en musikalartist. Och det kommer man inte ifrån hur mycket man än skulle vilja. Hon har en härlig röst, men den känns för specialiserad, för distanserad, för professionell, för att kunna komma nära, för att beröra – i alla fall på skiva. På något sätt rätt bra exemplifierat i titellåten; det känns som hon försöker beröra, men så fort ett mer intensivt parti nalkas blir hon den dramatiska skådespe-

laren. Annars är det väl egentligen covern av *Being Green* som är det enda som skakar om en. Det är ju inte alla dagar man får höra en Kermit-cover...

Magnus Sjöberg

ERIN MCKEOWN

Sing You Sinners
NETTWERK/PLAYGROUND

Välkomponerad, poppig jazz med rötterna i 30- 40- och 50-talet är Erin McKeowns nya utflykt. Hon startade som folksångerska, men har sedan debuten hunnit med att smälta ner både pop, bluegrass, country och blues i sin degel. Nya prestationen *Sing You Sinners* för tankarna till New Yorks bekymmerslösa, dekadenta överklasspartyn och Woody Allens överromantiserade bild av Manhattan. *Coucou* bär tydliga influenser från Beatles *When I'm 64* och i nästa stund blir det nästan läge att svänga runt med hatt och käpp likt musikalen *Cabaret*.

Erin McKeown är en ny bekantskap för mig och på tok för hurtig för min smak. Men på *Sing You Sinners* visar hon upp en bredd och lekfullhet som bör få entusiaster att gå igång. Jag ler mest lite smått för mig själv, och livet rullar vidare.

Christian Thunarb

KEITH MILES

What It Was They Became
HOUSE OF TROUT

Keith Miles klassas som storyteller. Han är ingen stor musiker, men har mycket att berätta. Efter ett arbetsliv som journalist har han nu förevigat sina tankar på CD istället för med tryckpressens hjälp. Man kan dock undra varför han väntat med att skivdebutera till efter pensionen. Det känns tragiskt och nästan lite pinsamt besvärande att höra hans medtagna sång. Livsrefarenheten har inte satt några positiva spår i rösten, som hos så många andra äldre sångare. Han har bott 20 år i Nashville men det tycks inte ha hjälpt ett dugg. Traditionell, lugn och trygg country handlar det om, men ack så tröttam; bortsett från de små indianska flöjtpartier som blygsamt smyger sig in på några ställen. Det känns som ett fint fredsinstitutiv att stilla försöka knyta samman cowboy och indian. Mer indianmusik hade kanske lyckats lyfta fram själva kärnan ur Miles nostalgiska filosoferande kring en svunnen tid, som man knappt orkar uppfatta i nuläget. Det är synd om karln.

Mathilda Dahlgren

MISS 45

Miss 45

NO TALENT RECORDS

När det gäller Miss 45 sparar man inte in på berömmet, varken från egen sida eller från skivbolagets. Man påstår att denna kvartett uppfunnit rocken på nytt, eller till och med att det överhuvudtaget inte ens fanns någon sådan innan Miss 45 såg dagens ljus. Många myter har hunnit dyka upp sedan bandet startade i början av 2005, och de har här försökt omvandla dessa till musikalitet på en EP med fem låtar. Det är möjligt att mina förväntningar var onaturligt stora, efter att ha hört bandets musik höjas till skyarna, men jag tycker att det faller ganska platt, det lämnar inga direkta spår i hjärnbanken. Visst är det rock'n'roll, visst svänger det, visst är det stundtals roligt, men tyvärr. Det sticker inte ut någonstans, och jag tror att i min skivsamling kommer den att täckas av ett lager damm ganska snabbt.

Petra Sundh

MOFETA och JERRE

Läget då?
PUMPA RECORDS

Jag visste det. Snook var inte bara en sommarfluga eller ensamt fenomen. De

är trendsättarna som öppnar marknadens dörrar för trall-mjukrockig hiphop-pop. En av efterföljarna går under namnet Mofeta och Jerre och de har arbetat tillsammans i två år. Jerre är musikern som rattar instrumenten - Mofeta är rapparen som med sitt tidsenliga flow vädrar vardagsämnen. Denna storytelling blir tyvärr ofta för mycket av samma kaliber som Bullens brevfilmer.

Sett med populärmusikens superliberala glasögon är det kanske egentligen inga grova fel på Mofeta och Jerres produktioner eller idéer. Men det här är en EP som omnämns och katalogiseras under etiketten "hiphop"... och jag gillar aldrig att bli gravt snuvad på konfekten.

Erik Hjortek

MAX MOHR

Trickmixers Revenge

PLAYHOUSE/IMPORT

Garagetechno. Nej, inte garage och inte house. Garagetechno – analogt med garagerock. Det vill säga slamrigt, skitigt, enkelt och rakt upp och ner. Så låter det när Max "Trickmixer" Mohr är tillbaka på Playhouse. Pumpande beats, skruvade basgångar och högfrekventa pippljud – och allt så där burkigt, nedsolkat och lågbudget som garagebanden ville ha det. En vitamininjektion när dagarna blir kortare.

Mats Almgård

MOISTBOYZ

IV

SCHNITZEL/BORDER

Det här förbryllar mig en smula, jag har aldrig varit med om något mer missvisande bandnamn. Moistboyz, låter det inte extremt mycket hiphop? Jag kan inte hjälpa att jag hakar upp mig på det dåliga valet av bandnamn, även ifall det känns smått infantilt. På något sätt borde det ändå vara ganska relevant, då jag antagligen aldrig hade sett två gånger åt ett band med ett sådant namn om jag konfronterats med det på ett eller annat sätt. Nåväl, det säger å andra sidan inget om bandets musikaliska kvalitet. Det här har beskrivits som "fullständigt genialisk rock'n'roll", och stundtals håller jag med. De röjer på ett lite lagom småtrevligt sätt periodvis, men ibland tycker jag det låter som en pensionerad och trött Danko Jones. Rockklyschor kan vara roliga, men det krävs att de matas fram på rätt sätt för att inte bli pinsamma, och just den attityden försvinner stundtals. Det är ganska spretigt och ojämnt, men jag bestämmer mig ändå i slutändan för att jag faktiskt gillar det. Det finns en plats för Moistboyz också.

Petra Sundh

MOOSTERS

Executioner

GDC/TMC

Sveriges bästa rock'n'blues-kvartett har de redan kallats. Mina förväntningar var höga, men vändes snart till en axelryckning. Den som skrev de ovan nämnda raderna kan inte ha besökt Ämås bluesfestival där man varje år kan se en uppsjö taggade band. Moosters debutskiva *Executioner* låter (namnet till trots) inte det minsta farlig utan istället som om ZZ Tops okända kusiner plötsligt dykt upp och tror sig kunna spela i samma liga som sina kända släktingar. Sångaren tycks ha gjort ett tappert försök att medvetet eller omedvetet efterlikna David Lee Roths tuffa stil, men lyckas föga. Gitarristen har den rätta feelingen men kämpar i motvind och vinden vill inte riktigt vända.

De talar alla om sin kärlek till blues-rocken, men ska man spela blues måste man förenas med musiken. Det går inte att bara öva in en musikstil som bygger på känsla. Man skulle kunna dra en parallell

till en skådespelare – bara för att han är duktig på att spela gentleman behöver det inte betyda att han spelar skurk lika bra och Rembrandt kunde inte måla som Picasso.

Jag får lite musikskolekänsla. Musikerna är skickliga och etablerade, de har spelat med Roxette och Graham Parker, men det är just det som är problemet. De är alltför välstädade och välrepeterade för bluesen. Soundet blir till slut inte mer spännande än husbandet i något familjeprogram på tv. Enda undantaget är möjligen *California* och avslutande *Let's Buzz* där jag tycker de håller på att lossna och tunggunget är på väg att infinna sig, lite räre takter helt enkelt, men de kommer för sent. Nej, om musikerna vänder tillbaka till sina ursprungliga platser blir det säkert bra igen. Var man på sin plats.

Mathilda Dahlgren

MXPX

Let's Rock

SOUND POLLUTION

För att presentera MXPX för den oinvigde skulle man kunna säga att det rör sig om halvsnäll och helsympatisk punk. Trallig och trevlig i amerikansk Green Day-anda. Jag har dock svårt att hitta samma hitkänsla som hos de senare, och jag tror inte att den svenska publiken kommer att ge dem någon större bekräftelse. *Let's Rock* riktar sig dock mer åt dem som redan tagit MXPX till sina hjärtan, den innehåller tolv outgivna och tidigare svåråtkomligt material. De mest intressanta spåren här är de tre sista, som framförs akustiskt; *Sweet Sweet Thing*, *Last Train*, samt *You Walk I Run*. Helt klart godkända. Resten av låtarna tenderar att bara malas samman i en enda ointressant tralalala-punksmet. Det finns små hooks, refränger som häftar sig fast en smula, och genererar ett småglatt humör, resten tycker jag mig helt enkelt ha hört för många gånger förut.

Petra Sundh

NAS presents NASHAWN

Napalm

X-RAY

"Tyvärr Nashawn, det räcker inte att vara kusin med en legendar i gamet – den draghjälp du får av Nas sparkar dig omgäende i arslät eftersom alla kommer att jämföra ditt flow med hans (som i *Level 7*). Och i det bättlet kommer du alltid att stå med brallorna nere. Dessutom kör du alldeles för pappig gangsterstil för att bli tagen på allvar. Du kommer alltid att stå i Nas undergroundskugga, även om *Ms Cocaine* och Alchemist-proddade *Write Your Name* i alla fall ger en vink om att du har en chans att livnära dig på rappen. Men vänta dig inte för mycket."

Gary Landström

NEW SKIN

New Skin

CLEOPATRA RECORDS

Detta är snyggt! Svensk electropop när den är som bäst helt enkelt, huruvida detta beror på att det låter ganska brittiskt om det hela låter jag vara osagt. New Skin signades 2004 till amerikanska goth-industri-bolaget Cleopatra, och detta är deras självbetitlade debutalbum, som faktiskt imponerar. Jag för inte helt osökt tankarna till The Cure, Siouxsie & the Banshees, och ibland även Depeche Mode. Detta kan ha sin förklaring i att självaste Dave Allen (Sisters of Mercy, The Cure etc) står för produktionen. Låcker electro med kvinnlig röst som hela tiden uppvisar små slingor, refränger eller bara diverse ljud, som får en att stanna upp och lyssna lite extra.

Petra Sundh

OASIS

Stop the Clocks

BIG BROTHER/SONYBMG

Mer dätid, 18 retrospektiva spår med ögonbrynsbröderna från Manchester känns inte spännande 2006. Trots att senaste plattan *Don't Believe the Truth* innehöll några riktigt bra spår som *The Importance of Being Idle* som också återfinns här.

Liam och Noel har själva valt ut spåren vilket innebär den vanliga blandningen hits och singelbaksidor. Självklart slås man av hur väl förankrade låtar som *Some Might Say*, *Wonderwall*, *Live Forever*, *Don't Look Back in Anger* och *Supersonic* är i ens egen rocksjäl, men jag är inte sugen på att spela sönder dem mer än jag gjort på 90-talet. Speciellt spänd på vad Oasis kan åstadkomma i framtiden är jag inte heller. Men det skiter de väl fullständigt i. Deras totala albumförsäljning ligger ju trots allt på 40 miljoner.

Gary Landström

STACIE ORRICO

Beautiful Awakening

VIRGIN/EMI

Stacie Orrico har varit med länge trots att hon bara är 20 år. Skivkontrakt när hon var 12 och mer än 3,4 miljoner sålda album innan hon ens fyllt 18. Efter en välbehövlig paus är hon nu tillbaka.

Soundet är fortfarande r'n'b/pop, fast mest pop även om skivbolaget vill kalla det r'n'b. Att hon har en soulröst råder det dock ingen tvekan om och hon vet precis hur hon ska använda den.

Men trots det är *Beautiful Awakening* en ganska medioker skiva. Det finns ingen låt som sticker ut eller sätter sig, det mesta låter likadant. Och visst, det är ett ganska skönt sound men också ganska tråkigt. Skivan funkar bra när man bara vill ha något lagom trevligt i bakgrunden, men skulle nog snabbt bytas ut vid andra tillfällen. Fast kanske är det precis det som är meningen.

Sara Thorstensson

RAÚL PAZ

En Casa

NAIVE/BONNIERAMIGO

Tårdrypande ballader på spanska och franska. Raúl Paz spar inte på något när hans smekande röst sköljer över en. Tillbakalutat och nästan mer soft än Lambi toapapper. Småttande bossarytmer, piano, gitarr och ett och annat dragspel. Tantsnusk när det är som allra bäst.

Per Lundberg GB

PERE UBU

Why I Hate Women

PLAYGROUND

Pere Ubu var en gång i tiden ett av de viktigaste och mest inflytelserika banden som fanns, utan dem inget Bob Hund, och troligtvis inget Shellac, Pixies eller The Sisters Of Mercy för den delen, men det var länge sedan, ack så länge sedan. Just nu känns det som att tiden sprungit ifrån dem och de inte har något att tillföra längre. Det största problemet med den här skivan är att det känns som att det inte finns några låtar, det är ett beat, roliga och knasiga analoga syntljud och över det Dave Thomas plågade röst genom en telefon eller nåt, inte en refräng så långt ögat når.

Det enda som är intressant på den här skivan är den kompromisslösa produktionen.

Mathias Skeppstedt

EDITH PROGUE

Timeline

MILLE PLATEAUX/IMPORT

I förra numret av Groove fyllde vi sidorna med kvinnliga artister. Det här hade kunnat vara förra numrets vackraste electro-

nica. Men nu hanns det inte med. Och vid närmare betraktelse så gjorde det ingenting. Edith Progue är nämligen en man vid namn Bernie Swell som enligt egen utsago skapat musik med sin kvinnliga sida. Visst, det är upp till honom.

Nu är det som tur är inte så värt intressant vilket kön personen i fråga har. Utan vad det är för klass på musiken. Och i Edith Progues fall är det riktigt riktigt bra. Vemodigt, enkel och samtidigt trollbindande elektronisk musik som bärs upp av försiktiga pianoanslag parat med digitala beats. Alva Noto har gjort liknande saker med Ryuichi Sakamoto, Kangding Ray var inne och nosade på området tidigare i år. Men utan att de låter för likt varandra. *Timeline* är musik som är tänkt att ha i bakgrunden – som Enos definition av ambient – men det fungerar inte. Någonstans börjar man ändå lyssna och kan inte sluta. De små pianofiguerna sveper tag i en och släpper inte så lätt. Oerhört vacker skiva.

Mats Almegård

RATATAT

Classics

XL/PLAYGROUND

Vår kompis Freud myntade begreppet penisavund. I Ratatats fall är diagnosen gitaravund, för aldrig har väl något electronicaband varit suget på att spela gitarrsolon lika mycket som denna duo?

Mats Almegård

THE REFRESHMENTS

It's Gotta Be Both Rock and Roll – Best of the Refreshments

BONNIERAMIGO

Det finns något hos Refreshments jag aldrig riktigt kommit till ro med. Det är nätt med den här svenskt lantliga, nästan raggarkulturella, välemulgerade korsningen av rock'n'roll och dansband som jag har lite svårt för. Men okej, de har hållit på ett bra tag nu, omkring 17 år, och för varje lyssning kommer jag på mig själv med att kanske inte mjukna, men i alla fall acceptera och ta till mig. Det finns en sån där obändig energi som man egentligen på något plan inte kan sätta sig upp emot. Det finns en slags attityd som jag gillar, egentligen mer än musiken, men den sätter sin prägel på den ändå i så mån att man rycks med. Och med, som här, en greatest-platta med en bonus live-CD från Skutskärs Folkets Park, kan man väl ändå inte fortsätta vara styvnackad.

Magnus Sjöberg

DAMIEN RICE

9

WARNER

Debuten som kom för några år sedan, *O*, var utan att överdriva någonting av det absolut vackraste jag hört. Tyvärr när den irländska trubadurens uppföljare inte upp till samma höjder. Det blir för mycket på något vis. Kanske är det att det låter så likt föregångaren, kanske är det ingenting annat än det som störr? Det behöver ju förstås inte innebära någonting dåligt att försöka efterapa det så hyllade, inte om man lyckas, men det är ju också däri problemet ligger.

Detta känns stressat och lite för gapigt. Tur då att Lisa Hannigan återigen lånar ut sin röst här och där. Hon är för Damien Rice vad Idde Schultz är för Lasse Winnebäck, ingrediensen som går att klara sig utan men som alltid får maträtten att bli bättre med. Det är just de varma dueterna mellan Damien och Lisa som sticker ut på denna annars helt godkända men långt ifrån fulländade platta.

Anders Gustavsson

ROCK STAR SUPERNOVA

Rock Star Supernova

SONYBMG

Rock Star Supernova frontas av Lukas Rossi, en plats han tillskansade sig efter att ha vunnit andra säsongen av den amerikanska realitysöpan Rock Star. Till sin hjälp har han Mötley Crües Tommy Lee på trummor och två föredettingar i form av Gilby Clarke (kompgitarrist i Guns N' Roses under några år i början av 90-talet) och Metallicas forne basist Jason Newsted.

Det vore simpelt att säga "supergruppen" längs fotknölnarna och fort, fort avfärda det hela som meningslös dussinrock. Men, det är faktiskt inte så pjåkigt. Rossi har, hör och häpna, en ganska så solid rockröst och Gilbys gitarrspel är bättre än på länge. Det hela låter vare sig Roses, Mötley eller Metallica, utan rör sig snarare i samma radiovänliga landskap som Gilbys gamla polare i Velvet Revolver och lyckas till och från hitta sig en egen själ.

Anders Gustavsson

RUMBLEFISH

1234 – The Early Singles

SUMMERHOUSE/BONNIERAMIGO

Brittiska Rumblefish är ett band som kanske bara de allra mest skopetssskådande indiemänniskorna var helt bekanta med när det begav sig kring förra decennieskiftet. Under sin åttaåriga livstid fick bandet släppa tre singlar, alla inkluderade på denna samling, och en fullängdare som fick ett halvlummet mottagande i USA innan Jeremy Paige till slut gav upp. Under resans gång skiftade bandmedlemmarna snabbare än årstiderna och Paige var den ende som var med från början till slut. Det låter som en klassisk tragedi i modern populärkulturell tappning, men det är den bistra sanningen.

Rumblefish är ändå inte på något vis dåliga, problemet är snarare att de låter som 80-talsindie gör mest; Johnny Marr-gitarrer, lite blås här och var och nonchalant brittisk sång. Det som höll framgången på avstånd var avsaknaden av Morrisseys finess i texterna, Ian Curtis förbrännande privatliv och Robert Smiths stil och mörker. Istället är *1234 – The Early Singles* en blaskig shoegazesoppa, inte ens den påstådda brottrahiten *Tug-Boat Line* lyckas locka till dans och eftertanke. Bara till ett flyktigt, halvförtjust taktstampande med foten, innan den återigen försvinner ur medvetandet.

Emma Rastbäck

ROGER SANCHEZ

Come With Me

STEALTH/BORDER

Det är fem år sedan *First Contact* kom. Skivan där Roger Sanchez lyckades få till en riktigt klatschig kombination av filterhouse, disco och pop i och med låten *Another Chance*. På *Come With Me* finns inga såna euforiska stunder. Visserligen försöker Roger få till partaj i var och varannan låt, men det funkar inte helt ut. Självklart kommer många av dessa spår att spelas flitigt på dansgolven, men för en publik som inte nödvändigtvis har en aning om vad det är de hör. Sanchez gör helt enkelt rätt anonym house – välproducerat, stort och svulstigt, men inte särskilt upphetsande.

Mats Almegård

SCORNGRAIN

0,05%

BORDER

Rätta mig om jag har fel men gjorde inte Thåström det här mycket, mycket bättre för 16 år sedan?

Scorngrain är ett så kallat cyber thrash metal-band och det känns så fruktansvärt tråkigt och ofarligt. Visst, produktionen

är riktigt bra, gitarrerna är så torra att de dammar, datorblippen sitter där de ska och sången är så där lagom arg och brötig utan att vara dödsång – men ändå, fan va trist.

Mathias Skeppstedt

HOUMAN SEBGHATI

Reptilerna planet

JERUSALEM RECORDS

Houman Sebghati går sin egen väg – det har han enligt skivbolaget alltid gjort. Han är den egensinnige poeten och rapparen från Hässelby som står med ena foten i förortsmiljön och den andra i överklassens mer subtila betong.

Houman skrev sin första text som femtonåring med klasskamraten Eye-N-I. Med över tio års erfarenhet av att producera hiphop ger han nu ut sin fjärde skiva. Men skivan sägs vara hans debutalbum eftersom han låter så annorlunda jämfört med tidigare. Och visst finns det en mogen skillnad mellan hans första skiva och det han släpper nu. Texterna på debutplattan *Tankarnas gränder* handlade om festande, vardagsproblem och tjafs med myndigheter. *Reptilernas planet* handlar mer om världens grighet och dess brist på empati. Det rymmer lite mer själ i det hela även om mycket fokus fortfarande ligger på bitska skildringar av välfärdssamhällets baksidor.

Det finns en del bra låtar på skivan. Jag gillar speciellt första låten *Spring* med Eye-N-I och *Mitt folk med Daniel Lemma*. Tyvärr tycker jag att skivan i stort låter som mycket annat av hiphopen i Sverige. Det finns inget som sticker ut – inte ens självironin över att vara svensk b-artist är ny längre.

Therese Ahlberg

BRIAN SETZER

13

SURFDOG/PLAYGROUND

Kalifornienbolaget SurfDog startades 1993. Deras passion är bland annat rockabilly. Och det är där Brian Setzer, ex-Stray Cats, kommer in. Idag släpper han sitt trettonde album.

13 följer den rockabillystyg Brian Setzer traskat i årtal, men svävar ändå ut över andra marker, som i till exempel *Mini Bar Blues*. Ett annat exempel är avslutningslåten *The Hennepin Avenue Bridge*, som hade passat väl in i folk music-filmen *A Mighty Wind*.

Bästa låten är ändå *Broken Down Piece of Junk* som ensam fyller ut blåjeans och vit t-shirt med ciggpaket i ärmerna.

Torbjörn Hallgren

SHADE EMPIRE

Intoxicate O.S.

DYNAMIC ARTS/BORDER

Finsk mörkermetal med orkestrala och elektroniska inslag mynnar väl ut i nån slags hopkok med symfonisk svartmetall som bas. Black metal överlag är inte riktigt min påse, framförallt brukar jag känna att banden inom denna genre pysslar med så mycket effektsökeri och negativ utstrålning att jag vanligen inte är så intresserad. Shade Empire undviker de djupaste dikena men har å andra sidan omfamnat keyboarden i så stor omfattning att resultatet kunde klassas som power metal om sångaren inte väst/skriket. Snygg produktion dock.

Roger Bengtsson

SALLY SHAPIRO

Disco Romance

DISKOKAINE/CLONE

Jag förstår verkligen inte grejen. De senaste åren har band efter band med vänt sjungande damer, oftast utan vidare tonsäkerhet, höjts till skyarna av förstäsiggpåare i radio och tidningar. Jag menar inte att en låt eller skiva per automatik blir dålig på

grund av falsksång eller ett försiktigt tonfall, tvärtom kan det förstärka en känsla i musiken och vara just det där lilla extra som gör en favoritlåt eller en hit. Det där som sticker ut från mängden. Problemet är att det blivit något slags norm bland sångerskor att låta som om de vore tolv och blyga inför att stå framför en mikrofon, på samma gång som de försöker låta blasé. Var finns de intressanta kvinnliga rösterna? Sally Shapiro faller tyvärr in lite i den där grå massan, men hon ska ha all heder på en punkt; hon sjunger rent. Sedan passar hennes svala hållning bra till musikstilen och de plottriga melodislingorna. För den som trodde att italdiskon dött ut och glömts bort kan jag avslöja att så inte är fallet. Den lever och har hälsan, och kanske är det denna skiva som kommer att återföra den till våra medvetanden.

Det är mycket uppiggande att någon tors göra en sån här skiva i dagens läge. Visserligen blåser det gynnsamma 80-talsvindar i musikmiljøen, men somliga sound känns mer givna att komma tillbaka än andra. Hjärnan bakom verket, producenten och låtskrivaren Johan Agebjörn, gjorde nog precis rätt när han gav sig ut på tämligen oprövad mark.

Emma Rastbäck

PHELAN SHEPPARD

Harps Old Master

LEAF/DOTSHOP/SE

Med försiktig orkestrering där akustiska gitarren ofta lyser igenom på ett alldeles speciellt vis drar Phelan Sheppard iväg genom smågrå regnmoln och glasartade blickar. Försiktigt och mycket intimt. Lägereldsmusik om det inte hade smakat så mycket nedfallet regn och kalla vindar om *Harps Old Master*. Det gör att musiken inte blir muffigt instängd, utan faktiskt andas och sprider syre, klorofyll och välmående. En strålande skiva i ösregnet, eller efteråt när allt torkar upp igen.

Mats Almegård

THE SHOWDOWN

A Chorus of Obliteration

MONO VS STEREO/EMI

A Chorus of Obliteration är redan två år gammal i USA. Nu ska vi européer också få höra vad The Showdown kan göra i metalväg. Det är så där spännande.

Bandet härstammar från Tennessee och släpper egentligen snart sitt uppföljaralbum till *A Chorus of Obliteration*. Europa-släppet kommer alltså i elfte timmen, och jag skulle nog spara pengarna till nästa studiosläpp.

Vad som inte funkar med detta album har gett mig grått hår av funderande. Varför gillar jag inte riffen? Kanske för att de är tekniska melodislingor utan stake. Och vad är det i sången som inte funkar för mig? Kanske är det att rensången är okej, men inte mer. När skriksången sätter igång i till exempel *A Proclamation of Evil's Fate* känns det bättre. Faktum kvarstår dock - *A Chorus of Obliteration* trampar för mycket vatten.

Torbjörn Hallgren

BOSSE SKOGLUND

Groove sopor

RUB A DUB/BORDER

Det är coolt att solodebutera när man fyllt 70. Enligt pressreleasen från det lika coola skivbolaget Rub-a-dub har Bosse Skoglund alltid sagt att när han blir 70 då ska han släppa ett album. Och nu är det dags.

Groove sopor är en nästan helt instrumental skiva, fylld av mungigor, flöjter och mer eller mindre knasiga ljud. Dock håller han sig från trumsetet och trummar loss med andra mindre varianter istället. Sjunger gör han på Paul Ankas superdu-perhit *Diana*, lite svajigt låter det men

känslösamt och sprängfullt av hjärta är det ändå.

Groove sopor är ingen stor skiva men det är en lugnande feel good-stund som bjuds och det är svårt att inte imponeras av Bosse Skoglunds bredd och hans rytm-känsla.

Martin Röshammar

SLOWTRAINSOU

Santimanitay

MURENA/PLAYGROUND

Nej, denna gång låter det inte längre fräsch, trots att inledande *Mississippi Freestylin'* är en riktig pärla med sin släpiga souljazzkänsla. Tiden har dock sprungit ifrån denna danska duo som nu vadar i jazzblandplattornas trask där deras musik på sin höjd används som kuliss i salongs-partytys toaletter. Kanske har de snöat in för mycket på Portishead?

Gary Landström

SONIC ORDER OF HAPPINESS

Foreverucker

BORDER

Detta är debutplattan från detta Växjö-band och som sådan är den helt okej. Det är excentrisk gitarrpop, med två stadiga ben i den svenska myllan. Lite halvfalsk sång, precis som den ska vara i svenska indieband, lite ylande gitarrer, men inte för aggressiva, bra, kompetent och lite tråkigt. Det jag saknar mest är en mer inspirerad produktion, för man hör att potentialen finns där, men kanske måste den lockas fram lite mer, ges lite mer utrymme och våga lite mer. Men som sagt en helt okej debut.

Mathias Skeppstedt

STAM1NA

Uudet Kymmenen Käskyä

EDEL/PLAYGROUND

Stam1na släppte förra året sin debutplatta som jag gav en riktigt bra recension för sin vildhet, snabbhet och allmänt sköna attityd. Tyvärr finns det inga spår av det kvar på uppföljaren. Ljudet är polerat, sången tillrättalagd och låtarna alldeles för anonyma. Fast gitarrerna är härligt knastriga, trummorna ordentligt smattriga, men körsången och de envisa 80-tals solona gör det svårt att koncentrera sig på den talangen som helt uppenbart finns. Men jag har inte gett upp, en platta kvar. Tredje gången gillt?

Mathias Skeppstedt

KENT STEEDMAN

Live at Gruta 77

BORDERDREAMS

Kent Steedman är nog ett ganska okänt namn för gemene man, men inom punkrocken är han en levande legend. Efter över 25 år som gitarrist i australiensiska kultbandet Celibate Rifles är han nu tillbaka med en coverskiva med australiska originallåtar inspelade live tillsammans med kända spanska musiker. Man kan nog lugnt säga att det är mer attityd än skicklighet, men med en stor portion humor och glimten i ögat räcker det långt ändå. Vi bjuds på tolkningar av AC/DC, Rose Tattoo, The Saints och så klart också Celibate Rifles låtar. Det låter ungefär som om ett påtönt Status Quo skulle kompat en hes Iggy Pop. Men nånting säger mig ändå att denna skiva nog trots allt är nåt som främst kommer tilltala de redan frälsta. Med skivan följer också en live-DVD med i stort sett samma låtlista. Rättfram rock för den redan invigde.

Thomas Rödin

GWEN STEFANI

The Sweet Escape

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Gwens drömmar om en popkarriär vid sidan om No Doubt, och i en fåra som kan kallas barnvänlig popsoul utan alltför

mycket soul, lever i allra högsta grad. Trots "svarta" producenter som The Neptunes, Akon och Swizz Beatz håller hon sig alltså krampaktigt fast i en väldigt "vit" genre baserad på poprockkomp. Det bästa av två världar alltså – not! Det blir varken Madonna-pop eller list-r'n'b – bara nån smetig barnmusik att spela vid Barbielek. Eller att exportera till Japan. I vilket fall som helst så känns *The Sweet Escape* alldeles genomskinlig och andefattig. Pop när den är som innehållsfattigast.

Gary Landström

STOCKHOLMS STUDENTSÅNGARE

Julens ljus

PROPRIUS/NAXOS

Stockholms Studentsångare har under ledning av Karin Oldgren sjungit in klassiska låtar i en ganska så storslagen tapping. Till sin hjälp har de tagit Gunilla Backman, känd från bland annat *Les Misérables*-uppsättningen i Stockholm. Hon agerar solist och julen den agerar förstas ledstjärna, på denna skiva som fyller sin funktion till fullo.

Anders Gustavsson

SUGABABES

Overloaded, The Singles Collection

UNIVERSAL

Ungdomarna i Sugababes är redan framme vid en samlingsplatta och som populärfenomen är de perfekta i sin utbytbarhet och formbarhet. De flesta låtarna är dock alltför tradiga och sega för att få pulsen att stiga. Men *Overload* är fortfarande mysig. Och svagt suggestiva *Push the Button* funkar också. Annars låter det mesta strömlinjeformat och oinspirerat, speciellt på en sån här samling blir bristen på variation övertydlig. Färdigproducerat och lättuggat, men utan fibrer och näring. Och det räcker ju inte för att överleva. Alla videor finns på DVD:n, men de ändrar inget. Inte ens karaokefunktionen kan hjälpa.

Gary Landström

SUPERPUMAS

Muscles

PINNACLE/BORDER

Som en påse *Gott och blandat*. Superpumas smaskar i sig av techno, electro, house, synthpop och disco. Fast de har ändå inte fått nog, utan snor lite r'n'b och hiphop-godis av grannen. De rör ner alltsammans, kryddar med lite Giorgio Moroder och vips har vi *Muscles*. Ett album som guppar upp och ner. En del låtar klistrar leenden i ansikten och skjuter konfetti. Andra är bara ointressanta. Men i slutet segrar det goda.

Mats Almegård

SVARTE GREINER

Knive

TYPE/DOTSHOP/SE

Erik K. Skodvin från cineastelektronikaduo Deaf Center går solo under det obegripligt fula namnet Svarte Greiner. Lyckligtvis är musiken också rätt fulsnugg. För i det harmoniskt filmiska (jodå, det är så här med) blandar Skodvin hela tiden in skavande, skitiga och missanpassade ljud som inte riktigt funkar att bli kompis med omgivningen. Resultatet är ånglalikt och sprickbildande på samma gång. Hymnisk musik som krackelerar framför våra öron.

Mats Almegård

SVENSK POP

Detta var oerhört

MANDARIN/BORDER

Mitt i prick, huvudet på spiken. Ja, kalla det vad du vill! Svensk Pop uttrycker ogenerat allt du skulle vilja säga men inte riktigt vågar – nutidens progg med ironiskt samhällskritiska, men också självkritiska, texter om vardagliga och allmänmänskliga problem. Allt från att inte vilja bli vuxen, till att vilja ligga med hela världen och att tvingas till krystat artighetsprat. Man blir

så befriat glad av deras muntra toner och oerhört ärliga frispråkighet, som samtidigt har ett allvar i sig med drömmar om det ljuva, rättvisa livet. Albumet, som för övrigt är deras femte, är ämnat att utgöra en vågad hyllning till Evert Taube- titeln hämtad från låten *Kinesiska muren*. Jag tror nog att Taube till viss del menade ungefär detsamma som Svensk pop med sina texter, även om han vävde in sina budskap i vackrare poesi. Vistraditionen finns med som en katalysator, men blandas med reggae, ska, vals, rock, punkattityd och inte minst just pop. Mitt i den musikaliska paletten hörs plötsligt *Whiskey Boots* – en irländsk folksång och enda låten på engelska. Jag gissar att fack är det sista de vill hamna i. Här och där hörs bekanta, lånade textrader, som är fyndigt, humoristiskt intrixade i det egna materialet. Kanske har vi till och med en ny alternativ signaturmelodi till *Allsång på Skansen* i sortimelodin *Riddarfjärden*? Men möjligen lite för barnförbudet för det...

Mathilda Dahlgren

THE SWEPTAWAYS

Ooh aah

HYBRIS

På papperet låter det onekligen som en spännande idé: en kvinnokör tolkar några av de senaste decenniernas stora rocklåtar a cappella. Men när jag stoppar in *Ooh aah* i stereon så möts jag av skrikiga sopraner i marschtakt utan minsta värme i rösten. Mina tankar går genast till min tid i kyrkokören, där tonsäkerhet var överställd inlevelse och känsla. Ungefär lika lyckat som skivan där Loa Falkman tolkar svenska poplåtar. Stor humor trots att det egentligen var på blodigt allvar. Här känns det ändå som att man vet om sina brister och bara leker med lite ironi. Tyvärr är detta ännu en skiva där låtarna är mycket bättre i sina originalversioner. *The Sweptaways* har lovordats av Jenny Wilson och hamnat på Virtanens inlister. Jag tror dock inte att särskilt många kommer köpa detta på grund av den artistiska kvaliteten, i så fall möjligtvis för att det är en rolig idé. Men allt är inte totalt nattsvart, arrangemanget på Kate Bush klassiska *Wuthering Heights* är lysande.

Thomas Rödin

T.

T.

BONNIERAMIGO

Bakom alter egot T. döljer sig singer/songwritern Thomas Walter, en engelsksjungande kille från Strasbour, och egentligen har denna skiva redan getts ut. Men nu får den en ny chans, en lite bredare distribution som når hela vägen till Skandinavien och det är den väl värd. Det är finstämt, vemodigt och ibland nästan lite spöklikt vackert.

Anders Gustavsson

TAPEFLY

Electric Bird

SUN SPOT

Melodiskt sett är öppningen *Head of Lead* skrämmande lik engelska Porcupine Trees eminenta art-rock. Likheter stannar dock vid melodierna. Göteborgsduon Tapefly framför dystert rock med grava elektroniska influenser. Det psykedeliska 60-talet gör sig påmint, främst i *Ball & Chain*, som därmed intar en självklar position som plattans bästa spår. Det finns kompetens och goda idéer. Problemet med *Electric Bird* är att den, som så många andra plat- tor, inte lämnar några bestående intryck. Kanske mest på grund av sångaren Johan Forsmans bleka sång och den slätstrukna, fega ljudbilden.

Christian Thunar

TENACIOUS D

The Pick of Destiny

EPIC/SONYBMG

Proggrockig och tillbakablickande gitar- riffande musik med putslistiga snuskre- fränger och annat skojsigt tillfredsställe- tydigen fortfarande många. Jack Black grimaserar och skriker över klassiska rockposer, antingen hatar man det och tar musik på något så när allvar eller så skrat- tar man åt denna tärkastarmusik. Eller så skrattar man en gång åt det och gör sig av med skiten direkt efteråt.

Gary Landström

TOURIST

Minutes Last for Years

TOURIST SOUND LIMITED

När jag hör introet på *Suburban Skies* som inleder plattan så känns det helt plötsligt som om året är 1997 igen. Supergrass och Foo Fighters ligger högt på P3:s spellistor och Oasis börjar inse att allting inte lever för evigt, trots allt. Med det vill jag säga att bäst före-datumet för den här typen av musik egentligen redan passerat. Men det behöver väl inte betyda att det är dåligt, eller?

Sanningen och säga så är *Minutes Last for Years* varken särskilt bra eller särskilt dålig. Man alternerar mellan att vara ett Foo Fighters utan det där riktiga bettet och att vara Nya Zeelands svar på grannlandets grungepoppare Silverchair. Sångaren Peter Rudd, som för övrigt skrivit alla låtar på skivan, har en behaglig röst och i de lite lugnare låtarna gör sig den melankoliska klangen bra. Inledande *Suburban Skies* och *Do You Feel Cold* är bra radiopop med starka melodier, men tyvärr håller inte skivan samma klass hela vägen. Tourist är dock fått en hel del speltid på radio i USA, och i mina öron låter det som om det är på den marknaden man satsar. Kanske kan man bli kronprinsar en dag, men i min värld är Neil Finn fortfarande kungen av nya zeeländsk musik.

Thomas Rödin

TRANSMISSIONO

Memory of a Dream

GOKART/IMPORT

I kölvattnet av genre ledande Isis ploppar det upp nya förmågor som varvar emotion med hårdare mangel. Holländska Trans- mission0 debuterade med *O* 2004 och med sin andra fullängdare får de periodvis till det rätt bra. Bästa spåret är långköraren *Token* men även *Damn Machines* med gästande sång av Steve Austin (Today Is The Day) har något extra. Årets konkurrens är dock svårslagen med nya alster av såväl Isis, Cult Of Luna och mina personliga favoriter Callisto. Likväl kan jag inte blunda för potentialen hos ännu ett neurotisk och ångestösande band.

Roger Bengtsson

TROUBLE

Psalm 69

The Skull

ESCAPI/SOUND POLLUTION

Trouble satte sin sista potatis 1995, men hade innan dess blivit uppmärksammade för sin Black Sabbath-inspirerade musik med kristna texter i ett och ett halvt decen- nium. För er som missade dem kommer här en ny chans att stifta bekantskap med deras debut *Psalm 69* och dess uppföljare *The Skull*. Plattorna låter väldigt lika, och byggs upp på samma doom-grötiga riff som Black Sabbath använde. Som andra komponent finns sångaren Eric Wagners röst, försedd med mycket verber så att den hamnar en bit bak i ljudbilden. Tiden har sprungit ifrån Trouble rent ljudmässigt även fast det finns en visst inspirations- mässigt värde i det drivna gitarret. För

att locka till skivköp hakar det därför på en live-DVD till respektive skiva.

Mikael Barani

UNIVERSAL POPLAB

Uprising

WONDERLAND RECORDS

Christer Lundberg är förmodligen mest känd som programledare för *Christer i P3*, men för ett par år sedan skivdebuterade han som sångare för Universal Poplab. Därefter följde tystnaden.

Tills nu.

Nya plattan *Uprising* bjussar på ännu mer klatschig synthpop än föregångaren och texterna är betydligt mer fokuserade och klänger sig gärna kvar i ens medve- tande likt en mus i ett skafferi fyllt med välsmakande ost.

P3 får nog relativt snart se sig om efter en ny programledare, för Universal Poplab borde med rätta spränga upp en någor- lunda rak motorväg mot en helt annan karriär för deras populära radiopratare. En karriär som heltidsmusiker.

Anders Gustavsson

KEITH URBAN

Love, Pain & the Whole Crazy Thing

CAPITOL

Han är väl i ärlighetens namn mest känd som Nicole Kidmans make och att han har alkoholproblem. Men killen som en gång i tiden lämnade Nya Zeeland för USA är en stor stjärna på den amerikanska country- himlen. Och då pratar vi countryarenorna där riffen och poserna och cowboyhat- tarna är ett måste. Det är möjligt att han är personlig i sina texter, att de handlar om just alkoholproblemen och äktenska- pet med Nicole K, men jag hör och ser bara en fåfång snubbe som kan spela på alla de rätta publika strängarna. Det här är lika personligt och roligt som ett avsnitt av *Packat och klart*.

Martin Röshammar

VOX SILENTII

Nox Lucis

PROPRIUS/NAXOS

Jag skulle kunna raljera en hel del om omslaget, eller hur svårt jag har för det så tillrättatlagd kyrkliga, men istället ger jag det här är en chans och säger (så fördoms- fritt jag möjligtvis kan) följande:

Sång i kyrkan blir alltid högst säregen, det skapas en särskild klang och tonerna formas på ett annorlunda sätt än på gatan utanför. Detta akustikfenomen tar a capel- ladaun i Vox Silentii (Johanna Korhonen och Hilka-Liisa Vuori) tillvara på. På nya skivan *Nox Lucis* har de sjungit in 16 högst meditativa och spirituellt laddade medel- tida julsånger.

Perfekt som lugn bakgrundsmusik på julaftonskvällen, när barnen gått till sängs och far tagit av sig tomteskägget och bara vill andas i lugn och ro för en stund.

Anders Gustavsson

THE WALKMEN

Pussy Cats

RECORD COLLECTION

Nåmen snälla nån', vad håller de på med? Sångaren låter som en stupfull, överhes Rod Stewart i vissa lägen. Man skulle faktiskt kunna tro att man hamnat på karaokekväll på den lokala puben när man hör skräländ versioner av *Rock Around the Clock* och *Many Rivers to Cross*. Förvä- nande nog fanns John Lennon och Ringo Starr med från början. Men de verkade snarare härjat runt, blivit utslängda från nattklubbar och supit tillsammans med övriga bandmedlemmar än skapat något musikaliskt intressant. Nu år 2006 försöker bandet väcka upp de begravnade rockröjet. Respektera griftefriden, för Guds skull! Det räcker inte att vara nära stjärnorna för att få ta del av deras glans. Förmodligen hade

de betydligt roligare själva när de spelade in än vad lyssnaren har nu. Ordentligt falskt låter det alltför ofta, och inte på det där charmiga punksättet utan på öronmisshandelnivån.

Mathilda Dahlgren

WELCOME

Sirs

FAT CAT/BORDER

Welcome gör inte snäll musik. Vore de ett djur skulle de vara en katt med rabies. Vore de en frukt skulle de vara en ananas. Taggarna utåt. Jag lyssnar på Welcome och tittar på den sanitära olägenheten till studentkök i min korridor. En produkt av 16 studenters kvarleva från puberteten; den totala oförmågan att ta eget ansvar. Soundtracket till detta nästan konststartade kaos heter alltså *Sirs*. En minst sagt avig rockhistoria med inslag av hembyggda instrument och källarproduktion. Visst borde det finnas entusiaster som nosar sig fram till Welcome likt till en möjlig hushållsost. Jag förpassar dem helst till komposten där de kan ruttna i fred.

Christian Thunarf

WESTLIFE

The Love Album

SONYBMG

Ibland överträffar dikten sagan eller hur det nu var. Westlife behöver knappast presenteras närmare. Efter sju bedrävelser och åtta hästaffärer är de forna flickfavoriterna tillbaka med ett coveralbum fyllt med kärleksballader. Jag älskar ballader, eller tryckare. Men tyvärr grabbar, mitt hjärta smälter inte när ni sjunger *Total Eclipse of the Heart*, *The Rose*, *You Are So Beautiful (to Me)* och *You Lost That Loving Feeling*. I mina öron låter det sökt, manierat och fult. Tycker ni ska dra er tillbaka och leva på royalties och sluta upp med att terrorisera hederliga medborgare med era dumma röster.

Per Lundberg GB

WHITESNAKE

Live... In the Shadow of the Blues

STEAMHAMMER/PLAYGROUND

Love-låtarnas helgon David Coverdale släpper med Whitesnake som alibi ett livealbum. Här slåss hittarna med varandra. Vilken lastgammal hårdrockare blir inte nostalgisk av *Love Ain't No Stranger* eller Led Zeppelin-osande comebacken *Still of the Night*?

David Coverdale må se ut som en kvinna efter skönhetsoperationer, men förbannat bra låtar lyckades han skapa under sin era. På *Live... In the Shadow of the Blues* samlas 20 av dessa. Till det kommer fyra nya spår färskt från studion.

Men en sak vill jag klaga på. Dubbel-CD. Varför släpper skivbolaget en dubbel-CD när vi konsumenter blir allt bekvämare av oss? Jag orkar inte byta disk bara för att gå från *Here I Go Again* till *Dog*. Dessutom bryter det lite av magin i en livekänsla.

Torbjörn Hallgren

"WEIRD AL" YANKOVIC

Straight Outta Lynwood

UNIVERSAL

Weird Al är väl i Sverige framför allt känd för sina parodier på Michael Jacksons klassiker *Bad* och *Beat it*. Men i USA är han sedan länge den okrönte kungen av musikalisk parodi. Efter att förra plattan dock floppat i hemlandet och Al i samma veva miste sina båda föräldrar i en olycka så tog han ett välbehövligt break.

Straight Outta Lynwood är hans 12:e studioalbum i ordningen och konceptet är vid det här laget patenterat. Egna ironiska alster blandas med hans versioner av aktuella hits. Den här gången är det Green Day, R. Kelly och Usher som får finna sig i att få sina alster modifierade. Man kan vid

en första anblick tycka att det känns lite barnsligt, men Al har hela tiden glimten i ögat och i mina öron låter resultatet ändå ganska charmigt. Man måste ändå beundra en man som lyckas göra en låt, *Pancreas*, som är både en hyllning till Beach Boys och till sin egen bukspottkörtel, och som sen får det att låta som en helt självklar kombination.

Andra guldkorn är den *Live Aid*-inspireerade *Don't Download This Song* och polka-medleyt *Polkarama*. Frågan är om inte det här är Weird Als starkaste och framförallt jämnaste skiva i karriären. De amerikanska skivköparna har redan skickat den högt upp på alla försäljningslistor. Aterstår att se om det är dags att slå igenom stort även i Sverige.

Thomas Rödin

YING YANG TWINS

Chemically Imbalanced

TVT/UNIVERSAL

Strippklubbarnas ständiga skyddshelgon Kaine och D-Roc hittade guldådern på förra årets platta *United States of Atlanta* med snuskiga *Wait (The Whisper Song)*. Den blev en hit hos alla, överallt, och nu följer de upp med en platta där de tagit hjälp av... Wyclef Jean. Underligt? Ja, inte fattar jag varför de vill försöka flirta in sig hos en mer vuxen publik med denna tonårsfönniga grabbcrunk. I och för sig satsar de kanske på att alla medelålders män verkligen är gubbsjuka.

Näväl, på större delen av plattan ser producenten Mr ColliPark till att duons studsiga sydstatssvettiga plastfunk ändå dominerar, enda problemet är att låtarna är seriöst anonyma jämfört med förut. Där *United States of Atlanta* och plattan innan dess, *My Brother & Me*, känns spännande och flirtiga går *Chemically Imbalanced* mest på tomgång. Inga spår får det att rycka till i brallan, kanske måste man vara lite påstruken för att det ska funka (att musiken ska liva upp livsandarna menar jag!). Sjuka spåret *Water* med sin *Apache*-sampling och sina hårdrocks- och operasekvenser är ett av få som får mig att höja på ögonbrynet – och den har ändå mysigubben Wyclef proddat!

Nej, det verkar som Ying Yang Twins peakade kvalitetsmässigt på förra plattan. Synd, för jag såg fram mot *Chemically Imbalanced* och nu är jag bara tom.

Gary Landström

ZOMBIE NATION

Black Toys

UKW/IMPORT

Går man bara på namnet borde Florian Senfters Zombie Nation spela dödsmetall och bära monsternäs över ansiktet. Hälften är i och för sig sant. Ibland när han uppträder bär han faktiskt en monsternäs. Enligt honom själv för att mjuka upp den allvarliga och seriösa stämning som han tycker präglar techno- och elektrokonserter. För dödsmetall är fel. Zombie Nation gör mörk electrotechno och är väl mest kända för den megarejvhit de fick till när de fortfarande var en duo – en låt som gick under namnet *Kernkraft 400*. Lika rejvig är han inte på egen hand. Även om det definitivt går att föreställa sig *Black Toys* i en övergiven lagerlokal. Men det är mer varierat nu. Mer melodiskt och samtidigt mer distans. Det klär detta monster.

Mats Almegård